

Mở đầu: Sự dối trá, hư cấu và lời tuyên bố khai chiến.

#

Đôi giày da mới tinh phát ra tiếng cộp cộp.

Hàng vạn những ánh nhìn đang đổ dồn vào từng nhất cử nhất động của tôi.

Shikishima _____ hay với tên thường gọi là đảo học viện. Tại đây có một phong tục là những học sinh năm nhất đạt thành tích top một trong kỳ thi đầu vào thì sẽ phải làm bài phát biểu ngắn trước toàn thể tại nghi lễ nhập học. Thực tế, cái chương trình này vẫn diễn ra trong năm nay và nó chỉ vừa mới kết thúc cùng với tràng pháo tay thoáng qua lúc nãy.....Cơ mà, hiện tại bầu không khí trong hội trường đang khá “sốt”.

“.....”

Chẳng quan tâm lắm, tôi cứ thể thản nhiên bước tới chỗ cái micro.

Thở một hơi thật sâu rồi sau đó tôi thử đảo mắt nhìn xung quanh. Tôi nghe nói rằng đây là hội trường sự kiện lớn nhất trên hòn đảo này. Dường như tất cả chỗ ngồi đều đã được lấp kín.

_____ Người thì nói chuyện với bạn, thằng thì ngáp ngáp ngáp dài, kẻ thì mê mẩn với món thiết bị trên tay.... Và tất cả ánh nhìn trong đám đông hỗn tạp ấy đang hướng về phía tôi.

Mà, điều hiển nhiên thôi.

Chàng trai trở thành mạnh nhất “Đảo học viện” chỉ ngay ngày chuyển trường đầu tiên với thành tích đánh bật top một qua bài thi đầu vào của học viện được mệnh danh là khó nhất nước. Đúng vậy _____ đó chính là profile của tôi.

Người nắm chức 7 sao nhanh nhất trong lịch sử đảo học viện.

Siêu tân binh bá đạo ấy đã vùi dập vị vua tuyệt đối kì trước chỉ trong một ngày.

Aa, Tất nhiên _____ nó chỉ là xạo ke thôi.

(Bỏ bu.....Tim mình hình như ngừng đập bà nó rồi. Cái gì đây ? Sao mình phải làm cái trò này chứ ?)

Tất cả các nguồn thông tin được công khai chỉ là bả. Họa chăng có cái đúng thì chắc là tên tôi với cả cái giới tính nhĩ. Dù mang danh 7 sao nhưng tôi chẳng mạnh chút nào hết á, một kẻ có thể nói là yếu hơn bất kì ai trong cái học viện này. Tép riu của tép riu. Một diễn viên quần chúng đích thực.

.....Tuy nhiên, không một ai biết đến điều đó cả.

Và tôi cũng không được phép để lộ cho ai biết.

Cố gắng kìm nén cơn tim đang đập thình thịch của mình, tôi bắt đầu cất lời với kiểu cười khềnh.

“_____ Chào bà con. Ché là 7 sao mới, Shinohara Hiroto đây.

Giờ thì tôi xin được tuyên bố thẳng nhé _____ Với tư cách là 7 sao, từ lúc này tôi sẽ vươn đến đỉnh cao và tiếp tục trị vì hòn đảo này. Cho dù có là “cô tiểu thư” ấy hay là bất kì ai

đi nữa tôi cũng không định nhượng lại số sao của mình đâu. À, nếu có gì bất mãn thì cứ đến tìm thẳng này, anh đây lúc nào cũng sẵn sàng cân hết nhé.

Mà _____ Tất nhiên, nếu không sợ bị ăn hành thì cứ triển thôi.”

Tôi nói bằng giọng điệu đầy khích tướng, cơ mà chắc giọng mình không có run đâu nhĩ.

“.....Phù.....”

Kết thúc bài phát biểu với nội dung chưa từng có trong tiền lệ, tôi nhanh chóng rời khỏi bục. Dù trên mặt vẫn đang nở nụ cười khinh khỉnh nhưng, trái lại trong lòng ngực tôi lại đang tỏ ra hối hận, đang rối loạn hơn bao giờ hết.Aa trời ơi, mình đã nói cmnr. Mà nghiêm túc đây hả tôi ? Hay mà bị đụt ? À không, chính xác thì mà là thằng óc heo. Đến nước này rồi thì còn lí do lí trấu cái méo gì. Đã đâm lao thì phải theo lao thôi, chẳng còn cách nào quay lại nữa.

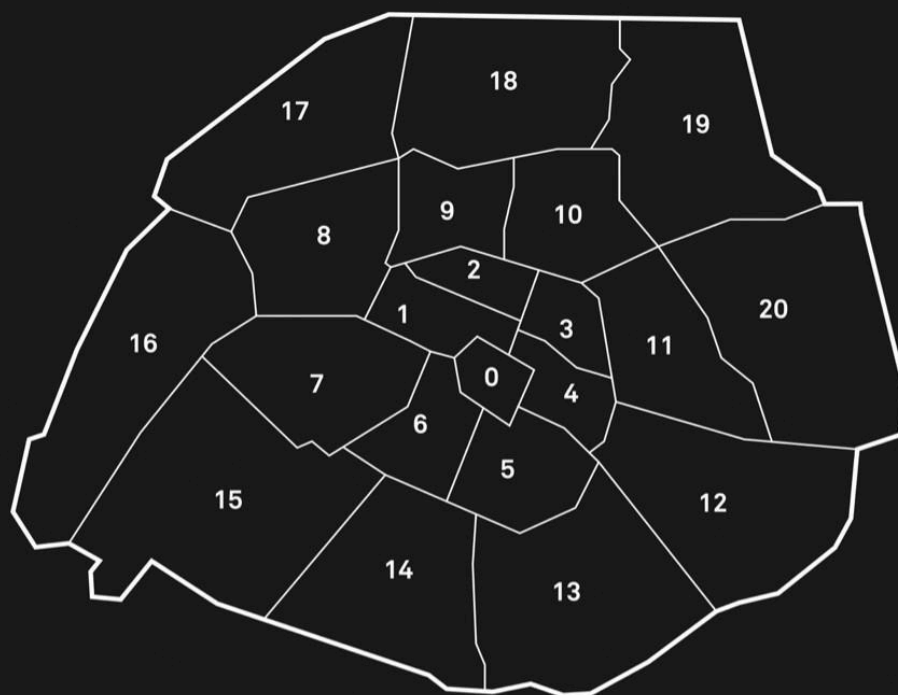
Cơ mà___Phải, phải rồi. Chình vì vậy mà___

Từ bây giờ tôi sẽ phải tiếp tục diễn trò trước đám đông này.

Còn hai năm nữa cho đến khi tốt nghiệp, cho dù có phải sử dụng thủ đoạn gì đi nữa, tôi cũng sẽ quán triệt sự “dối trá” đến cùng.

.....Giờ thì.

Tại sao lại trở nên cơ sự này, chúng ta sẽ cùng quay trở lại vào thời điểm sự kiện sáng nay nhé.

学園島

Academy

学園島……正式名称“四季島”。

東京湾から南南東へ数百キロ進んだ地点に作られた、人工の島。

全二十の地区で構成される一大都市で島の総人口は約百万人（そのうち半数近くが学生）。

“真のエリート育成”を掲げ、学生間の決闘を推奨した結果、優秀な卒業生を数えきれないほど輩出している。

●口絵・本文イラスト：konomi（きのこのみ）

Đảo học viện.....hay với tên gọi chính thức là “Shikishima”.

Một hòn đảo nhân tạo cách vịnh Tokyo vài trăm kilomet.

Một thành phố lớn được tạo thành bởi toàn bộ 20 khu vực với ước tính khoảng 1 triệu người sinh sống trên đảo (Trong đó có 1 nửa là học sinh)

Với khẩu hiệu “Đào tạo ưu tú đích thực”, kết quả của những trận chiến giữa các học sinh, một nơi đang cho ra lò với số lượng lớn học sinh tốt nghiệp rất tài năng.

Chương 1: Cuộc gặp gỡ của những kẻ dối trá và xung đột.

“Oáp.....”

Thứ 4 ngày mùng 6 tháng 4. Vào ngày đẹp trời trong khí hậu ẩm áp của mùa xuân, tôi đang đi bộ trên con đường mòn với tâm trạng ngáp ngáp dài.

Bây giờ là 6 giờ sáng. Khoảng thời gian mà phố phường vẫn còn rất vắng vẻ. Bình thường thì điều này khá kì nhưng khi nghĩ về những thứ đặc biệt thuộc nơi đây, ta sẽ hiểu ra ngay.

Tên đăng ký “Shikishima” _____ hay còn gọi là đảo học viện.

Địa điểm - cách vịnh Tokyo khoảng trăm kilomet theo hướng Nam Đông Nam, một hòn đảo nhân tạo. Dường như đây là hòn đảo được một tập đoàn tài phiệt dựng lên nhằm mục đích “Đào tạo ưu tú”. Các chế độ được đưa vào áp dụng nơi đây nay đã vượt xa so với thế giới hiện hành. Một nơi cho ra lò những học sinh tốt nghiệp rất giỏi. Với số lượng người tham gia ngày càng nhiều nên các khu trường học cũng vì thế mà mọc lên theo, và giờ đây nó đã phát triển thành một đại đô thị.

Ngoài ra, dân số trên đảo vào khoảng 1 triệu người.

Trong đó phân nửa là học sinh, một thằng mới đến như tôi thật khó mà tưởng tượng nổi cỡ quy mô khổng lồ ấy.

“Hôm nay là ngày hậu khai giảng. Lễ nhập học thì bắt đầu vào buổi chiều, cơ mà thực chất vẫn còn đang trong kỳ nghỉ xuân nhĩ.....Có ai ra đường vào giờ này thì đúng là hiếm.”

Vừa nhớ lại nguồn thông tin được ghi trong quyển sách hướng dẫn, tôi vừa khẽ thở dài.

Thực ra mấy ngày gần đây tôi đang rất thèm được ngủ nướng. Thủ tục nhập học thì đã hoàn thành từ hôm qua, thế nên hôm nay tôi đang có dự định đánh một giấc đã đời ở nhà. Cơ mà đời éo như mơ, chỉ tại cơn mưa liên tục từ hôm kia cho đến tận hôm qua mà tôi đã lỡ mất chuyến tàu đến đảo học viện. Kết quả là mãi 12 giờ đêm hôm qua tôi mới tới nơi và mọi kế hoạch đã tan thành mây khói.

Đến trường vào thời gian này đúng là oải mà, tự nhiên lại lệch mất một ngày.

Với tư cách là học sinh chuyển trường, tôi muốn được ra mắt trong buổi lễ chiều nay, và để đạt được điều đó, tôi sẽ phải hoàn thành tất cả các việc vặt trong buổi sáng. Giờ nơi tôi đang hướng đến lúc này là trường trung học phổ thông ở khu vực 4 của đảo học viện _____ Học viện tư lập Eimei (Anh Minh)

“.....Hình như mình bị lạc bà nó rồi.”

Tôi hoàn toàn chẳng thấy nó đâu cả.

À mà cũng tại hòn đảo này có được hiển thị trên google map quái đâu. Khi được giao cho thiết bị và dặn dò rằng “Đây là nhu yếu phẩm tất yếu của đảo học viện” thì, tiếc là do hôm qua tôi bị thiếu ngủ, đã thế còn say tàu tưởng chết đến nơi rồi nên tôi hoàn toàn chẳng nhớ gì về cách sử dụng luôn.

Vừa mới tới đã thành trẻ lạc.....ừm, muốn khóc vãi.

“_____ Ừm ?”

Và rồi vào lúc đó, đang trong tâm trạng ủ rũ thì bỗng nhiên tôi trông thấy có bóng người. Một nữ sinh đang đi bộ ở phía đối diện trên con đường mòn. Nhìn vào đồng phục thì dường như cô ấy học khác trường tôi.

Đúng là tình huống hiêm thấy, cố gắng kìm nén cái cảm xúc bồn chồn khi bắt gặp người lạ (Người trên đảo ?), tôi băng qua đường rồi cất tiếng gọi cổ.

“A, a-no !”

“? A, vâng, tôi á ?”

Trước tiếng gọi rộn ràng của tôi, cô gái nhanh chóng quay lại rồi nghiêng đầu thắc mắc.
.....Chỉ mới vậy thôi mà tôi đã rơi vào tình huống căng thẳng và thờ gáp.

Mang trong mình vẻ đẹp phi hiện thực, có thể nói cô ấy chính là một mỹ nữ chính hiệu. Vóc dáng có hơi cao nếu so với con gái bình thường. Mái tóc mang một màu đỏ trắng lệt dài thẳng mượt đến tận eo và toát ra bầu không khí cao quý của tầng lớp thượng lưu. Ngoài ra, đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào tôi ấy còn nhuộm loại màu của hồng ngọc tinh xảo. Chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến người khác phải tỏ ra bối rối.

Về nét mặt, có lẽ nên nói xinh xắn hơn là dễ thương nhì. Ngoại hình hoàn mỹ, nếu có 10 người trông thấy thì chắc cả 10 sẽ đều công nhận rằng, cô ấy rất đẹp. Phong cách hợp thời trang, cặp đùi ngọt nước bên dưới bộ đồng phục dù không lộ ra nhiều lắm bởi chiếc váy ngắn nhưng vẫn rất gợi cảm.

_____ Ngoài ra.

(Ừa.....Sao nhìn nhỏ này quen quen ta ? Hình như trên web của đảo học viện thì phải)

Chỉ trong khoảnh khắc, tự nhiên tôi cảm thấy có gì đó rất hoài niệm.....Nếu nghĩ bình thường thì có thể nói cô ấy không phải người ở đây. Một cô gái bắt mắt như thế này có là đại sứ tham quan cũng chẳng lạ cho cam. Dù chỉ xuất hiện trong góc một bài báo nào đó, như vậy là quá đủ để lưu lại vào ký ức của tôi rồi.

“.....E-to. Nè, sao vậy ? Nếu không có gì thì tôi đi nhé ?”

“À. Xin lỗi.....À không, xin thứ lỗi. Thực ra tôi có chuyện muốn nói.”

Tôi luống cuống chặn lại dòng suy nghĩ dư thừa của mình ngay khi bị cô ấy nhìn với vẻ nghi ngờ.

“Chuyện là.....Tôi, chỉ vừa mới đến hòn đảo này vào ngày hôm qua nên, đang có hơi chút lạc đường. Học viện Eimei ở khu 4, cô biết làm sao để đến đó không ?”

“À, hiểu rồi.....fufu, cơ mà, cậu không cần phải sử dụng kính ngữ đâu. Cậu cũng là học sinh năm hai đúng không ? Vậy thì cùng tuổi với tôi rồi.”

“À, vậy à. Thế.....Ừm ? Mà sao cậu lại biết chứ.”

“Là nhờ tình năng của thiết bị đó. Tuy có giới hạn về những người đồng cấp với mình nhưng, đại khái ta có thể biết được thông tin tên tuổi hay học viện của họ. Có vẻ như cậu chẳng biết tí gì nhì ? Tôi tưởng ai cũng sẽ được hướng dẫn cách sử dụng thiết bị chứ.”

“À.....E-to, tôi biết điều đó, chỉ là, tại hôm ấy tôi không được khỏe, hay đúng hơn là chẳng còn sức để thờ ấy chứ.....thế nên, tôi đã bỏ qua luôn phần hướng dẫn.”

“Fufu, hài thiệt đấy ? Vậy là cậu đang muốn nhờ tôi giải thích giùm nhì.....Nhưng mà...thôi được rồi. Cậu lấy thiết bị ra đi.”

Bị thúc giục bởi cô gái có điệu cười lịch lãm, tôi nhanh chóng lôi thiết bị ra. Dù chẳng biết dùng thế nào nhưng chỉ nhìn thôi tôi cũng hiểu rằng thiết bị chuyên dụng của đảo học viện này rất hiện đại.

_____ Ngay lập tức, cô ấy đã nắm lấy tay tôi rồi cầm vào đầu ngón, dí nó vào phần lõm nhỏ trên màn hình xong ấn ấn. Chỉ trong chốc lát, đầu óc tôi đột nhiên trở nên trống rỗng.

Và cứ thếTrong khoảnh khắc tiếp theo, dường như dấu vân tay của tôi đã được xác thực, cái máy vang lên 1 tiếng và bắt đầu khởi động.

“_____ Nè ? Cái thiết bị này dùng như vậy đó. Còn phần sau thì đại khái giống như điện thoại di động thôi.”

“.....”

Con tim tôi dần đập nhanh hơn khi tiếp tục nhận được sự giải thích từ cô gái dịu dàng đang đứng ngay trước mặt mình.

“Đây nè, cậu thấy cái icon ở dưới cùng bên phải này chứ ? Nó là ứng dụng bản đồ đây. Tuy hơi khác một chút nhưng cơ bản thì nó cũng khá giống google map của hòn đảo.”

“R, ra vậy.....Nếu biết ngay từ đầu thì tôi đã chẳng phải biến thành trẻ lạc thể này.”

“A-ra, đây là tại cậu đã không nghe hướng dẫn ấy chứ. Hà có gì đi giận ngược lại thể.”

“Ồ phải rồi, cậu nói đúng quá cơ.....”

Cô gái tủm tỉm cười trước khuôn mặt khả ố của tôi. Phải nói sao nhỉ, đây đúng là một cô gái tốt. À, không hẳn là tôi đã phải lòng cô ấy đâu, chỉ là, không hiểu sao tâm trạng cứ cảm thấy vui vui.

“_____Ừm. Vậy tôi đi nhé. Đang trên đường mua đồ mà. Cậu cũng cẩn thận đấy.”

“À, ờ.”

Lúc đang cảm thấy chút hạnh phúc thì, cô ấy đã nói lời chào rồi vẫy tay tạm biệt. Cử chỉ dễ thương đến độ tôi chẳng thể nào thốt nên lời, thay vào đó, tôi chỉ lẩm bẩm trong miệng rằng “Cảm ơn nhé.”

Cứ thế, tôi chia tay với cô gái mà đến tên gọi cũng chẳng biết nốt_____chắc vậy.

“.....Ế ?”

Đột nhiên có tiếng động lớn vang lên, tôi đảo mắt ra nhìn đường xe chạy.

Dân số trên đảo học viện này khoảng 60% là học sinh, bởi vậy mà ô tô trên đường thường khá ít so với khu bản địa. Tuy nhiên, nói là ít chứ không phải không có, ở đây ta có thể thấy được những xe cộ được dùng trong công trường xây dựng mỗi ngày, ngoài ra điều đó đã được ghi lại rất rõ ràng trong sách hướng dẫn.

_____Song, nó chính là xe tải.

Ở trước tầm nhìn của tôi, tại phía mà cô gái tóc đỏ hướng tới có một chiếc xe tải đang chạy ngược lại. Tất nhiên, cả tôi và cô ấy cũng đang đi bộ trên con đường đó. Đến đây tôi mới nhớ ra rằng, từ hôm kia cho đến hôm qua trời đã đổ mưa suốt.

Cũng chính tại cơn mưa ấy nên thuyền mới cập bến chậm mất nửa ngày, ngoài ra, còn cả một lượng lớn vũng nước đang tồn đọng trên mặt đất nữa. Vậy chuyện gì sẽ xảy ra khi cái thằng chuyên môn tiền con nhà người ta sang thế giới khác ấy chạy qua, cái này đơn giản thôi.

(Không ổn.....!)

Tôi nhanh chóng gia tốc cho đôi chân của mình để đuổi theo cô gái. Không chút do dự, tôi nắm lấy tay cô ấy rồi kéo ra khỏi khu vực nguy hiểm.

“Ế_____?”

Tuy nhiên..... điều này là hoàn toàn thừa thãi. Vì sao ư, bởi khi tôi đưa tay ra, cô ấy cũng đã tránh sang bên phải khỏi vùng nước bắn tung tóe từ chiếc xe tải. Do trọng tâm bị lệch, vào phút chót tôi đã phải kéo tay lại.

_____Kết quả là.

“Kyaaa !?”

“Ô a.....!!”

Xòeeeeee_____Tiếng nước bắn vang lên cùng với tiếng kêu của hai đứa. Và rồi, sau cùng chỉ còn lại tiếng động cơ “rôôôôô” của chiếc xe tải đi ngang qua là còn dư âm. Từ từ mở mắt ra_____một quang cảnh cực kì kích thích đang hiện lên trong tầm nhìn của tôi.

“.....”

Cô gái tóc đỏ đã bị nắm lấy cánh tay rồi ấn xuống mặt đường. Do bị dội nước từ trên đầu xuống hay sao mà toàn thân cô đã ướt sũng, mái tóc dài thì thấm vào má và sau gáy. Chiếc váy thì dán chặt vào đùi, còn chiếc áo lót màu trắng đã lộ ra từ khe hở của bộ vét đầy gợi cảm. Một tình huống phải nói là cực kì trớ trêu.

“A.....a.....”

Dường như cô ấy đang ở ngay trước mũi tôi...Mà, tôi cũng không hề ẩn dụ hay gì đâu, thực sự là hai đứa đang rất gần nhau.....Tèn ten, cô gái bắt đầu vừa há mồm vừa đỏ mặt tía tai. Mới ngày đầu mà đã dính ngay phốt này.....bộ nào tôi không thể nào xử lý kịp được, chắc mình sẽ xấu hổ đến chết mất.

(C....c, chết cha con rồi ! Làm sao đây, nếu không mau giải thích thì.....!)

Nhìn cô ấy bằng vẻ mặt nghiêm nghị là vậy, song con tim tôi lúc này lại đang như sắp phát nổ đến nơi.

Tạm thời, hay mình thử dogeza xem sao ? À không, hình như trước kia đã từng có trường hợp như vậy và bị coi luôn là thằng quấy rồi tình dục thì phải. Tà lỗi không cẩn thận là ăn cảm như chơi.

Hay mình thử cho cô mượn áo ? Cái này cũng méo ổn. Cơ mà, mình cần phải nhanh chóng giải quyết cái bộ trang phục đang bị ướt nhẹp kia. “Để tớ giặt giúp cậu nhé”, đểch mợ, nói thế thì ăn vạ là cái chắc.

Rốt cuộc mình phải làm sao đây.

“.....Thế.....Cậu định nhìn tôi đến bao giờ vậy !”

“A, oái !?”

Trong lúc đang mãi suy nghĩ thì, tôi đã bị cô gái đẩy ra với khuôn mặt ửng đỏ của mình. Đáng nhẽ tôi nên làm thế sớm hơn mới phải.

“Ha.....ha.....”

Trước thằng tôi đang tự trách móc bản thân, cô gái vừa thờ dốc vừa ôm chặt lấy cơ thể của mình. Và rồi, sau vài giây, đôi mắt màu ruby ấy đã nhìn tôi bằng thái độ khác hẳn, cứ như thể về ôn hòa vừa nãy chỉ là sự dối trá vậy.

“.....Nè, nói đi. Vừa nãy chỉ là ngẫu nhiên. Hay tất cả đều là mưu tính của cậu ?”

“Ể ? Mưu tính gì chứ.....Tất nhiên là ngẫu nhiên rồi.”

“Tất nhiên ?Cái đấy thì chưa chắc đâu nhé. Trông cậu chẳng có chút gì gọi là bối rối cả. Với lại, ngay từ đầu mọi thứ cũng đã rất kì lạ rồi. Không biết đến cách sử dụng của cái thiết bị mà ai cũng biết.....Hơn nữa, đúng rồi. Không phải cái xe tải vừa nãy được sử dụng ở khu 4 à. Điều này khá là logic khi nghĩ rằng thực ra tất cả chỉ là chiêu trò của cậu.”

“.....HẢ !?”

Cô gái vừa lăm bắm vừa che miệng bằng cánh tay phải ướt sũng....Thực ra tôi có biết gì về vị trí của mấy cái xe tải ấy đâu. Cơ mà.....tôi cảm thấy nhỡ này có gì đó không đúng lắm.

“Tôi đã bảo là không.....”

“Tôi không muốn nghe mấy cái lí do lí trấu của cậu. Đại khái thì.....cậu muốn khiến tôi hoảng loạn, xấu hổ rồi ra tay cưỡng đoạt luôn đúng không. Thế là không được đâu đấy nhé.

Xem nào.....Giờ thì tôi sẽ bắt cậu phải [Quyết đấu] ngay bây giờ.

Nếu là học sinh của đảo học viện thì.....cậu hãy đường đường chính chính mà đối mặt đi.....!”

<Quyết đấu>.....Đó là một trong những thể thức đặc biệt của cái nơi nuôi dưỡng nhân tài này. Tuy nhiên, để có thể hiểu rõ tường tận thì vẫn còn một điều nữa.

Đó chính là “sao”.

Đánh giá thành tích, tiêu chuẩn tuyệt đối và giai cấp trong học viện đã được trực quan hóa. Cuối cùng, rank.....Tuy có rất nhiều khái niệm tồn tại xung quanh nó nhưng cái tôi quan trọng nhất chỉ có một.

“Danh hiệu”. Đối tượng là toàn bộ các học sinh trên đảo, ước tính khoảng 150.000 người.

Được phân loại từ 1 sao cho đến 7 sao và số sao chính bằng mức rank, tất cả các học sinh đều đang cố gắng để nhận được sự ân huệ này.

Đúng vậy. Đảo học viện là nơi mà con người được đánh giá qua số sao. Ví dụ như, ứng với số sao của mình, ta sẽ bị giới hạn quyền sử dụng tại các cửa hàng trên đảo. Cơ quan giao thông sẽ ưu tiên cho những học sinh có nhiều sao hơn, ngoài ra cả số tiền dùng trên đảo được chuyển khoản hàng tháng cũng qua đó mà quyết định.

Nói tóm lại. Chỉ cần thay đổi một sao thôi nó cũng sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến chất lượng cuộc sống, một item tôi quan trọng. Đó chính là những kiến thức cơ bản về “sao” ở trên đảo học viện.

Chính vì vậy..... Chính vì vậy mà các học sinh ở trên đảo học viện sẽ luôn lấy “sao” làm mục tiêu hàng đầu. Về ngoài, IQ, hay tài năng... Tất cả sẽ được trị số hóa thông qua số sao và quyết định giá trị của người đó.

Chỉ cần tăng một sao là cũng đủ được xếp vào hạng cao cấp. Ngược lại, nếu bị thụt mất thì ta sẽ bị xếp ngang hàng với những kẻ mà bản thân luôn coi thường bấy lâu nay.

Một hệ thống tàn khốc thúc ép con người phải nhận thức về giai cấp và đấu tranh.

Tuy vẫn còn nhiều ý kiến trái chiều về việc này nhưng, với sự thực rằng đảo học viện là nơi luôn cho ra lò những học sinh ưu tú là điều không ai có thể chối cãi.

Về phương pháp lấy sao thì, cơ bản có 3 cách như sau.

Thứ nhất, các học viện sẽ nhận đánh giá thành tích khi nhập học hoặc khi lên cấp.

Thứ hai là nhận được phần thưởng thông qua các sự kiện lớn vô định kì.

Cuối cùng và cũng là điều quan trọng nhất, nếu so sánh với hai điều trên thì tần suất phát sinh của nó khá cao____[Quyết đấu - GAME].

Một trò chơi “đoạt sao” với mục đích cướp sao của đối phương.

Giá trị của sao là rất cao trên đảo học viện, song những trận quyết đấu cũng quan trọng không kém.

(Cơ mà tự nhiên nói muốn quyết đấu thế này thì, có thể cho thấy nhỏ rất tự tin vào bản thân mình. ... Hay đúng hơn, nhỏ không hề nghĩ rằng mình sẽ thua)

Nghĩ đến đây, tôi chợt thở dài. Với một thằng mới chuyển đến như tôi thì làm gì có cơ hội thắng chứ. Thậm chí đến cả cách quyết đấu như thế nào tôi còn chẳng biết mà. Ngay cả việc nói chuyện cũng khó nốt.

“Này, sau khi quyết đấu xong cô sẽ lắng nghe những gì tôi nói chứ”

“Ế ? Nói á... à, cậu mới nghĩ ra mấy cái lý do khác rồi phải không ? Tùy cậu thôi. Tuy chưa biết có đáng tin hay không nhưng tôi sẽ lắng nghe.”

“À thế là được rồi”.

Nếu cô ấy giữ lời hứa thì việc thắng thua thế nào cũng chẳng quan trọng lắm.

Dường như cô đang muốn vui đập mình đây_____Không bận tâm gì nhiều, tôi cứ thể chấp nhận lời đề nghị.

Theo như cô gái nói thì, lời đề nghị <Quyết đấu> chỉ có thể được đưa ra từ phía cấp bậc thấp hơn.

Dù vừa mới chỉ nắm được cách khởi động thiết bị qua ít phút trước nhưng tôi vẫn ngay lập tức hiểu được phương pháp đề nghị <Quyết đấu>. Bởi lẽ ở ngay giữa màn hình có một cái icon rất nổi bật mà.

Nhấp vào nó rồi lựa chọn hạng mục đề nghị <Quyết đấu>, sau đó có dòng tin nhắn hiện lên rằng [Đang tìm kiếm thiết bị gần nhất]. Và chưa mất đến một giây, thiết bị đã dò ra.

Đẳng cấp không rõ. Người sở hữu không rõ. Nếu đối phương có rank cao hơn mình thì ta sẽ không thể điều tra được thông tin, tất cả chỉ hiển thị một chữ “Unknown” duy nhất. Với tọa độ này thì chắc chắn là cô ấy rồi.

“Hoàn tất yêu cầu.”

Làm theo chỉ thị trên thiết bị, tôi đã hoàn tất yêu cầu <Quyết đấu> .

“_____ Ừm, tôi chấp nhận rồi. E-to, vậy nội dung là gì.....”

Sau khi nhìn chăm chăm vào thiết bị và cảm lạnh một hồi lâu, cô gái từ từ ngửa mặt lên rồi lườm tôi với vẻ nghi ngờ. Vì lý do nào đó, cổ nhếch môi như thể đang bực tức cái gì đấy, còn bờ môi màu anh đào thì trở nên run rẩy.

“Đến lúc này rồi tôi chẳng định giải thích hộ cậu nữa đâu nhưng.....thông thường thì người yêu cầu <quyết đấu> sẽ đưa ra nội dung. Cơ bản là nếu người rank cao quyết định thì như thế sẽ đâu còn là thi đấu nữa. Đó là lợi thế của người yêu cầu. Đến cả cái này cũng không biết.....Fufu, ngay cả tôi cũng thấy cậu thật nực cười.”

“E-to ?”

“Cậu vẫn chưa thông à ? Đây này, yêu cầu <Quyết đấu> cậu đã gửi ấy, ở cột nội dung vẫn còn trống đúng không. Cái này nó đang muốn nói với cậu rằng [Thi đấu thế nào cũng được, hãy quyết định nội dung mà mình có thể thắng]. Này nhé, nhờ có cậu mà lâu rồi tôi mới cảm thấy shock như thế này đây.”

“!?”

(Đâu có, tôi chỉ ấn ấn rồi tự nhiên cái màn hình nó cứ tự chạy ấy chứ.)

Tôi vừa đứng thất thần, vừa cố gắng viện ra mấy lý do trong thâm tâm. Cơ mà, về phía cô ấy thì, cổ nhìn tôi bằng ánh mắt như kiêu cho rằng “Tôi không đưa ra nội dung <Quyết đấu> là vì đang muốn khiêu khích”. Mà, giờ tôi có nói mấy câu như “không, hiểu lầm rồi.” thì chắc rằng ấy cũng chẳng tin đâu.

Thôi... sao cũng được.

“Nếu cô đã nghĩ vậy thì cứ cho là thế đi. Vậy, nội dung <Quyết đấu> là gì ?”

“”C, cậu đang coi thường tôi đấy à...! Được thôi, đợi một chút, tôi sẽ chuẩn bị ngay !”

Nói xong, cô gái nhìn tôi với vẻ bực mình.

Về nội dung <Quyết đấu> được tổ chức ở đạo học viện, về cơ bản thì, có vẻ là “cái gì cũng được”. Tuy nhiên, dưới sự quản lý của thiết bị, “Những thứ bất bình đẳng” hay “những thứ nguy hiểm” đã được gỡ bỏ hoàn toàn. Chỉ cần là ngoài những cái đó ra, còn lại ta có thể áp dụng mọi thể loại cho “Quyết đấu”.

Bởi vậy mà, hầu hết mọi trận <Quyết đấu> đều được tiến hành dưới luật được điều chỉnh để có lợi cho bản thân.

3 phút sau, cô ấy đã đưa ra loại hình <Quyết đấu>.

“<Niramekko theo lượt - bản cường hóa.....> ?”

“Đúng vậy. Sao nào...? Trò này đúng như tên gọi của nó, phiên bản cường hóa của niramekko. Ở phiên bản bình thường là “Ai cười trước sẽ thua”, còn ở bản này thì “Ai thay đổi biểu cảm sẽ thua”. Tức là, trong tất cả các loại biểu cảm của con người, vào thời điểm mà cậu trung ra bộ mặt có biểu cảm khác thường thì sẽ thua ngay lập tức. Trên thiết bị có cảm biến mà, chỉ cần vượt quá thước đo của nó là OUT. Kiểu như vậy.”

“À...Hiểu rồi. Thế còn “theo lượt” thì sao ?”

“Cũng vậy thôi. Tôi và cậu, mỗi người sẽ lần lượt thay phiên nhau. Ví dụ như đến lượt của cậu thì, cậu có thể làm bộ mặt nào cũng được và sẽ chẳng bao giờ thua. Giống như Niramekko căn bản, điều cậu cần làm là khiến cho tôi phải dao động biểu cảm trên khuôn mặt.....Mà, gọi đơn giản là “Attacker” nhĩ. Một phút chúng ta lại thay nhau một lần.”

“.....Hê.”

Khi không nổi giận nữa thì trông nhỏ này dễ thương ra phết. ____ Cơ mà, nội dung cũng thú vị đấy chứ. Niramekko với thể chế thay phiên nhau. Khi đến lượt mình thì tôi khóc hay cười cũng đều OK tốt. Tóm lại, tôi chỉ cần làm cho đối phương thay đổi biểu cảm khuôn mặt là được.

“Rõ rồi. Vậy chúng ta bắt đầu <Game> thôi.”

“Ế... vậy cũng được sao ? Chúng ta vẫn chưa đăng ký <Ability> mà”

“.....Ability ?”

Một thuật ngữ gì đó mà tôi không biết tự nhiên được phun ra.

Tôi muốn hỏi lắm... Thế nhưng, sau một thời gian kinh qua thì số người hiểu kì đã tăng lên rồi. Giờ tôi chỉ muốn mau mau chóng chóng kết thúc cái trò này rồi lượn thôi chứ chẳng còn tâm trạng nào để chơi cả.

Do đó, tôi đã lắc đầu.

“À.....chẳng cần đâu, cứ triển luôn đi. Bằng cách nào đó sẽ ổn thôi.”

“!? Bằng cách nào đó cơ á.....!?”

Chả hiểu sao mà cô gái tóc đỏ ấy lại tỏ vẻ ngạc nhiên đến cực độ trước lời phát ngôn của tôi. Hai cánh tay của cô bắt đầu run rẩy, còn đôi con ngươi màu ruby kia lại tiếp tục lườm.

“Hê, hê....Thế cơ à. <Ability> ____ Bình thường thì chỉ cần hạn chế một cái thôi cũng là quá đủ rồi, thế nhưng cậu lại hoàn toàn không sử dụng đến “ứng dụng dùng cho <Quyết đấu> ấy mà vẫn nghĩ rằng có thể thắng tôi.....Hê....”

(.....A, bỏ mẹ rồi)

“Fu,fufufufu....được rồi, đủ rồi. Đủ lắm rồi. Vậy giờ chúng ta sẽ bắt đầu game theo đúng ý cậu luôn. Nhất định, tôi sẽ bắt cậu phải hối hận vì đã coi thường con này_____!”

Ngay khoảnh khắc cô gái giơ tay phải lên cùng với lời phát ngôn của mình, đột nhiên có tiếng Pi phát ra và màn hình hiển thị của thiết bị đã biến đổi. Sau đó một dòng tin nhắn bỗng hiện lên rằng [Bắt đầu <Quyết đấu>]. Màn hình trên tay tôi được khuếch đại và nổi ra

đăng sau lưng. Thời gian lượt và icon khuôn mặt của hai người chơi thì được phản chiếu đầy đủ, ngoài ra còn có cả đồng hồ đo biểu cảm nữa.

“Ô, ô.....tuy đã nghe lời đồn về nó rồi nhưng được chứng kiến tận mắt thế này mới thấy phê thật đấy.”

Bất giác, tôi đã thốt ra lời thán phục trước cái game mang công nghệ kỹ thuật số này. Quả đúng là đảo học viện, công nghệ của họ đã vượt xa so với thế giới rồi. Tôi muốn từ từ trải nghiệm nó lắm, chỉ có điều tiếc thay, giờ lại đếch phải lúc chứ.

Theo như hiển thị được phản chiếu trên màn ảnh ba chiều thì, có vẻ như tôi sẽ là người tấn công trước

“Vậy___đầu tiên sẽ là lượt của cậu. Vì không có thông báo kết thúc sau mỗi lượt nên cậu hãy chú ý đấy nhé.”

Cô gái lẩm bẩm với khuôn mặt tự nhiên và điềm đạm.....Lựa chọn cái game này, hẳn là cô ấy rất tự tin vào khả năng điều khiển biểu cảm của mình. Cơ mà thằng này cũng không phải dạng vừa đâu nhé, tuy nhiên, nếu không thể bắt phân thắng bại thì game sẽ không thể kết thúc được.

Đứng trước cách thằng tôi đang mãi suy nghĩ khoảng vài mét, cô gái đã mở lời.

“Mà, tuy chỉ có mình tôi là được một phút thôi nhĩ.....Khởi động <Quản lý trị số:Lv7> !
Giới hạn lượt của đối phương là 1/10”

“Cái.....”

Đúng đưa mái tóc đỏ của mình, ngay khi cô gái thốt ra những lời ấy, màn hình hiển thị trên thiết bị của tôi đã nhanh chóng thay đổi. Đó là hiển thị thời gian trên icon khuôn mặt của tôi và cô ấy. Và chỉ có mình tôi là bị rút ngắn xuống còn 6 giây. 6 giây...? Á đù...

“ Cái này không phải hơi hèn hạ quá sao !? “

“ Cậu đang nói gì vậy. Chẳng có cái gì gọi là hèn hạ hết á. Đây chỉ là điều cơ bản của cơ bản thôi. Một ability đa dụng. Cái mà vì lý do nào đó cậu đã không thiết lập ấy. “

“.....”

Tôi im bất chẳng nói chẳng rằng. Không phải là tôi không muốn, mà là không thể.

Chẳng mấy chốc, khi tiếng động nhỏ vang lên , turn player của tôi đã kết thúc và đến lượt cô ấy. Tất nhiên, nó không phải 6 giây mà full time luôn. Đù mé, sao bắt công vậy trời.

Tuy nhiên... Như đã nói lúc nãy, nếu là điều khiển cảm xúc thì tôi không phải tay mơ đâu

Dù chưa rõ game sẽ kéo dài bao lâu nhưng trước hết tôi cần phải duy trì vài turn...

“Fufu. Đúng là ngon ăn. <Sáng tạo: Ex> khởi động”

Đã nhĩ. Cơ mà có vẻ khó đây.

Cúng với giọng nói của cô gái. Một quang cảnh ngoài sức tưởng tượng đập vào mắt tôi. Thiết bị trên tay cô ấy khẽ rung lên, nó co giãn và biến đổi hình dạng. Và rồi sau vài giây, thứ hiện hữu không còn là thiết bị hình chiếc điện thoại di động nữa mà là một thanh kiếm dài mỏng.

“N, này... Đó là cái gì vậy. Cô đã làm cái gì thế. “

“Gì là gì. Tôi đã nói về ability rồi mà. Cậu có thể biến đổi thiết bị với mẫu mình đã đăng kí trước. Mà, để thành thực thì cũng hơi khó đấy. Chẳng trách sao khi cậu không biết nhĩ...
Fufu, giờ cậu không định chạy à.”

“...Chạy ?”

“Ể, thì không phải đó là điều hiển nhiên sao. Tôi đã tạo vũ khí rồi đấy. Kiểu thế này này.”

Vừa nói vừa vào thế với thanh kiếm trên tay, cô gái khẽ nở nụ cười rồi nhanh chóng tấn công tôi. Trong khoảnh khắc, não bộ tôi đã liên tục đưa ra những câu hỏi rằng “tại sao chứ”. Cơ mà thực tế là chẳng vì sao cả. Bởi tôi chỉ cần dao động biểu cảm thì sẽ thua ngay lập tức. Sợ hãi là toạch mà sốc cũng chẳng xong. Thanh kiếm này chắc không có khả năng gây sát thương đâu, vâng tôi muốn tin vậy lắm, cơ mà nhìn nó sắc thế kia đã thấy kinh bỏ bố.

Vừa tránh đường kiếm trong đường tơ kẽ tóc, tôi vừa suy nghĩ. Tuy chưa rõ hệ thống cảm nhận biểu cảm của thiết bị chính xác đến mức nào nhưng, nếu tôi có biểu hiện kì lạ thì khả năng cao sẽ toạch ngay. Khi xem xét điều này, tôi sẽ chỉ có 6 giây để tự do điều chỉnh nhịp thở của mình khi đến lượt.

(Đù mẹ, cái game méo gì không biết....Trông nhỏ hơn hờ chưa kia)

Nhỏ tóc đỏ mà tôi cãi nhau này không hề tầm thường chút nào, chắc chắn nhỏ đã rất quen thuộc với các trận quyết đấu rồi, có khi còn là người nổi tiếng ấy chứ. Bằng chứng cho điều đó chính là dòng người đi qua lại giờ đã tập hợp hẳn thành một đám đông. Những tiếng cổ vũ vang lên từ sự thần tượng cho đến vẻ tôn kính, nườm nượp nườm nượp, tất cả như đang biến tôi thành kẻ phản diện vậy.

... Ừm, hay là thua luôn cho lành nhì.

Nếu biết tôi không nghiêm túc chắc nhỏ sẽ giận mất. Cơ mà nếu lượng người cứ tiếp tục tăng lên như thế này thì...

(...Ể, ủa ?)

Tôi dừng lại dòng suy nghĩ khi bỗng dưng trông thấy một “dị biến”

Đúng vậy... Đột nhiên cô gái đã ngừng tấn công trong khi vẫn còn đến 20 giây nữa mới hết lượt. Không hiểu vì sao mà cô ấy lại giữ khoảng cách với tôi, cứ thế đứng đó và cúi mặt xuống. Đôi mắt màu ruby nhìn xung quanh trong bộ dạng như đang sợ hãi. Thời gian cứ thế trôi qua mà chẳng có chuyện gì xảy ra và đến lượt tôi.

Giờ tôi có thể tự do điều chỉnh nhịp của mình. Cơ mà, cái sự bất thường kia vẫn chưa có dấu hiệu chấm dứt.

“um... Ừm...”

Vừa giữ nét mặt trở nên bình tĩnh, cô gái vừa cử động cơ thể cùng với tiếng thở hổn hển của mình. Có nhìn thế nào cũng thấy kì quặc. Trông cứ như đang che che cái gì ấy, đôi tai lộ ra từ kẽ hở của bộ tóc ướt át thì đã đỏ hết cả lên.

“_____Fu..., t, tiếp theo. Là đến lượt tôi”

Do ảnh hưởng của <Quản lý trị số> mà lượt của tôi đã trôi qua nhanh như cơn gió. Tuy nhiên từ phía cô gái tôi vẫn không cảm thấy có gì bất thường cả. Hành động sắc bén, một tay mất công cầm thanh kiếm nhưng lại chẳng vung vẩy, còn tay phải thì giữ lấy cơ thể như che ngực...

(À... Hiểu rồi. Có lẽ nào)

Ngay khi nhận ra, tôi nhanh chóng ngửa mặt lên.

Có lẽ nhỏ cũng chỉ mới biết nhì. Biết được rằng bộ đồng phục của mình đang bị xuyên thấu đến mức nào. Lúc đầu chỉ có mình tôi thì không sao nhưng sau một khoảng thời gian nhất định, khi người người lúc nhúc tập trung lại, nhỏ bắt đầu cảm thấy mắc cỡ.

Chuyện bị dính nước xảy ra chưa lâu và nhỏ cũng không thể biết được liệu người ngoài có trông thấy hay không. Cơ mà, đây chỉ là khi quần áo đã khô. Còn đằng kia thì, có nhìn thế nào cũng thấy ướt sũng hết, thế nên chẳng thể nào trách được nếu như nhỏ lại bận tâm về nó.

“.....”

Lượng người cứ thế tăng lên sau mỗi lượt qua đi. Và rồi, cả sự mắc cỡ của nhỏ cũng dần dần vượt quá mức chịu đựng của bản thân.

Giờ dù có đến lượt mình nhưng nhỏ cũng chẳng làm gì cả. Thậm chí đã vào tư thế với thanh kiếm nhưng, nói sao nhỉ... Vì phải che nửa thân trên nên là... Ừm kiểu kiểu vậy. Đôi khi nhỏ còn chà sát cặp đùi vào nhau với vẻ ngượng ngùng nữa chứ. Đám đông thì bắt đầu bán tán xôn xao, dường như là từ bên ngoài nhìn vào chắc sẽ không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

Và rồi, ngay khi lượt thứ 4 kết thúc.

Cô ấy vừa cúi mặt vừa run rẩy... Đột nhiên đầu thanh kiếm cắm vào mặt đất, cổ ngồi xỏm xuống với khuôn mặt đỏ bừng.

“.....Không muốn đâuuuuuuuuuuuuu.”

Tiếng hét thất thanh vang vọng ra khắp vùng.

Nét mặt của cô gái giờ khó có thể nói là bình tĩnh được nhỉ... Cờ này thì đồng hồ đo biểu cảm dư sức đánh giá rồi.

[Pii. Xác nhận biểu cảm của Saionji Sarasa đã thay đổi. Điều kiện kết thúc [Quyết đấu]: hoàn thành. Chuyển quyền sở hữu sao của Saionji Sarasa sang Shinohara Hiroto.]

Tiếng kêu của nhỏ và tiếng từ thiết bị cất lên cùng một lúc, trò chơi tuy ngắn nhưng cảm giác dài như cả ngày ấy đã kết thúc.....Saionji Sarasa, vậy ra đây là tên của nhỏ à. Tôi cảm thấy hình như cái họ này mình đã nghe ở đâu đó rồi. Mà quan trọng hơn thì...

(Thắng mẹ rồi.....Thế này không phải tự nhiên mình đi gây thù chuốc oán sao ? Sao mình lại thắng cơ chứ. Hầu hết là do nhỏ tự làm tự chịu nhưng, liệu có ổn không ta.....)

Cảm thấy shock quá nên giờ tôi chẳng nghĩ ngợi được gì cả.

Thành thực mà nói, việc tôi thắng trong trò <Quyết đấu> này, tất cả chỉ là ngoài dự đoán. Do tự nhiên thắng nên tôi cũng không thể tiến hành chiến lược xin lỗi được nữa.

Bất chợt___vào khoảnh khắc tiếp theo khi tôi đang phiền não thì...

Sự trầm lặng đến rợn người từ đám đông và ngay sau đó là tiếng ồn ào huyên náo đã phá lên.

“_____Hả ?”

“Oắt dờ heo !?”

“E, ếu phải chứ !? Saionji mà cũng thua sao !?”

“A, aaa thế bắt nào !... Không muốn đâu, sao Sarasa-sama lại có thể thua được cơ chứ.....”

“Kình vãi!!!!!!!!!!!! ! <Nữ hoàng> đã bị đánh bại trong nháy mắt bởi một học sinh mới, đúng là khó tin ! Cơ mà, ai !? Hả là ai thế !? Boss ẩn ở khu vực 4 à !”

“.....Ế ?”

Tôi nghiêng đầu bối rối trước mấy người có thái độ như quay ngoắt 180 độ. Chấp vá lại những mẩu tin tức rời rạc mà tôi nghe được từ đám đông thì, dường như cô ấy là một người rất nổi tiếng và có mức rank khá cao, có lẽ cũng vì thế mà họ mới phấn khích như vậy.

(Cơ mà.....nếu cứ tiếp tục để thế này thì sẽ không thể cứu vãn được. Đẳng nào tất cả cũng là hiềm lắm thôi mà, chắc mình cần phải nói cho rõ ràng để vô hiệu trấn đầu)

Khẽ gạt đầu một cái, tôi từ từ bước đến chỗ cô gái đang ngồi xồm.

“.....!”

Sắc mặt như thể đang bị hăm dọa của cô gái khi ngẩng đầu lên_____một nét mặt xanh xao. Sự xấu hổ ban nãy đã không còn nữa, thay vào đó là ánh nhìn sắc bén. Một biểu cảm phẫn nộ, hối hận và sự thù ghét bản thân...tất cả như đang hòa trộn vào nhau. Cô gái run rẩy bờ môi nhỏ nhắn của mình cùng với giọt lệ trên khóe mắt. Chỉ vừa mới bắt gặp con nhà người ta mà đã xảy ra chuyện này, đúng là làm khó nhau mà. Mới mắt có một sao mà đã làm vẻ mặt như vậy, thực sự thì tôi không thể nào hiểu nổi.

“_____Tránh ra”

Lườm thẳng tôi đang định nói gì đó rồi cô gái đứng phắt dậy. Cổ bước đi, bước đi đầu đó với đôi chân lê lét cứ như của ma vậy.

(L, làm sao đây... làm sao đây làm sao đây. Đùa nhau à, mình phải làm cái quái gì bây giờ !?)

Nhìn vào tình huống trở trêu, chẳng cần phải nói nhiều ai cũng thấy rằng tôi là người xấu hết. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc đã có vấn đề gì, tại sao cô ấy lại khóc. Sự hỗn loạn và dao động đã khiến đầu óc tôi trở nên trống rỗng. Ai đó hay giải thích cho tôi với.....!

_____Ừa.

Chả biết có phải đọc vị tôi hay không mà, ngay khi vừa mới kết thúc, tự nhiên có một chiếc xe ô tô màu đen từ đâu phi đến đỗ ngay trước mặt mình. Và rồi, một người đứng tuổi mặc bộ vét tu xê đô bước ra từ xe cùng với nụ cười.

Đề tay lên trước ngực, ông ta cúi đầu chào tôi và mở lời với hảo ý.

“Cậu là Shinohara Hiroto-sama nhỉ. Hiệu trưởng đang chờ cậu. Xin mời đi lối này.”

Sau khoảng 10 phút lên xe cùng với ông quản gia. Nơi mà tôi được đưa đến, tất nhiên là trường học rồi.

Học viện tư lập Eimei (Anh Minh). Một ngôi trường lớn thuộc khu 4 của đảo học viện. Từ khoa cơ bản cho đến đại học, với số lượng học sinh sinh viên lên đến khoảng 20000 người. Mức rank được duy trì theo tiêu chuẩn ở trên đảo học viện, theo như sách hướng dẫn thì họ là một tập đoàn ưu tú luôn giữ được truyền thống của trường.

Khu trung tâm của học viện - phòng hiệu trưởng.

Được hướng dẫn đến phòng và ngồi vào chiếc ghế sofa êm ái theo chỉ thị. Hiện tại, ở đối diện tôi là người phụ nữ trẻ tuổi đang ngồi ở đó và thờ dài.

“Trời ạ.... Trời ạ. Aaa trời ơi. Cậu đã làm một chuyện không thể tin nổi vào ngay ngày chuyển trường đầu tiên đây.”

“e to”

Thốt ra với vẻ ngạc nhiên rồi tôi từ từ ngửa mặt lên. Dù có nhìn thế nào thì trông cô ấy cũng có vẻ như đang không vui, cơ mà không vì thế mà tôi được phép lơ là.

Hiệu trưởng đương thời của học viện tư lập Eimei (Anh Minh), tổng phụ trách khu vực 4 trên đảo học viện - Ichinose Natsume.

Cô ấy đang cuộn tròn tài liệu trên tay ở ngay trước mặt tôi, có thể nói trông cô khá là người lớn. Một mỹ nhân có mái tóc đen mặc bộ đồ công sở đang ngồi vắt chân chéo chữ X. Phong thái rất chi là quyền rũ và gợi cảm.

Tuy nhiên, ấn tượng đầu tiên của tôi về cô ấy thì lại không phải mấy thứ đó.

Phải nói sao nhỉ... Chắc là tàn bạo chẳng. Cái bà này... Tính bạo dâm hay đúng hơn là S. Kẻ đi săn người hay là bị người săn, nếu hỏi tôi bà thuộc loại nào thì chắc chắn là cái đầu rồi.

Hiệu trưởng Ichinose, thực ra đây không phải lần đầu tôi gặp cô ta. Bởi lẽ người này đã từng mời tôi đến đảo học viện 1 lần rồi. Sau đó thì, nào là kì thi đầu vào, nào là phát hành giấy cho phép vào đảo...biết bao nhiêu việc phải gặp trực tiếp cô ấy mà.

Đáng nhẽ ra hôm nay tôi sẽ là người được chào đón trên cái hòn đảo không có lấy một bóng người quen ngoài cô ta cơ.

“E hèm. Việc không tương có phải là trận quyết đấu vừa nãy không?”

“Đúng vậy. Trước hết tôi sẽ lắng nghe lý do của cậu. Thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“À thì, cũng có gì đặc biệt đâu. Chỉ là... Ừm, cơ mà có vấn đề gì sao ạ. Không phải <Quyết đấu> ở trên đảo học viện xảy ra như cơm bữa ạ”

“Thì đúng vậy. Nhưng đây là đối với những trận quyết đấu bình thường. Còn cái này thì hoàn toàn khác rồi”

Nói xong, hiệu trưởng khẽ nhếch môi.

“Nghe đây. Trước hết cậu phải biết rằng. Cậu, đã phạm phải điều cấm kỵ rất nguy hiểm. Cậu cũng nhận ra đám đông bàn tán xôn xao rồi đúng không. Một sự việc tối quan trọng có thể làm lay chuyển cả đảo học viện.”

“Ế ? Đến thế cơ á ?”

“Ồ. Đây cậu đọc cái này đi”.

Hiệu trưởng Ichinose đưa cho tôi tờ tài liệu ở trên bàn kính.

Vừa nghiêng đầu tôi vừa nhìn lướt qua tờ giấy ấy.... Lướt qua... Ừm.

Chỉ mới vậy thôi mà toàn thân đã ngay lập tức đổ mồ hôi lạnh.

“A, à... Cô ơi, cái này thật luôn ạ.”

“Ồ, chuẩn rồi. Cực kỳ thật đấy. Vậy để tôi sắp xếp lại cái tình huống này một chút nhé. Trên đường đến học viện, được nửa đường thì cậu bắt đầu do dự và tự nhiên bắt gặp một cô gái.

Do bị thu hút bởi vẻ dễ thương của cô ấy nên bất thành linh cậu đã giả bộ ngây ngô để tiếp cận mục tiêu, và sau cùng trận “Quyết đấu” đã xảy ra nhưng bằng cách nào đó cậu lại thắng được nhỉ. ... Tôi nói có sai không?”

“Sao em cảm thấy cái phần cải biên của cô cứ có ác ý thế nào ấy, nhưng đại khái thì nó không sai.”

“Kết quả không sai thì sao chẳng được. Như tôi đã nói lúc nãy, bản thân sự tình này thì không có vấn đề gì, ngược lại đối với tôi, nếu những học sinh khu vực khác đến khiêu chiến thì, tôi rất hân hoan. Chỉ có điều_____lần này đối tượng lại quá đặc biệt.”

Vừa nghe giọng điệu với vẻ bực bội của hiệu trưởng, tôi vừa xem lại tài liệu một lần nữa.

Trong đó có ảnh của cô gái đã <Quyết đấu> với tôi, bất giác tôi đã bị thu hút bởi cái profile rất kinh ngạc được dán phía bên dưới.

“Học sinh năm 2 trung học phổ thông thuộc học viện Ouka (Anh Hoa) của khu 3. Với Thành tích kỳ thi đầu vào cao nhất trong lịch sử. Ngay từ năm ngoái em ấy đã đạt danh hiệu năm nhất duy nhất có 7 sao, đứng ở top đầu và trị vì tất cả. Bởi lẽ đó, ngày càng có nhiều học sinh đã sợ hãi, tôn kính gọi em ấy là <Nữ hoàng>. Từ khi nhập học đến giờ em ấy chưa để thua hay mất bất cứ một ngôi sao nào cả, tất chiến tất thắng, một <vị vua tuyệt đối> theo đúng nghĩa đen. Đó chính là cô gái mang tên Saionji Sarasa.”

“.....”

“Tuy nhiên, vấn đề chưa dừng lại ở đó đâu. Cơ mà, cậu nhìn họ của cô ấy không thấy quen à ?

Saionji chính là gia tộc đã sáng lập nên đảo học viện đấy. Hơn hết, ông của em ấy - Saionji Masamune hiện đang là tổng phụ trách của cả đảo. Tập đoàn Saionji là một cái tên cực kì nổi tiếng trên thế giới.

Có thể nói, cô tiểu thư con ông cháu cha kia chính là vip của vip trên đảo học viện”

“M, một người như thế... Đã thua em ư”

“Đúng rồi. Và đây mới là vấn đề quan trọng nhất này. Saionji Masamune, ông ta là nhân vật nổi tiếng rất nghiêm khắc. Vì lòng tự tôn rất cao nên dù là theo nghĩa tốt hay nghĩa xấu, nếu để bảo vệ danh dự gia tộc thì ông ta sẽ làm bất cứ chuyện gì”

“.....?”

“Có vẻ cậu vẫn chưa hiểu nhỉ. Nghe đây, tôi nghĩ cậu cũng nhận thức được rồi nhưng tôi vẫn phải nhắc lại rằng, cậu chỉ là hạng tép riu thôi. Nếu không nhờ thủ thuật của tôi thì cậu còn chẳng qua nổi kỳ thi đầu vào hay đạt một sao nữa. Một đứa cóc nhái ...Hay một nhân vật thấp kém. Ở trước quần chúng, cậu đã hạ gục tiểu thư Saionji, khiến em ấy khóc rồi cướp luôn cả sao nhỉ. Ahaha, tôi mà báo cáo chuyện này thì chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Ừm, chắc chắn ông ta sẽ nổi điên lên đấy.”

“.....C, cái....”

Gì chứ, tại sao bà hiệu trưởng vẫn cứ thản nhiên vừa cười vừa ngồi vắt chéo chân được vậy. Còn phía thằng này thì, cơ thể tôi đã cứng đờ và chẳng thể nào phản ứng theo bà được. Đ, đùa nhau đấy à. Ông đang trêu con há ông trời.

“Vậy, không lẽ em, sẽ bị đuổi học sao”

“Đuổi học ? Làm gì có chuyện đó chứ”

“A, à, phải rồi nhỉ. Nếu thế thì em cảm thấy yên tâm hơn một chút rồi”

“Không không... Tôi nghĩ đây không phải là lúc để cậu thanh thoi đâu. Dù tôi có nói rằng cậu sẽ không bị đuổi học nhưng... A, không lẽ cậu bị M.”

Cô hiệu trưởng nói ra những điều không tưởng.

Mặc kệ thằng tôi đang tỏ ra cứng đờ và không thể thốt nên lời, cô tiếp tục nói trong sự thờ dãi.

“Thực ra, mấy lời đồn đại về ông ta cũng không hề ít. Do đã sống được một thời gian dài trên đảo rồi nên tôi cũng chứng kiến khá khá vụ những đồng nghiệp bị cách chức do làm phật ý lão. Thế nên là, nếu mọi chuyện cứ thế này thì cuộc sống học đường của cậu chắc chắn sẽ đi tong đấy.”

“Ha, haaaa ? Đợi đã, sao lại thế ạ.”

“Sao gì ? Đó là điều hiển nhiên mà. Nếu có thông tin cậu bị trục xuất khỏi đảo do bị gia tộc Saionji để mắt đến thì, rốt cuộc lúc ấy ai sẽ công nhận cậu. Hay đúng hơn là mặt sát công khai nhỉ”

“Ch, chuyện đó... À nhưng mà từ này giờ không phải cô vẫn khá bình tĩnh sao”

“Tôi không phủ nhận”

“Chỉ ít cũng phải tỏ ra lo lắng chứ”

“Kuku... Cứ bình tĩnh, không cần phải cuống lên thế. Thực ra, về đãi ngộ của cậu, hiện tại hội đồng vẫn đang thảo luận xem xét..... ưm ? À... Hội đồng là nơi mà trưởng của các học khu thỉnh thoảng lại tập hợp với nhau. Tập đoàn quản lý trụ sở chính khu vực 0. Người ở trong cơ quan có quyền hạn tối cao và không bị giới hạn sự can thiệp ấy chính là Saionji Masamune.

Cho dù cậu có phản biện thế nào nhưng trước đám đông chỉ biết im lặng thì cũng như nhau thôi. Mà, tạm thời cứ để tôi lo”

Đứng dậy và nở nụ cười, sau đó hiệu trưởng đi đến chỗ cái bàn gần bức tường. Ở đằng ấy có đặt một chiếc PC, bên trong màn hình có nhiều loại video chat đang chạy. Trông như web cuộc họp ấy.

Sau khi cho tôi xem “cử chỉ đặt ngón trỏ lên môi”, hiệu trưởng bắt đầu bật mic.

[Để mọi người đợi lâu rồi, đây là khu bốn]

[Lẽ lẽ quá đầy. Thế thủ phạm đang làm cái gì vậy]

[Thiệt là. Mới đầu năm học đã xảy ra vụ này, tôi cứ nghĩ là cô cơ, nhưng thế nào lại đúng như dự đoán]

[Tóm lại thì mau cung cấp thông tin đi. Nếu không chúng tôi chỉ còn cách đưa ra mấy lời khai mơ hồ như kiểu ai đó và tại đâu đó đã hạ bệ nữ hoàng đấy.]

“À phải rồi nhỉ. Đẳng nào cậu ấy cũng là học sinh chuyên trường mà. Thủ tục còn chưa hoàn tất nữa là, thế nên có bởi lực thế nào cũng không tìm được dữ liệu đâu”

[Học sinh chuyên trường ? Nhắc mới nhớ, hình như cô đang tìm kiếm một người ở trong nước nhỉ]

[Thế rốt cuộc đây là ai. Nói thì nói đời nó đi]

[Cho dù có là ai đi nữa, một khi đã lọt vào mắt của trưởng hội đồng thì, chắc cô cũng hiểu vấn đề rồi chứ]

“Rồi rồi. Không cần phải thúc giục tôi cũng giải thích ngay đây. Tiêu điểm trong vấn đề lần này là cậu học sinh Shinohara Hiroto. Tuy tôi chưa thể nói rõ về đầu đuôi chi tiết sự việc nhưng cậu ta chính là người đã quyết đấu với Saionji Sarasa và giành chiến thắng mà không phải ai khác”

[Haa... Vậy lời đồn lại chính là sự thực à]

[Vừa mới đến đảo nên cậu ta hiển nhiên phải ở mức rank thấp đúng không ? Người kế thừa gia tộc mà bị vùi dập thế này thì sẽ là vấn đề lớn đấy]

[Thông tin về sự sa ngã của <Nữ hoàng> cũng đã được lan rộng rồi nhỉ. Vậy cô muốn bọn tôi đối ứng vấn đề này ?]

“Ừm, xem nào. Thực ra tôi có tin tốt cho mọi người đây”

Vừa nói vừa nở nụ cười tự tin, hiệu trưởng che cái camera gắn bên trên chiếc pc lại bằng ngón trỏ. Đồng thời tắt công tắc micro và màn hình tivi phía hội đồng.

Sau đó cô quay về hướng tôi và tiếp tục cười kiêu hiêu chiến như ban nãy.

“Nè, Shinohara. Tôi sẽ ban cho cậu 2 lựa chọn”

“Lựa chọn ? “

“Phải, tạm thời cậu sẽ được chấp nhận ở nơi này và lựa chọn con đường đi của mình. Tuy nhiên, tùy vào kết quả thế nào mà có thể nó sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của cậu sau này. Do đó, quyền lựa chọn và chịu trách nhiệm là ở cậu”

“....V, vâng. Xin nhờ cô ạ”

“Ừm, trả lời tốt lắm. Đầu tiên, cậu phải nhận tất cả mọi tội lỗi”

“Ể ? Không phải chúng ta nên tránh điều đó sao ạ”

“Đúng. Thế nên ta mới cần phải tạo ra cách để hứng chịu. Ví dụ như... cậu bắt tay với tổ chức ngầm ở khu vực 8 chẳng hạn. Shinohara Hiroto đã lợi dụng Saionji Sarasa để sử dụng Ability trái phép được trao đổi qua tổ chức. Đây gọi là hành động bất chính. Song cậu sẽ phải chấp nhận việc bị điều tra sinh hoạt cá nhân, có như thế mới vô hiệu được trận <Quyết đấu>”

“.....”

“Tuy có hơi tàn nhẫn đối với cậu nhưng tôi nghĩ đây là kịch bản chịu ít thiệt hại nhất rồi đấy. Bởi vì tội lỗi mà cậu phải gánh chịu sẽ chỉ dừng ở mức “cố tình vi phạm”. Những lời đồn đại sau đó sẽ là [người mà nữ hoàng thua hóa ra chỉ là một tên gian lận]...kiểu kiểu vậy, và rồi danh dự của nhà Saionji sẽ được bảo vệ. Thế nhưng, việc cậu bị trục xuất khỏi đảo học viện có lẽ không thể tránh khỏi”

“Ưc.... Vậy còn cái thứ hai thì sao ạ”

“Thăng cậu lên 7 sao luôn.”

“Há?”

Trước lời đề nghị quá sức tưởng tượng ấy tôi đã bất giác kêu lên y như một thằng ngớ ngẩn.

“Thăng lên... 7 sao á. A-no, là sao ạ, em vẫn chưa hiểu lắm.”

“Ừm. Vừa nãy cậu cũng đã nghe nội dung về cuộc họp rồi phải không. Về vụ lần này ấy nhé, theo lẽ thường sẽ thật tội tệ khi ta lỡ làm vấy bẩn danh dự của nhà Saionji nhỉ. Thế nhưng, nó sẽ chẳng có gì phức tạp nếu như cậu không phải một tên vô danh tiểu tốt nào đó. Hay đúng hơn, nếu em ấy để thua một đối thủ xứng tầm, lúc ấy trường hội đồng sẽ chẳng có lí do gì để làm khó nhau cả.

Bởi vậy, cách ngược lại chính là... Cậu phải trở thành sự tồn tại đồng cấp với <nữ hoàng>”

“Đội đã.... Về vấn đề này thì em hiểu rồi nhưng sao em có thể làm được cơ chứ. Với lại, chỉ có duy nhất một người trên đảo học viện mới có thể đạt 7 sao mà. Tự nhiên thông báo chuyện bất thường này không phải mọi người sẽ phản đối ư”

“Không, không có đâu. Cậu đang hiểu lầm một chuyện đấy.”

Hiệu trưởng cười khinh trước thằng tôi đang vội vã phản bác.

“Hệ thống cướp sao của đảo học viện là duy nhất. Để bảo vệ nó khỏi những hành vi vi phạm, cho dù có là người trong hội đồng thì cũng không thể can thiệp. Tức là, với thằng chỉ đạt một sao trong kì thi đầu vào như cậu thì giờ dù có vùng vẫy thế nào, cậu cũng vẫn chỉ là một sao

thôi. Ngoài ra, không cần biết cậu dùng thủ đoạn gì, nếu muốn tăng sao, cách duy nhất là cậu phải thông qua <Quyết đấu> và dành chiến thắng”

“...? Không phải em sẽ không thể đạt 7 sao à ?”

“Thì tôi đã nói từ đầu rồi còn gì. Trường hợp lần này khá hi hữu. Vừa nãy cậu đã quyết đấu với Saionji Sarasa và dành chiến thắng. Hiển nhiên cả chuyện cướp sao của em ấy nữa.”

“À vâng, đúng vậy”

Phải rồi. Số sao của người thua sẽ chuyển sang cho người chiến thắng.

Thử nhìn lướt qua profile được hiển thị từ thiết bị của hiệu trưởng, tôi thấy nguồn thông tin được liệt kê rất chi tiết. Đó là dữ liệu về số sao (1), tên tuổi, giới thiệu và học viện sở tại. Ngoài ra, vì tôi đã tiến hành <Quyết đấu> trong tình trạng đang làm thủ tục nhập học nên, vào thời điểm đưa ra lời đề nghị có thể sẽ bị cho là “người không sở hữu sao”

“Um....? A rề, cái gì thế này. Không lẽ là bug

...?”

Vừa nhìn vào màn hình của hiệu trưởng, tôi vừa nói với vẻ hoài nghi. ... Không hiểu sao mà có một ngôi sao tôi cướp từ Saionji Sarasa lại phát ra ánh sáng màu đỏ. Luồng ánh sáng có màu ruby, y như màu mắt cô ấy vậy. Đẹp thật đấy, nhưng liệu đây có phải màu để hiển thị sao không.

Thấy tôi đang tỏ ra băn khoăn, hiệu trưởng liền cười khềnh rồi lắc đầu.

“Cái này không phải bug đâu. Khác với những ngôi sao thông thường, sao của em ấy thuộc một trong 10 loại sao đặc biệt không có trong sự tồn tại của đảo học viện... Người ta gọi đó là ngôi sao nhuộm màu”

“Ngôi sao độc nhất...?”

“Nói đơn giản thì, ngôi sao ấy có hơi chút đặc biệt. Về số đếm, nó vẫn như ngôi sao bình thường nhưng nếu có màu ta sẽ có thêm những quyền lợi nhất định. Mà tạm thời bỏ qua chuyện ấy đi. Quan trọng hơn, điều đặc biệt không phải ngôi sao màu, mà là ngôi sao ấy mang màu gì. Vậy màu đỏ khiến cậu nhớ đến điều gì ?”

“Đỏ ạ.... Eto, chắc là sốt cà chua”

“Cảm ơn câu trả lời khá đáng yêu của cậu. Tuy nhiên nó lại hoàn toàn khác cơ. Sắc đỏ của ngôi sao nhuộm màu... Hiệu quả của nó là một lời nói dối. Nói dối thường được quy chung cho sắc đỏ đúng không.”

“....Nói dối ?”

Tôi nhại lại như con vẹt với vẻ thắc mắc. Hiệu trưởng ngồi vắt chân trong bộ váy công sở và tiếp tục nói.

“Nói đúng ra thì, nó được thiết lập hiệu quả trong dữ liệu là nói dối. Như tôi đã giải thích ban nãy, hệ thống cướp sao của đảo học viện về cơ bản là bất khả xâm phạm, và người sở hữu sao đỏ có thể thay đổi dữ liệu của mình. Ví dụ như... Xem nào, cậu có thể thay đổi chiều cao lên đến 1m85 đây. Tuy nhiên, chỉ là dữ liệu thôi nhỉ.”

“Tại sao em lại bị gắn mác như thằng có chiều cao rắc rối chứ... Cơ mà, với hiệu quả ấy không lẽ”

“Phải. Là nói dối. Làm giả dữ liệu chỉ có một sao của cậu lên thành 7 sao. Với thiết bị của những người khác, nếu không kết nối với nhau thì khó có thể điều tra được. Chỉ cần làm giả dữ liệu, tất cả mọi người ai ai cũng sẽ cho rằng cậu là 7 sao hết”

“Ồ nhưng, nhưng mà...”

Tôi hấp tấp tìm lời phản biện.

“Vừa mới chuyển trường mà thẳng lên 7 sao luôn thì không phải mọi người sẽ nghi ngờ sao ạ ? Em cảm thấy mình không giữ nổi cái lời nói dối ấy đâu.”

“Không có chuyện đó đâu. Cho dù thông tin cậu có được ngôi sao đỏ phát tán nhanh thế nào đi chăng nữa, nhưng việc biết về hiệu quả của nó ra sao thì hầu như chẳng có ai cả.”

“Ế, thế ạ ?”

“Hơn hết, ngôi sao đỏ ấy đã được bảo tồn khá lâu tại gia tộc Saionji cho đến khi Saionji Sarasa trở thành người sở hữu kế tiếp. Ngoài ra, về hiệu quả nói dối, cho dù là người sở hữu hay người tiền nhiệm thì cũng chẳng có ma nào định đi ba hoa về nó đâu. Như thế chẳng khác nào gây ông đập lưng ông.”

“Đúng vậy nhỉ... O, thế sao hiệu trưởng lại biết ạ”

“Thì tất nhiên bởi tôi là người tiền nhiệm của nó rồi. ... Nhưng đây là câu chuyện thời học sinh nhỉ.”

“.....”

Tôi im bất chẳng biết nói gì trước cô hiệu trưởng không rõ tuổi tác và đang tùm tùm cười. Ngôi sao đỏ. Ngôi sao nói dối có thể đánh lừa cả trong hệ thống của đảo học viện. Nếu sử dụng khả năng ấy, tôi cũng sẽ thẳng lên 7 sao và đồng cấp với Saionji.

“Tóm lại thì, ta sẽ nói phét là mình 7 sao ạ”

“Đúng vậy. Có điều tra kiểu gì nó cũng chỉ hiển thị 7 sao thôi, do đó hội đồng cũng chẳng làm gì được cậu. Có thể nhà Saionji biết về hiệu quả của ngôi sao thật đấy, thế nhưng lời nói dối của cậu đối với họ lại khá thuận tiện, thế nên chắc chắn họ sẽ không đánh vào điểm yếu ấy đâu.

Bởi vậy, điều quan trọng nhất lúc này là... xem nào, chắc là một vị thiên tài xuất chúng đạt điểm cao nhất ngưỡng trong kỳ thi đầu vào nhỉ. Người đạt 7 sao nhanh nhất trong lịch sử học viện và sánh ngang với nữ hoàng”

Vừa nhìn lại ánh mắt thách thức của hiệu trưởng, tôi vừa im bất và chìm vào dòng suy nghĩ.

Hiện tôi đang có hai lựa chọn. Đúng như hiệu trưởng đã nói, đây là một bước ngoặt rất quan trọng.

Nếu chọn điều thứ nhất, tuy giữ được những ngày tháng yên bình của mình trong vô sự, nhưng đổi lại tôi sẽ không thể quay trở lại đảo học viện thêm lần nào nữa và sẽ vĩnh viễn chia xa.

Điều thứ hai, có thể nói đó là điều gian nan nhất.

Đảo học viện với hơn 200 nghìn người đang học và làm việc cùng hệ thống cướp sao. Đứng trên đỉnh cao ấy, trở thành kẻ trị vì giả mạo... Chỉ cần nghĩ đến đây thôi cũng đủ thấy nó nguy hiểm thế nào rồi. Nổi bật hơn ai hết và bị đố kỵ hơn ai hết. Không chỉ vậy, khi ấy tôi sẽ phải luôn trong vị thế bị <Quyết đấu> bởi tất cả mọi người.

Thêm nữa, tôi còn không được phép thất bại trong bất cứ hoàn cảnh nào. Bởi vì nếu thua là sẽ mất sao đỏ luôn mà. Một khi đã mất sao đỏ thì lời nói dối sẽ bị phơi bày ra ánh sáng, và sau cùng là sự trừng phạt bi thảm dành cho thằng này.

..... Dẫu vậy.

“À... Cho dù có là trong tình huống như thế nhưng cậu vẫn còn một mục tiêu khác rất quan trọng đúng không. Thế nên cậu mới đến hòn đảo này đúng không. Tuy nhiên, quyền lựa chọn là của cậu. Cơ mà nếu bỏ cuộc tại đây thì, tôi không nghĩ cậu có thể gặp lại [em ấy] đâu”

“Cô đang gài bẫy em sao”

“Không. Không hẳn là tôi đã đoán trước được sự tình này. Chỉ có điều, tôi luôn tự nhận mình là một cô gái nguy hiểm. Nói dối, tai nạn hay là bất cứ thứ gì đi nữa, miễn có thể dùng thì tôi sẽ sử dụng một cách triệt để.”

Hiệu trưởng vừa cười vừa nói như đang đùa. Tuy nhiên, cái này chắc không đem ra làm trò đùa được. Bởi lẽ những lời cô nói ra đều rất thuyết phục.

Phải... Hiện tại tôi đang có một mục tiêu. Chứ chẳng có lí gì mà thằng này lại vứt bỏ cuộc sống cao trung của mình để đến hòn đảo này cả. Có một người tôi nhất định phải gặp. Ấy vậy mà đã không thu được kết quả gì rồi lại còn dính vào vụ này, đúng là bad end...

(Tất cả như nằm trong tay hiệu trưởng, cơ mà, mình cũng chẳng bận tâm lắm đến mấy vụ ấy)

Dù nghĩ vậy nhưng hiệu trưởng vẫn có mục tiêu của hiệu trưởng, còn tôi vẫn có mục tiêu của tôi. Nếu hiệu trưởng lợi dụng tôi thì tôi cũng sẽ.... À không, trong trường hợp này sẽ chỉ là một chiều thôi. Việc tôi còn lưu lại trên hòn đảo, đối với hiệu trưởng mà nói nó vẫn có những lợi ích nhất định. Do đó thằng này sẽ tận dụng hết mức có thể để xoay chuyển tình thế.

Cho dù có khó khăn đến đâu, nếu là diễn thì tôi rất tự tin về khả năng của mình.

Để bản hùng ca về cuộc sống học đường mãi vang lên trong những ngày tháng thường nhật, Tôi sẽ lừa dối tất cả mọi người trên đảo.

“Suu.....”

Thở một hơi dài, tôi hướng đến cái bà hiệu trưởng xấu tính đang ngồi vắt chân với vẻ vui ấy rồi trả lời.

“Hiểu rồi... Em sẽ diễn, cho đến cuối cùng !”

#

“[Ahahahahahaha ! Cậu, đúng là hay thật đấy, Ahahaha !]

“..... “

Tại đại sảnh diễn ra sự kiện, sau khi kết thúc chưa được bao lâu.

Một thằng tự nhiên trở nên nổi tiếng như tôi nhanh chóng phi ra khỏi hội trường. Vừa chạy đến khu 4 tôi vừa gọi cho hiệu trưởng Ichinose bằng thiết bị. Mà cái thể loại này có tính là gọi điện không nhỉ. Thấy vậy, hiệu trưởng chỉ cười phá lên mà chẳng quan tâm đến phản ứng của tôi.

[Aha... Cậu đúng là max hài luôn. Tôi không nghĩ cậu lại làm cái hành động phô trương như vậy.]

“Em chẳng biết đang được cô khen hay bị kháy đều nữa.”

[Khen mà. Không phải cậu đang rất được chào đón sao. Đúng là tôi đã đề xuất cậu lên 7 sao, và cả việc giành lấy sự phê duyệt của hội đồng cũng là do tôi, cơ mà chỉ sau vài tiếng đã tạo nên được nhân vật như vậy thì, cậu đúng là rất thú vị đấy.]

“Điều đó thì em cảm ơn... Nhưng sao cô nói như kiểu em bị lọt bấy ấy. Nhẽ ra phải là...”

[Nếu có gì bất mãn thì cứ đến đây. Mà, tất nhiên nếu như cậu không muốn bị chọc quê... Kukuku.]

“Quả nhiên cô coi em như thằng ngốc nhỉ !?”

Lấy tay che thiết bị, vừa cố gắng không cho âm thanh lọt ra ngoài tôi vừa nhỏ giọng. Đúng vậy, khác với hiệu trưởng đang ở phía bên kia thiết bị, hiện tôi đang phải giả nai với khuôn mặt ngẫu lòi của mình. Dầu sao đây cũng là trung tâm của khu 1 mà. Dù đã chuẩn ngay khi kết thúc sự kiện nhưng chỗ này người người qua lại vẫn khá đông. Ngoài ra, chẳng cần phải nói nhiều khi tất cả ánh nhìn ấy đều đổ vào thằng này.

“N, này kia là”

“Uwa, là gã vừa nãy. Sao lại ở đây chứ. Shi, Shinohara, Hi... Hero thì phải”

“Anh hùng gì chứ. Hình như là Hiroto”

“Kẻ đã đánh bại nữ hoàng... Saionji tiên huyết nhỉ”

“À, đến nỗi nữ hoàng đã phải hét lên [mô, không muốn đâu] cơ mà”

“Ế, thế cơ á, không ngờ hán lại là một tên lưu manh như vậy.”

Vô số mấy lời bàn tán xôn xao đập vào tai tôi. Bởi sự chú ý ấy mà từ biểu cảm cho đến cử chỉ tôi cũng không được phép để lộ chút sơ hở nào. Phải, đây chính là hình thái ngẫu lòi của kẻ mạnh nhất đảo học viện. Chắc vậy...

[Kuku... Nào có. Tôi không hề coi cậu là kẻ ngốc đâu. Thật đấy]

Hiệu trưởng cười kiêu nửa mép rồi tiếp tục nói với thằng tôi vừa mới lấy lại tinh thần.

[Bởi vì, ngay từ đầu tôi đã bị thu hút bởi cái đó và tìm kiếm những người tài năng như cậu cho đảo học viện...thế nên chẳng có lý do gì để tôi coi thường cậu cả. Ngược lại, cậu còn là người đúng như tôi mong đợi ấy chứ]

“Mà, thì cũng có gì đâu ạ.”

Tôi trả lời theo sự tán dương của cô với vẻ miễn cưỡng.

“Cái đó” mà hiệu trưởng nhắc đến lúc nãy chính là điểm đặc thù mà thằng tôi chẳng có tài năng nào này sở hữu. Tôi có thể kìm nén hoàn toàn biểu cảm của mình, chôn chặt chúng trong tim và không thể hiện ra bên ngoài. Cho dù nội tâm có dao động thế nào đi nữa, diện mạo tôi sẽ không bao giờ thay đổi. Có thể cười khi đang buồn hay có thể khóc nhưng thực chất chẳng có gì xảy ra cả.

Hiệu trưởng đúng là một kẻ lừa đảo lanh lợi.

“Nói vậy thôi chứ em không chắc mình sẽ giúp ích cho cô đâu đấy nhé”

[Tôi cũng vậy mà. Nếu lợi dụng được thì cứ lợi dụng thôi. Đúng là tôi đã dụ dỗ cậu thật, nhưng việc cậu tự nhiên phát lên như cờ ấy chẳng ma nào ngờ tới được đâu]

“Cô nói cũng đúng”

Nếu cô có thể nhìn trước được điều đó tại thời điểm tìm kiếm tôi thì khác gì người tiên đoán tương lai, hay là kẻ giết dây đằng sau nhỉ.

“E to. Thế, cô có chuyện gì khẩn cấp ạ ?”

[À, xin lỗi. Phải rồi nhỉ. Nhờ ơn cậu mà tự nhiên tôi thấy hưng phấn quá nên quên mất tiêu luôn. E-hèm. Mà, chuyện cũng không có gì đâu, gọi đơn giản là liên lạc công việc cũng được. Sau khi gửi cậu đến lễ nhập học tôi đã tiến hành điều tra chi tiết để chia sẻ thông tin với cậu nhanh nhất có thể xem khi nào quyết định. Ừm, nói chuyện ở ngoài thế này khá nguy hiểm. Thôi để quay lại ký túc xá rồi ta tiếp tục.]

“Em hiểu rồi.... Cô nói em mới nhớ, giờ em sẽ sống ở đâu vậy. Hình như hôm nay có làm thủ tục chuyển nhà thì phải”

[À, cậu không cần lo lắng. Việc đặt ký túc xá đã xong xuôi rồi. Tôi gửi cả tọa độ cho cậu rồi đây, thử bật map lên xem.]

Vậy gặp lại sau. Nói xong, hiệu trưởng tắt nguồn.

“Phù...”

Vừa khẽ thở dài, tôi vừa ấn vào màn hình thiết bị để thao tác theo chỉ thị của hiệu trưởng. Ngay khi mở ứng dụng bản đồ, một dòng thông báo đột nhiên hiện bên trên thiết bị. Có vẻ như là thông báo có tin mới được gửi đến thông qua SNS của hòn đảo đã được STOC hóa.

Bình thường tôi chẳng quan tâm đâu, thế nhưng lần này mắt lại cứ dán chặt vào.

(? Cái quái gì thế này...)

___Ph, phải rồi.

Bản tin mới hiện trên thiết bị của tôi chính là bài báo về vụ diễn thuyết vừa nãy và trận quyết đấu sáng nay.

Với tiêu đề “Nữ hoàng vô địch đã thoát ế ?”, bài báo nhanh chóng trở thành đề tài hot và đứng đầu trang. Bên trong nó có ghi rằng, Saionji Sarasa đã thất bại, tân binh 7 sao mới ra đời.

Ngoài ra, những từ khóa như “Saionji Sarasa” “Nữ hoàng” “7 sao” hay “Shinohara” đã độc chiếm toàn bộ dữ liệu trong chưa đầy một giờ. Không chỉ vậy, tất cả các dòng timeline cũng đề cập đến nó nữa... Tôi nhẹ nhàng đóng thiết bị lại.

(Nhỏ ấy tuyệt thật đấy... Chưa nói đến gia tộc, chỉ ngay bản thân mình cũng đã rất nổi tiếng)

Nếu chỉ là một học sinh bình thường gắn mác tiểu thư thì cũng không thể to chuyện đến mức này được. Chính vì Saionji Sarasa là một cô nàng rất đặc biệt nên nó mới xôn xao như vậy.

Mà hình như mình chưa xin lỗi cô ấy thì phải.

Giờ tự nhiên liên lạc thì khó quá, nhưng dù vậy mình vẫn cần phải gặp cô.

“Ế...?”

Ngay khoảnh khắc tôi rẽ ở điểm giao nhau của ngã tư. Ngay khoảnh khắc mà mọi sự chú ý tan biến. Ngay khoảnh khắc khi tôi đã nói lòng cơ thể mình để thể phào nhẹ nhõm thì...

Đột nhiên có ai đó kéo mạnh lấy cánh tôi rồi lôi vào trong con ngõ hẻm.

...

#

Đùng, lưng tôi bị ấn chặt vào tường.

Đồng thời cô còn ấn hai cánh tay vào hai bên để không cho tôi có đường thoát. Rồi sau đó cái cơ thể trắng trẻo ấy từ từ tiến lại gần. Hơi thở gấp gáp, một mùi hương ngọt ngào của cam quýt như thoang thoảng qua mũi.

“Fu, fufufu... Nè, không phải vừa nãy bài diễn thuyết của cậu khá hoành tráng đấy sao ?”

Người đang cười hí hửng trước mặt tôi không ai khác chính là cô gái tóc đỏ.

Saionji Sarasa, nữ hoàng 7 sao bất bại.

Cô gái tôi nghĩ sẽ không thể gặp lại, bằng cách nào đó tự nhiên cô lại đến gặp mình, đúng là may mắn. Cơ mà, cái biểu cảm kia trông còn sắc bén hơn cả trước.

“.....”

Chẳng biết nói gì, tôi cứ thế im lặng. Đến tận đây, không lẽ cô ấy muốn xả cơn giận. Bài diễn thuyết hoành tráng à, quả nhiên là tại lời phát biểu của tôi vừa nãy chẳng. Nhưng đây cũng là một cái cớ thuận lợi cho Saionji, thế nên có lẽ cô ấy sẽ chẳng bị tổn thương bởi mấy cái mắc như “bị đánh bại bởi kẻ mạnh nhất mới” đâu nhỉ.

“Hê, cậu đang đánh trống lảng đấy à”

Khuôn mặt của Saionji dần dần trở nên tối sầm lại. Đôi chân run rẩy, còn giọng nói thì lập bập thấy rõ.

Đôi mắt màu ruby ấy trông không có vẻ gì giống như đang giận cả... Ngược lại, đó chính là sợ hãi.

“Nè, mục đích của cậu là gì ? Với lời phát ngôn ấy, dù nắm bắt được điểm yếu của tôi nhưng cậu vẫn không tiết lộ bí mật cho bất kỳ ai... Thế tức là sao ? Hay cậu đang muốn tiếp tục gây sự chú ý rồi thủ tiêu tôi đến mức không còn đường lui ? Hã, tha cho tôi đi... Xin cậu đấy, hã dừng lại đi”

(.....Bí mật, là sao...)

“Hiểu rồi ! Tôi hiểu cậu muốn nói gì. Nhưng tôi cũng có một chuyện rất quan trọng. Cho dù có thế nào tôi cũng phải giữ lại được lời nói dối ấy. Thế nên, xin cậu, đừng nói cho ai hết, tôi sẽ làm bất cứ chuyện gì cậu muốn....!”

“À không. Cơ mà nãy giờ cậu đang nói về chuyện gì thế.”

“C, cậu vẫn còn muốn giả bộ sao. Tôi đang cầu xin cậu nghiêm túc đấy, thế nên cậu đừng đùa nữa đi.”

Trước thẳng tôi đang tỏ ra bối rối, Saionji vừa nhắm chặt mắt lại vừa lên giọng. Đôi lòng bàn tay của cô ấy đang nắm lấy người tôi... Sau đó cô tiếp tục nói.

“Chắc cậu cũng biết rồi phải không. Thực ra tôi không phải là Saionji Sarasa.”

“.....Hả ?”

“Hả cái gì ! Tôi đã nói đến thế thì cậu còn giả nai làm gì nữa. Ph, phải rồi đấy, đúng như cậu nghĩ, tôi không phải là Sarasa. Tôi là Akabane Rina, đến đào học viện này với tư cách thế thân cho Sarasa từ một năm trước. Chỉ cần thua một game thì coi như những lời nói dối sẽ đi tong hết. Do đó, trong một năm qua tôi mới phải liên tục dành chiến thắng trong các trận quyết đấu, ấy vậy mà... Sáng nay tôi đã thua.”

“.....”

“Thế nên tôi mới phải đến tận đây hỏi cậu..... Nè, rốt cuộc cậu định làm gì trong hoàn cảnh này. Scandal của Saionji Sarasa sẽ trở thành một vụ lớn đó. Bởi một đứa ai cũng nghĩ là tiêu

thư nhà Saionji như tôi, đột nhiên họ biết không phải thì... Thế có khác nào lừa đảo đâu. Chắc chắn mọi thứ sẽ trở nên rối ren và bạo loạn.”

“Bạo loạn à”

“Ừm, ấy thế mà cậu vẫn giữ bí mật đó của tôi. Thực sự thì tôi cũng không hiểu lắm. Cậu đang chờ thời cơ thích hợp để nhắm vào điểm yếu chí mạng của nhà Saionji sao ? H, hay cậu thực sự m, m, muốn cơ thể của tôi...”

Đối diện với tôi, Saionji vừa khóc vừa hỏi với vẻ sợ sệt, à không, phải là Akabane chứ. Tuy giọng nói của cô ấy đang cho thấy nỗi sợ hãi nhất định nhưng, sự kiên cường bên trong vẫn chưa hề biến mất. Có lẽ nó có liên quan đến điều quan trọng cô ấy đã nói lúc nãy chẳng.

Cơ mà, cái cuộc trò chuyện này ngay từ đầu đã là hiểu lầm rồi.

“Này, Akabane... à không, Saionji. Tại sao cậu lại nghĩ rằng tôi đã biết về lời nói dối ấy. ?”

“Ế, gì chứ... Thì tất nhiên là do cậu đã thắng tôi rồi.”

“.....Ừm”

“Hay đúng hơn là, cậu đã cướp mất ngôi sao đỏ của tôi... Cái này cậu biết đúng không ? Thay vì có một lời nói dối bất kì, nhược điểm của nó chính là lời nói dối ấy sẽ bị lộ cho người sở hữu sau. Thế nên, hiện tại chắc chắn cậu có biết về lời nói dối của tôi. Và còn cả ở buổi lễ khai giảng kia nữa, sẽ chẳng có lí do gì để một học sinh chuyên trường như cậu phải phát ngôn như thế cả.”

“.....”

À, hóa ra nó được diễn giải như vậy. Cũng chẳng trách sao cô ấy phản ứng mạnh đến thế. Có thể nói, tôi chính là một sự tồn tại chương tai gai mắt đối với cô.

“Này nhé.... Saionji, tất cả chỉ là do cậu tự hiểu lầm thôi.”

“.....Hế ?”

“Thực ra, cho đến khi cậu nói, tôi hoàn toàn chẳng biết gì về lời nói dối ấy đâu. Tuy không rõ cậu đã tưởng tượng đến mức nào nhưng, tôi mới chỉ đến hòn đảo này vào ngày hôm qua. Ngay cả việc thao tác thiết bị tôi còn mù tịt nữa là. Thế nên chuyện về nhược điểm của ngôi sao đỏ tôi cũng mới nghe lần đầu luôn.”

“Ế... A... Sao lại có chuyện đó được ! Vì thắng tôi rồi đạt 7 sao, thế nên trước đó cậu cũng phải cỡ 6 sao chứ ? Ngoài ra, cũng chẳng có học sinh chuyên trường nào mới đến mà đạt đẳng cấp ấy chỉ trong 1,2 ngày cả”

“Mà, theo lẽ thường thì đúng như cậu nói, cơ mà tôi lại không phải một 7 sao chính thức”

“Ha, haaa...? Không phải 7 sao gì.... Vừa nãy trong buổi phát biểu rõ ràng cậu...”

“Đó là lời nói dối tôi thêm vào. Hiệu quả của ngôi sao đỏ. Thực ra tôi mới chỉ một sao thôi. Một thằng thấp kém sở hữu ngôi sao đỏ đã cướp được từ cậu. Ngoài ra, cũng giống như cậu, tôi có một chuyện rất quan trọng trên hòn đảo này nên đành phải sử dụng lời nói dối”

“.....Aa..... Ế”

Cứ như thể đang nghe thứ tiếng của một đất nước nào đó xa xôi, Saionji tỏ ra ngạc nhiên đến tột độ. Mà, âu cũng là do chuyện này đâu thể chấp nhận dễ dàng được. Vì mọi thứ chuyển biến quá nhanh nên não bộ cô ấy dường như đã không thể load kịp, sau vài giây cứng đờ, bờ môi cô bắt đầu run rẩy.

“Đ, đợi, đợi đã.... Đợi chút đã. Cái gì thế này ? Vậy tức là, cậu không những không phải kẻ mạnh nhất, mà việc thắng tôi cũng chỉ là ngẫu nhiên. Thậm chí còn chưa phát hiện ra bí mật của tôi nữa ư ?”

“À, đúng rồi.”

“Kh, không phải chứ.... Vậy chẳng nhẽ tôi đã tự thú....”

Đặt đầu lên ngực tôi rồi Saionji bắt đầu nói mấy lời như mê sảng. Tự thú à.... Phải rồi. Vì cùng nói dối nên cả 2 đã cùng hiểu lầm nhau. Nhưng quan trọng hơn, chỉ có cô ấy là tự diệt chính mình.

“ “.....” “

Cứ như vậy, hai đứa chỉ đứng như trời trồng mà chẳng nói chẳng rằng.

Khoảng một phút trôi qua, tự nhiên cô ấy ngẩng đầu lên

“.....Xin lỗi, tôi cần phải về nhà để làm lạnh cái đầu này gấp. Shinohara nhỉ. Ngày mai khi nào rảnh, cậu hãy đến đây chúng ta cần nói chuyện đàng hoàng. Cái tình hình phức tạp này cứ để như vậy thì không tốt chút nào. Thế nên, cho đến lúc đó cậu đừng có thua đấy”

Nói xong, Saionji dùng ống tay áo quạt đi những giọt nước mắt. Mái tóc dài màu đỏ bay phấp phới trong gió, cô ấy đã bỏ đi trong con hẻm rồi biến mất.

Mặt khác, tôi vẫn đứng đó, dựa vào tường và dõi theo tấm lưng cô ấy. Hiện tại, đầu óc tôi vẫn đang quay cuồng do quá nhiều tin shock đến cùng lúc trong ngày. Saionji Sarasa và Akabane Rina. Công chúa giả mạo. Rồi nào là mấy cái phức tạp như phải nói dối kia nữa.

Ưm.....? Ủa, khoan đã.

“Nhỏ ấy không phải cô tiểu thư thực sự mà chỉ là thể thân....vậy tức là cũng chả phải con gái gia tộc Saionji luôn. Nếu vậy thì, dù mình có đánh bại nhỏ nhưng cũng chẳng liên quan gì đến ngài chủ tịch cả.....Ế ? Thế thì ngay từ đầu việc thắng lên 7 sao này cũng đâu có cần thiết...!?”

Tôi ôm đầu than vãn khi sự nhớ ra.

Giá như mình nhận ra sớm hơn thì... bởi ban nãy tôi đã khiêu chiến với toàn thể học sinh trong học viện mà. Tôi đã lỡ nói những lời không nên nói. Những người tham gia game đoạt sao trong số 50000 người, tuy hiện tại họ đang nghĩ tôi là một tân binh mạnh nhất học viện, song nếu lỡ chẳng may lời nói dối bị lộ ra thì... Tôi cũng chẳng rõ nó sẽ ra sao nữa.

Có thể nói, đây chính là một trận chiến thực sự.

“Haa..... Thiệt tình....”

Vừa nguyên rửa cái sự thiếu thận trọng của bản thân mình tôi vừa hướng đến khu ký túc xá.

Please tell me, Himeji san

教えて姫路さん その①

星による等級って？

学園島内の高校生は、星による1ツ星から7ツ星までの等級で扱いが変わります。ご主人様はシステムを騙して7ツ星になっていますが、本当は1ツ星です。普通に《決闘》に挑めば、3ツ星や4ツ星の生徒にも、まず間違いなく勝てません。

おおまかな星ランクの解説

- 1 ツ 星 … 一之瀬学長の言葉を借りればモブです。雑魚です。決闘時に使用できるアビリティもそれ相応の効果しかありません。
- 2 ツ 星 … 1ツ星に毛の生えた程度の等級です。1ツ星と2ツ星で全体の6割を占めます。
- 3 ツ 星 … 部活動やサークル活動などの一芸に力を入れている学生が多いのがこの等級です。
- 4 ツ 星 … 学園島内でもある程度の実力者として認められる等級です。4ツ星以上のみインストールできるアビリティや利用できる店舗というのも存在します。
- 5 ツ 星 … 全体でも実力上位とされる等級です。5ツ星以上の生徒数は学園島の高校ランキングの上下に影響を与えます。
- 6 ツ 星 … 島内でも数えるほどしかない実力最上位者たちに与えられます。学生ながらその権限も絶大です。
- 7 ツ 星 … 学生の頂点にただ一人君臨できる者に与えられる等級です。多数の実力者たちからその地位を狙われます。

色付き星 … 学園島内に十数個の存在が確認されている“特殊星”です。ご主人様が所持する赤の星をはじめ、それぞれに特殊なボーナス能力があると言われています。ただ、デメリット効果もあるとか……？

星が付与されるパターン

- 1：入学時もしくは進級時に成績等の評価で各学園から与えられます。
- 2：不定期に開催される大規模イベント等で報酬として与えられます。
- 3：生徒同士が相手の星を奪うために仕掛ける“星獲り”の決闘の結果として与えられます。こちらが最もメジャーなパターンです。

-Cô Himeji ơi, chỉ em với, Rank ứng với số sao là gì vậy ?

-Học sinh cao trung của đảo học viện, cấp độ được chia ra từ 1 sao đến 7 sao và việc phân biệt đối xử cũng dựa theo đó mà thay đổi. Chủ nhân có đánh lừa hệ thống là mình 7 sao nhưng thực chất anh chỉ có 1 sao. Nếu quyết đấu 1 trận thông thường với học sinh 3 sao hoặc 4 sao, chắc chắn anh sẽ không thể thắng.

Giải thích khái quát về rank sao.

+1 sao: Nếu mượn lời hiệu trưởng mà nói thì đó là tép riu. Vô danh tiểu tốt. Ability sử dụng trong quyết đấu cũng không có hiệu quả cao.

+2 sao: Cấp độ gọi là có thêm tí lông lá so với 1 sao. Toàn thể học sinh 1 và 2 sao chiếm đến 60%

+3 sao: Nhóm cấp độ tập hợp nhiều học sinh có tài lẻ tại hoạt động câu lạc bộ hay hoạt động nhóm.

+4 sao: Cấp độ được công nhận là người có thực lực trên đảo học viện. Và là sự tồn tại có thể sử dụng các cửa hàng riêng và các ability đa dụng khác.

+5 sao: Cấp độ được đánh giá là khá cao so với toàn thể. Số học sinh trên 5 sao tác động rất nhiều đến mức rank của trường trên đảo học viện.

+6 sao: Nhóm người có thực lực thuộc hàng top và chỉ đếm trên đầu ngón tay trên đảo học viện. Dù là học sinh nhưng có quyền hạn rất lớn.

+7 sao: Cấp độ duy nhất dành cho 1 người đứng trên đỉnh cao và trị vì tất cả. Và là đối tượng bị nhắm đến bởi những người có thực lực khác.

*Sao nhuộm màu: “Ngôi sao đặc biệt” được xác nhận là có đến mười mấy ngôi sao trên đảo học viện. Bắt đầu từ sao đỏ của chủ nhận, mỗi ngôi sao đều có một chức năng khác nhau. Tuy nhiên, không trừ cả nhược điểm của nó nữa.....

*Vùng thăng sao:

1.Nhận được đánh giá thành tích khi nhập học hoặc khi lên cấp từ các học viện.

2.Nhận được phần thưởng từ các sự kiện quy mô lớn được tổ chức vô định kì.

3.Các học sinh nhận kết quả từ game đoạt sao tổ chức dưới dạng cướp sao của đối phương. Có thể nói đây là hình thức phổ biến nhất.

Chương 2: Sự ra đời của 7 sao giả.

#

Ứng dụng được cài đặt đầu và ưu tiên hơn cả trên thiết bị của tôi chính là bản đồ, do khá kém trong việc nhận biết phương hướng nên đối với tôi nó rất quan trọng.

Nhờ có nó mà tôi đã đến được nơi mình cần đến... Thế nhưng...

“Eto.....”

Đây chắc chắn là khu ký túc đang được hiển thị tọa độ trong thiết bị rồi, nhưng cái biệt thự nào kia. Không lẽ nó bị phá đi xây lại à, vừa lắm bầm tôi vừa chỉ vào bản đồ với vẻ bối rối.

Biệt thự. Phải là biệt thự đấy. Một tòa biệt thự kiểu phương tây siêu to khổng lồ mà chỉ có thể thấy trong manga, anime. Với tông màu chủ đạo là trắng, tòa nhà ấy trông rất sang trọng và quý phái.

“Mình sẽ sống ở đây sao...? Ừ phải chứ?”

Vì khung cảnh quá ngỡ ngàng và vượt xa sức tưởng tượng của mình nên tôi đã phải xác nhận đi xác nhận lại nhiều lần cho chắc cú.

Với tôi thì mấy chỗ bình dân cũng đủ để sống rồi.... Trong khi nghĩ quẩn quơ, tôi chợt nhận ra. Đảo học viện là nơi mà số sao sẽ quyết định mọi thứ. Nguồn sinh hoạt của học sinh sinh viên đang sống trên đảo, tất cả đều được chứng minh qua nó. Thế nên, một thằng 7 sao như tôi mới được hưởng thụ tại đây chứ không phải mấy khu ký túc xập xệ nào đó.

“Mà, nếu thế thì mình đành phải chấp nhận vậy”

Thiết tình.... Vừa mở cánh cửa, tôi vừa làm vẻ mặt hí hửng ra trò. Bỗng qua khu vườn rộng rãi, tôi hướng đến khu hành lang. Đứng trước cánh cửa không có cả ổ khóa lẫn chuông, bỗng chốc tôi đã cảm thấy bối rối trong giây lát và nhớ lại những hạng mục chú ý được ghi trong sách hướng dẫn.

Phải rồi, tại cái hòn đảo mà ta có thể chứng minh bản thân bằng thiết bị này thì, tất nhiên họ cũng sẽ không sử dụng loại khóa thông thường kiểu hình trụ mà sẽ dùng khóa điện tử.

“Kiểu kiểu thế này chẳng.”

Khi tôi thử giờ thiết bị lên, một tiếng động nhỏ phát ra và khóa đã được mở.

Từ từ mở cánh cửa ra, đập vào mắt tôi là vùng không gian rất rộng và cao. Thay vì nói khu hành lang trong, cái này gọi nó là đại sảnh chắc sẽ đúng hơn. Trên trần nhà thì có treo chiếc đèn chùm, sàn nhà thì được trải loại thảm cảm giác rất mịn. V. V... Nhìn đâu tôi cũng thấy hàng xịn xò hết á, ngoài ra, ở ngay trước mắt tôi còn có một cô nàng maid đang đứng ở đó.

“Ể ?”

“.....A”

Đùng, Theo phản xạ, tôi đóng xâm cánh cửa lại.....mình nhìn nhầm chẳng ? Bị choáng ngợp bởi phong cảnh của tầng lớp thượng lưu, tôi cảm thấy như mình vừa trông thấy một cô gái nào đó đang mặc trang phục maid khá dễ thương.

Cơ mà, thế quái nào lại có chuyện đấy được nhỉ. Cũng có thể chỉ là mình tưởng tượng ra thôi. Hít một hơi dài để lấy lại bình tĩnh, tôi chuẩn bị tinh thần thử bước vào một lần nữa.

“.....Yoshi”

Từ từ mở cánh cửa.

Bước một bước rồi tôi nhìn ngó xung quanh. Quả nhiên, chẳng có nàng maid nào ở đây....
Địch kia rồi.

“.....”

Vẫn tại chỗ cũ, một cô gái đang đứng sau cái bóng lớn của cột trụ bên tay phải phía đại sảnh.
Hình như đang núp hay gì ấy, cô gái đeo băng màu trắng trên đầu cứ thập thò sau cái cột và tỏ vẻ cảnh giác.

Vừa nãy còn mở khóa thành công mà, thế nên không thể nào sai được khi tôi cho rằng đây chính là nhà của mình... chẳng lẽ lại xảy ra lỗi lầm gì đấy như bug à.

“A..... Eto, ano”

“ ! ”

Hướng về phía cột nơi cô gái đang nấp, khi tôi thử cất tiếng gọi thì, đột nhiên cổ giật bắn mình lên một phát. Khoảng 10 giây sau khi lấy lại sự bình tĩnh, đằng ấy đã cất lời.

“.....Xin thất lễ, cho hỏi tên cậu là gì ?”

“A, à tôi là Shinohara Hiroto. Không lẽ, đây không phải là nơi tôi được chuyển đến sao ? Liệu có phải tôi nhầm không ?”

“Shinohara-sama.... Không, cậu không nhầm đâu. Hay đúng hơn phải là tại tôi đã có những cử chỉ thất lễ. Nó chỉ như kiểu chạy trốn người sẽ trở thành chủ nhân của mình ấy mà, mong cậu sẽ tha thứ cho hành động ngu ngốc vừa rồi của tôi.”

Vừa đi ra trước mặt tôi, cô ấy vừa nói bằng giọng điệu bình thản với vẻ mặt tự nhiên.

Bất giác, tôi đã không thể thốt nên lời trước vẻ đẹp mỹ miều ấy.

Mái tóc bạch kim dài ngang vai. Đôi mắt trông như viên bảo thạch được đánh bóng rất đẹp. Nét mặt yêu kiều, sự dễ thương còn nổi trội hơn cả vẻ xinh xắn vốn có. Tuy nhiên, vì vẻ ngoài bình thản nhu vô cảm ấy nên dường như đôi con ngươi kia chẳng có ấn tượng gì nhiều lắm. Chiều cao thì cỡ như nữ hoàng hay thậm chí còn thấp hơn cổ một tẹo. Tuy nhỏ nhắn nhưng không hẳn là loli, ngoài ra bộ ngực đầy đặn đã khiến cho cô ấy trở nên rất quyến rũ.

Chưa dừng lại ở đó, vẻ ngoài ấn tượng của cô ấy còn được nêu lên qua bộ đồng phục. Phải, là trang phục maid. Nó được thiết kế với những đường nét tỉ mỉ và rất chi là dễ thương, đến độ khi nhìn vào ai cũng sẽ phải thốt lên rằng “Anh sẽ bảo vệ em”.

Cùng với biểu cảm và cử chỉ trong sáng, trông cô cứ như một con mèo vậy.

“.....? Có chuyện gì sao thưa chủ nhân ?”

Vừa dùng đưa tóc mái, cô ấy vừa nghiêng đầu hỏi thẳng tôi tự nhiên tỏ ra im bất. Thấy vậy, tôi vội vã cắt ngang dòng suy nghĩ của mình và vào chủ đề chính.

“Eto. Có rất nhiều điều tôi muốn hỏi cô nhưng... trước hết, lúc này sao cô lại trốn ? Với kiểu nói chuyện vừa rồi, có vẻ như cô đã biết chắc tôi sẽ đến mà.”

“Xin anh đừng dùng kính ngữ với em. Còn về lí do trốn thì, đó là tại thông tin truyền đạt khá mơ hồ ạ. Đúng là em đang đứng đây đợi Shinohara-sama, thế nhưng em lại không biết rằng người ấy là con trai. Phù.... bực cả mình, bị mụ cáo già ấy lừa rồi.”

“.....Mụ cáo già ?”

“Xin lỗi. Em chỉ lỡ mồm nói mấy từ thô tục”

Cùng với lời tạ lỗi, cô ấy đã cúi đầu hành lễ. Do đó, cả bộ ngực bự cũng ngả xuống phía trước, bất giác tôi đã phải quay mặt đi.

Một lúc sau, cô nàng maid ngẩng đầu lên rồi giơ tay chỉ vào căn phòng ở bên trong.

“Để chủ nhân đứng nói chuyện bên ngoài sảnh thế này, em quả là một hầu gái thất bại nhỉ. Cho em xin lỗi, chúng ta hãy mau vào phòng khách đi.”

*

*

Hàng lang rộng rãi, đẹp đẽ từ khu đại sảnh, cầu thang được trang trí lộng lẫy dù tôi vẫn chưa leo lên, và cả căn phòng khách to bằng cỡ vài chục tấm chiếu tatami nữa, với thẳng chỉ là một học sinh trung học bình thường như tôi thì, cái quang cảnh này nó quá xá ngầu.

Cơ mà, thứ gây ấn tượng hơn cả lại chính là cô nàng có mái tóc bạch kim đang vừa rót trà vừa nói kia.

“Giờ thì, em xin được giới thiệu bản thân. Em là Himeji Shirayuki. Hiện đang học tại học viện Ouka (Anh Hoa) thuộc khu ba. Mụ cáo già... À nhầm, được yêu cầu bởi hiệu trưởng Ichinose Natsume thuộc khu 4, từ hôm nay em sẽ sống ở đây và chăm sóc cho anh, thưa chủ nhân”

“..... Hầy ? ”

Nghe xong, toàn thân tôi trở nên cứng đờ đến mức không thể nhấc nổi tách trà đặt trên bàn.

“Sống ở đây..... Anô, là sống chung ấy á?”

“Chủ nhân, tuy em không biết anh tưởng tượng về việc sống chung như thế nào nhưng đại khái là vậy. Không phải việc ghé qua nhà, em sẽ sống luôn ở đây và giúp anh một số công việc vặt”

“Sao cô vẫn bình tĩnh được vậy? Như thế khác gì sống cùng nhau đâu....”

“Đúng vậy.... À, em xin lỗi nhưng anh đừng kỳ vọng quá, bởi vì chúng ta ngủ ở phòng riêng mà. Thế nên sẽ không có chuyện chăn gối đâu.”

“À không, tôi cũng có nghĩ đến chuyện đó đâu”

Chỉ cỡ như được ở chung bầu không khí, được cùng sinh hoạt hằng ngày với cô nàng xinh xắn có một không hai đây thôi, đối với tôi nó đã quá là xa vời rồi.

Cô nàng maid... Himeji nghiêng đầu hỏi tôi với vẻ thắc mắc.

“.....? Eto, không lẽ anh cảm thấy ngại về vấn đề này? Hay anh chỉ đang ra vẻ ngượng ngùng? Việc sống chung với em, anh khó chịu đến thế sao?”

“Làm gì có. Hay đúng hơn, nếu cô không bận tâm thì tốt rồi. Tại tôi cứ nghĩ rằng sẽ bị cô ghét chứ, còn phía tôi thì không sao cả”

“À không. Nếu cho phép em nói thẳng thì, thực ra em chẳng thích tẹo nào.”

“Q, quả nhiên là không muốn nhỉ”

“Vâng. Nhưng thực ra chỉ là do em vẫn chưa quen với sự tồn tại của con trai thôi. Hơn nữa, kẻ mà em thực sự ghét không phải anh, mà là mẹ cáo già ấy cơ”

Himeji nhìn chằm chằm vào tôi và lẩm bẩm. Có lẽ cô ấy đã cho rằng chủ nhân của mình là con gái. Thế nên, chẳng trách sao cổ lại bối rối trước sự xuất hiện của tôi như vậy.

Có thể nói, Himeji là người bị hại do bị hiệu trưởng chi phối. Cũng gần giống tôi, kẻ tự nhiên trở thành người mạnh nhất học viện một cách ngỡ ngàng.

“Không hiểu sao, tôi thấy đồng cảm với cô quá”

“Trùng hợp đấy nhỉ. Em cảm thấy dường như chúng ta có thể trở thành bạn tốt của nhau.”

Himeji vừa nói vừa thở dài với nét mặt chẳng mấy vui vẻ.

Nhân tiện thì, không hiểu vì sao mà sau khi rót trà xong, cô ấy chỉ chấp tay trước ngực và đứng bên cạnh tôi (gọi là cạnh nhưng thực tế cũng không gần lắm)

“Này, sao cô không ngồi đi. Chỗ trống còn nhiều mà”

“Anh đừng bận tâm. Em là hầu gái của anh mà”

“Dù có là hầu gái đi nữa nhưng cứ đứng cạnh tôi như thế thì, tôi cảm thấy hơi bối rối chút. Hơn nữa, chuyện này cũng là do cô bị hiệu trưởng nhờ vả mà, cho rằng cô là người quen của bà ấy cũng đâu sai. Thế nên cô không cần phải tôn kính tôi như vậy đâu.”

“Eeto..... Vậy em sẽ nghe theo lời chủ nhân nói”

Sau khi gật đầu với vẻ ngượng ngùng, Himeji vừa nắm chặt lấy tà váy vừa lại chỗ ghế rồi ngồi xuống. Như đã nói lúc nãy, vì chưa quen với đàn ông nên cô ấy vẫn rất kín kẽ với tôi.

Mà, dù sao cũng chẳng quan trọng lắm.

“Quay lại chuyện ban nãy, cái điều cô nói sẽ giúp đỡ tôi tức là sao. Nếu chỉ vì mang cái mác hầu gái nên buộc phải làm việc nhà thì, tôi không nghĩ hiệu trưởng lại cất công đi làm mấy trò như thế cả”

Dẫu cho có là để tôi trông ra đáng 7 sao đi chăng nữa, thế nhưng tôi vẫn không hiểu nổi việc cho cô nàng maid sống ở đây thì nhằm mục đích gì. Nếu là vấn đề dọn dẹp và duy trì nhà cửa thì chỉ cần đến sau mỗi tuần cũng được, với lại đâu cần thiết phải nói dối chứ.

“.....Ra vậy, anh vẫn chưa biết gì nhỉ”

Trước câu hỏi của tôi, Himeji gật đầu và dùng đưa mái tóc bạch kim của mình.

“Phải rồi. Vì chuyện này khá dài nên, sao chúng ta không dùng bữa trước ă.”

“Ế, dùng bữa á”

“...Ế, ă, không lẽ anh đã ăn rồi sao...? Xin lỗi, nếu thế thì anh cứ quên những gì em vừa nói đi”

Dường như đang hiểu lầm trước phản ứng vụng về của tôi, Himeji đã tỏ ra hơi chút chán chường. Thấy vẻ mặt tự nhiên trở nên thần thờ của cô ấy, tôi vội vã giơ hai tay lên.

“À không, không phải vậy đâu. Thực ra do có nhiều việc xảy ra quá nên từ trưa đến giờ tôi vẫn chưa ăn gì cả.... Giờ bụng cũng đói meo rồi nè”

Một nửa thì là do tôi không muốn làm cô ấy buồn, nửa còn lại thì thực sự tôi cũng đang khá đói. Căn bản phải lao tâm khổ tứ về vụ phát biểu suốt nên tôi chẳng còn thời gian để ăn trưa nữa. Bữa sáng thì chỉ gặm bánh mì.

Trước câu trả lời của tôi, Himeji đặt tay lên ngực mình và nói cùng với nụ cười.

“.....Vâng, nếu vậy thì tốt quá”

*

Được nếm món ăn tự làm của một cô gái thế này đúng là hiếm có mà, dù không nhiều nhưng tay nghề của Himeji trông rất chuyên nghiệp.

Nhìn có vẻ giống một bữa ăn Ý. Món khai vị hoành tráng, nó bao gồm pasta với tôm cua đã bóc vỏ, miếng thịt bò nướng được gia nhiệt hoàn hảo đi kèm với nhiều loại rau, ngoài ra còn cả bát súp khoai tây nữa, chỉ nhìn qua thôi cũng đủ thấy rằng nó kì công cỡ nào.

“Cái này,... Không lẽ cô đã tự làm hết à ?”

“Vâng. Thực ra vừa nãy, em đã xài một ít số tiền dùng trên đảo học viện mà anh nhận được”

“.....Gì chứ”

Cái cấp độ này tôi không nghĩ nó chỉ là một ít thôi đâu.

Mà, chẳng nào cô ấy cũng cất công làm rồi, để giữ lễ nghĩa, tôi sẽ phải ăn trong lúc chúng còn đang nóng hổi. Đứng cạnh tôi như ban nãy, tuy nhiên lần này Himeji đã nhanh chóng ngồi vào chỗ rồi bắt đầu dùng bữa.

Ngay khoảnh khắc cho miếng pasta vào miệng,

Tôi đã phải tròn mắt ngạc nhiên.

“!? Ng, ngon... cái gì đây, ngon quá đi mất !? Ngon đến độ tôi không nghĩ rằng mùi vị này lại được làm ra bởi bàn tay con người quá”

“Dù anh có nói vậy, nhưng ngược lại em cảm thấy như mình đã đạt đến giới hạn rồi ấy. Cơ mà, sao anh ngạc nhiên dữ vậy, chủ nhân. Từ nay về sau anh sẽ được ăn món ăn của em mỗi ngày đó, thế nên anh không cần phải khen quá mức lên như thế đâu”

Tôi tiếp tục dùng bữa trong sự ngạc nhiên.

Himeji quan sát tôi. Như tìm ra điểm kỳ lạ nào đó trong phản ứng của tôi, cô ấy dùng cái thìa múc một miếng rồi cho vào miệng. Sau đó, cô mở lời.

“Nói sao nhi.... Chủ nhân là người rất dễ thể hiện cảm xúc ra bên ngoài. Em nghe nói từ mục cáo.... Hiệu trưởng Ichinose rằng anh rất giỏi trong việc giữ biểu cảm của mình mà.”

“Ế ? À thì cũng đúng. Giữ biểu cảm hay là diễn nhĩ. Thế nhưng những lúc mất cảnh giác thì, tôi lại không kiềm được bản thân mình”

Nói xong, tôi cười khở... Hồi còn ở nhà, tôi hay bị bạn bè cười bảo rằng “cậu đúng là người dễ để lộ nội tâm đấy”....Thực ra những hành động đó của tôi chỉ là vô ý thức thôi.

“.....Những lúc mất cảnh giác à”

Himeji nhắc lại lời tôi với giọng điệu nhẹ nhàng.

“Em hiểu điều anh muốn nói, nhưng liệu có sớm quá không ? Ý em là chúng ta chỉ vừa mới gặp nhau”

“Ừm, nhưng mà nhé. Ở trong cái tình huống hiểm hoai bạn bè như thế này mà đi nghi ngờ chính đồng minh của mình thì cũng không hay ho cho lắm. Hơn nữa, trông cô không có vẻ gì là người xấu cả”

“Vậy ạ. Nếu chủ nhân thấy ổn thì em cũng không có vấn đề gì.”

Lầm bầm bằng giọng nhỏ nhẹ, Himeji quay đi tránh ánh nhìn của tôi. Có thể nào cô ấy đang ngạc nhiên trước kiểu phán đoán quá đơn giản của tôi không ?

(Thất bại rồi chẳng.... Mà, nếu cô ấy vẫn ghét mình thì cũng đành chịu)

Vừa suy nghĩ tiêu cực, tôi vừa trưng ra bộ mặt chán nản. Tuy nhiên, Himeji đã nói nhiều hơn một chút trong khi chúng tôi trò chuyện, còn về lí do thì tôi cũng không rõ lắm.

“Giờ thì, chúng ta chuẩn bị vào vấn đề chính nhé”

Sau khi kết thúc bữa tối, Himeji dọn dẹp bàn ăn rồi dẫn tôi sang căn phòng khác. Trông như phòng chiếu phim ấy. Tuy nội thất không có gì đặc biệt nhưng thay vào đó, ở bức tường bên tay trái tôi có treo một cái màn hình tinh thể lỏng siêu bự. Đưa tôi ngồi xuống ghế Sofa, Himeji nhẹ nhàng tiến lại gần cái màn hình rồi vừa thao tác vừa nói

“Về thuyết minh, em xin được trình bày bằng hình ảnh và văn bản trên màn hình này. Thiết bị của em cũng có thể làm được nhưng việc hacking lúc này khá nguy hiểm nên”

“.....Hacking ?”

“Vâng, tuy nó không được công khai một cách chính quy nhưng, ở đây có tồn tại ứng dụng gọi là nhìn trộm dữ liệu của người khác... thế nên để cho chắc chắn em sẽ làm như trên.”

“.....”

Tôi cảm nín trước lời nói không mấy chút đùa cợt của Himeji. Phải rồi nhĩ, việc tôi sẽ làm từ giờ trở đi, có thể nói đó là một sự lừa đảo trắng trợn. Là thiện hay ác, nếu hiểu theo góc nhìn của người khác thì rõ ràng là cái sau rồi. Bị lộ cũng đồng nghĩa với việc mọi thứ sẽ chấm dứt.

Khi tôi vừa hiểu ra mọi chuyện, cái màn hình đã bắt đầu sáng lên và chuyển động. Trong đó là hình ảnh profile của hai người đang được hiển thị. Một cái là của tôi, còn bên kia là của nữ hoàng...Tuy nhiên, dòng tên cô ấy hiển thị Saionji Sarasa chứ không phải Akabane Rina.

“E hèm”

Sau khi đợi tôi xác nhận thông tin xong, Himeji hằng giọng lại rồi bắt đầu câu chuyện.

“Sáng nay, chủ nhân đã tiến hành quyết đấu với Saionji Sarasa-sama, một VIP của đảo học viện và ngẫu nhiên dành chiến thắng. Hiệu trưởng Ichinose, người biết được tình hình đã che giấu cho chủ nhân, tạo tình huống giả đánh lừa hội đồng trước khi sự việc được lan rộng và đi quá giới hạn. Có thể nói, học sinh chuyển trường đã đánh bại nữ hoàng chính là tân binh mạnh nhất đảo học viện”

Tuân theo lời nói của Himeji, ngôi sao đỏ của cô gái tóc đỏ ở trên màn hình đã di chuyển sang bên tôi.

Gọi là Saionji Sarasa tuy có hơi kỳ nhưng dù sao đó cũng là lời nói dối của cô ấy. Hơn nữa, ngay cả hội đồng, hiệu trưởng hay Himeji, hoàn toàn chẳng có ai hay biết sự thực này cả.

“Đến đây thì tôi biết rồi, nhưng mà nó có liên quan gì đến nhau?”

“Anh đừng nóng vội, chủ nhân. Vì anh vừa mới tới đảo học viện nên không chỉ về ngoài mà anh còn cần phải biết nguồn cội của nó nữa.”

Vừa nói, Himeji vừa thao tác cái điều khiển và thay đổi hiển thị màn hình. Ở trang tiếp theo là một hình tam giác đều lớn. Phần đáy rộng, phần trên hẹp, hay đúng hơn đây chính là hình kim tự tháp.

“Ngôi sao của đảo học viện, nó là hiện thân của chế độ giai cấp đã được nhận thức hóa.

Không chỉ được đánh giá tuyệt đối từ học viện, người càng nhiều sao sẽ được hưởng càng nhiều đãi ngộ. Ngoài ra, quyền hạn vô hình còn rất lớn nữa.”

“Quyền hạn?”

“Vâng, như em đã nói lúc nãy, nếu loại bỏ chế độ này thì... Nó sẽ ảnh hưởng đến thế lực của các đơn vị trong học viện.

Tại đảo học viện, các trường học ngoài khu 0 ra thì ta có tất cả 20 trường. Hàng năm mỗi trường sẽ được xếp loại theo mức rank. Sức ảnh hưởng của rank là rất lớn, ứng với mỗi thứ tự mà lời phát ngôn, dự toán cho năm sau hay nhận tân sinh... Ngoài ra cả việc cấu thành nên học viện cũng nhờ nó mà thông qua

“Hee... Vậy cái rank đó cũng ảnh hưởng đến cấp độ của học sinh à”

“Vâng, đúng vậy. Số lượng trận thắng của toàn học sinh tại học viện, số lượng học sinh có thứ hạng trên năm sao, chiến tích và tỉ lệ tham gia event các kiểu... Và điều quan trọng hơn hết thầy chính là [Sao]. Nhân vật có thể đi lại trên khu vực này là người có giá trị rất cao, ngoài ra để đoạt top từ học viên đang sở hữu bảy sao là điều rất khó.”

Vừa lắng nghe Himeji giải thích tôi vừa suy nghĩ. Có cả quyết định ưu nhược của các trường khác chỉ thông qua việc có học sinh 7 sao hay không thôi à. Hiểu rồi, thế cũng chẳng khác nào mạnh nhất cả

“Đúng như anh nghĩ”

Mái tóc bạch kim đang đưa khi Himeji gật đầu. Không thay đổi nét mặt của mình, cô ấy giơ một ngón tay lên rồi nói.

“Thế nhưng cũng chính vì vậy mà học sinh bảy sao sẽ luôn bị nhắm đến”

“À. Phải rồi nhỉ”

Nếu bảy sao có giá trị đến như vậy thì hẳn nhiên trường nào cũng muốn sở hữu rồi. Nếu học sinh 6 sao thắng học sinh 7 sao, họ sẽ trở thành mạnh nhất và thăng lên một tầm cao mới. Dẫu cho có không phải thế, người ta chỉ cần diệt nguồn uy lực lớn của trường khác là đã quá đủ.

Tóm lại, 7 sao sẽ luôn có giá trị quyết đấu với bất kỳ ai.

“Nhưng, quyết đấu là ta sẽ phải chiến và đặt cược ngôi sao của mình nhỉ”

“Vâng. Thế nên sẽ chẳng có ai đi thách đấu mà không chuẩn bị trước đâu ạ. Cả việc đi thám thính đối phương nữa”

Khẽ thở dài, sau đó Himeji đưa ngón tay nhỏ nhắn của mình.

“Thực ra, người bảy sao luôn bị nhắm đến là một điều tất yếu. Ví dụ như nữ hoàng của năm ngoái, tổng chiến tích của cô ấy là 117 trận thì 117 lần thắng. Rất hoàn hảo. Nếu số sao tăng lên thì ứng dụng dùng cho quyết đấu - quyền lựa chọn ability cũng sẽ tăng lên. Ngoài ra, nếu có thực lực phù hợp, nó sẽ trở thành minh chứng cho khả năng bảo vệ của bản thân. Tuy nhiên, đó chỉ là khi chủ nhân là người thật. Còn đằng này thì anh lại không phải kẻ được cho là thiên tài ấy.”

“N, nó căn cứ vào cái gì”

“Điểm số trong kỳ thi đầu vào, em đã xem rồi. Chưa nói đến Eimei (Anh Minh), dù có là trường nào khác đi nữa, chắc chẳng có chỗ nào chịu nhận anh đâu. Chỉ cần nghĩ đến đây thôi cũng đủ hiểu rằng, mục cáo giá ấy đang mong muốn điều gì đó ở anh”

“.....Ặc, haa...”

“...A, cho em xin lỗi. Em đã quá lời rồi. Eto, để xem nào, em xin được phép sửa lại. Cho dù có che mất thiên hạ bằng điểm số tàn tạ của anh nhưng nếu là trường trung học ở đâu đó thì, ví dụ như_____”

“Sao tôi cảm giác như mình bị theo dõi ấy”

Tôi lấy tay dụi đôi mắt như sắp khóc của mình trước lời nói đầy lòng trắc ẩn của Himeji.

Ngay từ đầu tôi cũng không nghĩ rằng mình sẽ đạt điểm cao, cơ mà nó lại xấp xỉ với trung học ư

“E hèm ! A, eto.... Thế ?”

Hắng giọng một phát, tôi lấy lại bình tĩnh rồi tiếp tục câu chuyện.

“Tôi biết mình không có tài năng nhưng, chỉ riêng việc lên 7 sao thôi nó đã phải rất khác rồi chứ”

“Vâng. Chủ nhân sẽ được coi như là người “mạnh nhất học viện”, thế nhưng mức rank thực sự của anh lại chỉ có một sao. Do đó quyền hạn và đãi ngộ cũng chỉ tương đương với một sao. Không chỉ giới hạn về mọi mặt, anh còn chỉ có thể thiết lập ability ở mức thấp nhất, một điểm yếu chết người. Bởi vậy, cho rằng việc anh cướp được ngôi sao đỏ của nữ hoàng là một sự cứu giúp cũng không hề sai”

“Ngôi sao đỏ và quyết đấu có liên quan gì đến nhau sao”

“Vâng. Ability chỉ có thể sử dụng bởi học sinh sở hữu ngôi sao nhuộm màu. Cụ thể là, người sở hữu ngôi sao nhuộm màu sẽ có nhiều lợi thế hơn so với những học sinh bình thường cùng

đẳng cấp. Tuy nhiên, trái với năng lực mà nó sở hữu, nếu thua trận, anh sẽ phải từ bỏ nó ngay lập tức.”

“À... Cũng chính vì vậy mà ngôi sao đỏ của Saionji mới chuyển sang tôi nhỉ.”

“Đúng vậy. Có thể nói anh chính là người sở hữu sao nhuộm màu và đạt 7 sao duy nhất trên đảo học viện mà hiện nay không ai khác làm được. Mạnh nhất là mạnh nhất. Truyền thuyết là truyền thuyết. Quay trở lại trong trường hợp bị đánh bại là một sự phá cách. Cả lời phát ngôn trong buổi lễ cũng cho thấy rằng, trong quá khứ anh đã luôn nhắm vào người mạnh nhất”

“.... Nhưng hiện tại tôi đâu có tài năng hay quyền hạn nào”

Dù ở trên phương diện dễ dàng hơn khi đăng ký quyết đấu, song tôi lại không thể có được ability mạnh. Ngoài ra, chỉ cần thua một trận là coi như toạch luôn.

Ừm.....aa, không lẽ nào.

“Hỗ trợ là vậy phải không. Cô sẽ giúp tôi giành chiến thắng trong các trận quyết đấu”

“Có vẻ như anh đã biết rồi nhỉ. Vâng, đúng vậy. Liên quan đến diễn, đối nhân xử thế hay những lĩnh vực mà anh giỏi. Đáng tiếc là trong quyết đấu nó không chỉ có vậy. Thế nên hiện tại anh đang phải cần sự trợ giúp hơn bao giờ hết”

“Xin hãy nhìn vào đây”, tuân theo lời cô ấy nói, tôi nhìn vào màn hình thì thấy có một nhóm người đang được chiếu lên. Một tập thể tạp nham bất chấp nghề nghiệp tuổi tác. Người đứng ở chính giữa là Himeji, còn những người khác thì tôi không nghĩ mình biết họ. Ngoài ra còn có một dòng chữ được ghi ở phần trên cùng màn hình là support team <company>.

Trong khi đang mãi xem xét nó, đôi mắt xanh củ Himeji đã hướng vào tôi.

“Thưa chủ nhân. Trong thời gian 2 năm tới sẽ là cột mốc rất quan trọng... thế nên, đầu có là yếu nhất, cho đến khi lời nói dối bị lộ, company chúng em sẽ hỗ trợ cho anh hết mình. Không chỉ quyết đấu mà còn nhiều điều khác nữa. Ví dụ như khi đi chơi với bạn bè của mình chẳng hạn, sẽ rất khó chịu khi ta không thể vào nhà hàng có giới hạn trên 3 sao nhỉ ? Hay là khi không thể đọc dòng tin ẩn chỉ vì không phải rank cao thì cũng rất bất tiện nhỉ ? Do ở trên đảo học viện rất hay có mấy vụ kiểu thế nên bọn em sẽ phục tùng mọi lời nói dối của chủ nhân.”

“_____”

“.....Eto, chủ nhân? Anh có chuyện gì sao ?”

“A.... Không có gì”

Vào khoảnh khắc lơ đãng, tôi đã nghĩ rằng trông cô ấy thật ngẫu.

Ừm, ra là vậy. Company, cái nhóm phụ trách hỗ trợ tôi đây cũng khá tinh nhuệ ấy nhỉ. Đường như hiệu trưởng sẽ làm đủ mọi cách để cho tôi không thể thua game. Dù có cảm giác như đang bị lợi dụng một cách trắng trợn nhưng vì có chung mục đích với bà ấy nên tôi chẳng có lý do gì để từ chối cả.

Tuy nhiên, vẫn còn một điều tôi đang thắc mắc.

“ Này Himeji. Hỗ trợ ở đây cụ thể là gì. Ý tôi là, quyết đấu là một trận đấu 1v1 đúng không. Như vậy không phải sẽ rất khó để bên thứ ba can thiệp à.”

“Vâng. Về loại hình quyết đấu với nhiều người tham gia thì cũng có, tuy em không thể nói chi tiết nhưng, với kiểu quyết đấu mà có bên thứ ba tham gia là hoàn toàn bị cấm... Ừm, giải thích bằng mồm có hơi khó nên em sẽ diễn thử cho anh xem”

Nói xong, Himeji lại gần tôi. Đứng tại vị trí cách tôi một chút, sau đó cô ấy thì thảo rằng.

“Chủ nhân, anh thử xem thiết bị đi. Vâng, là icon quyết đấu ở ngay giữa ấy. Có một con số khá lớn đang yêu cầu ở đây đúng không?”

“Ế ? Đầu cơ... ơ, ủa ? 4, 42 cơ á !?”

Con số rất lớn ở đây không phải cấp độ, mà là số lượng yêu cầu quyết đấu do tại lời tuyên chiến ban nãy tôi nói trước toàn thể học sinh đã sinh ra.

Vừa cảm thấy shock trong lòng, tôi vừa tiếp tục kéo thanh màn hình thiết bị theo lời của Himeji. Nhìn chăm chăm vào tôi bằng đôi mắt xanh biếc, một lúc sau cô ấy đã nói rằng “Anh dừng lại đi”.

Ngón tay của cô đang chỉ vào mục có ghi rằng [Hiện thị thông tin chi tiết].

Nào là tên học viện sở tại rồi đến cấp độ của người đăng ký quyết đấu... Ngoài ra còn có các loại thông tin liên quan đến nội dung quyết đấu đang được up lên. Ngay sau đó Himeji đã nở nụ cười thoáng qua.

“Chúng ta thử làm trận này đi, thưa chủ nhân. Tuy em không giỏi lắm nhưng cũng đủ để diễn đây ạ.”

“Ừm..... Tên <game> <50/50>. Luật là.... Eto... Chọn mặt trước sau của tấm thẻ mà người chơi thiết lập ? Hay đúng hơn là trò may rủi à.”

“Vâng, đúng vậy. Theo lẽ thông thường thì sẽ chẳng có chiến lược nào ở đây cả”

“Ế.... Thẻ sao được. Tại tôi buộc phải thắng mà”

Đó là cái giá của 7 sao.

À không, cho dù gọi là game may rủi nhưng nó vẫn có yếu tố tâm lý chiến lược nhĩ. Tự tin về khả năng diễn là vậy, song đây cũng không hẳn là thể loại mà tôi kém. Tuy không có đối sách nhưng tôi nghĩ bằng cách nào đó mình sẽ ổn thôi. Chỉ có điều, tại thời điểm mà vẫn tồn tại khả năng thua thì không ổn. Vì tôi bị trói buộc bởi điều luật thua một trận = game over mà, thế nên tôi sẽ không được phép mắc bất kì một sai lầm nào.

Cơ mà, cho dù có thấy vậy, Himeji vẫn thản nhiên phớt lờ trước sự lo ngại của tôi.

“Tất nhiên là em biết. Thế nên cái game này mới là thích hợp nhất”

“Ế.... Vậy tức là tôi có thể “tất thắng” á ? Nhưng mà làm thế nào”

“Điều đó chẳng phải rõ như ban ngày rồi sao. Với một người trông như chẳng có tí quyền hạn hay tài năng nào như chủ nhân, đầu vậy ta vẫn có phương pháp đúng đắn để dẫn đến chiến thắng tuyệt đối. Và cái phương pháp ấy trên thế gian này chỉ có duy nhất một thôi”

Vừa nhìn thẳng vào tôi, Himeji vừa nói ra mấy sự thực tàn khốc một cách thản nhiên. Sau đó cô ấy nhẹ nhàng giơ tay phải lên rồi đặt ngón trỏ lên môi.

Bằng giọng điệu và cử chỉ như kiểu muốn chọc ghẹo tôi, cô khẽ cất lên rằng.

“.... Là gian lận đó”

*

Sáng hôm sau.

“Bỏ mẹ rồi.... Tập trung đông hơn mình tưởng”

Sau khi chấp nhận game mà Himeji lựa chọn, tôi đã đi đến địa điểm chỉ định. Vòng xuyên hình elip đi kèm với nhà ga trước học viện, có thể nói đó là nhà ga ở gần học viện Eimei nhất.

Bị bao quanh bởi đám đông, hiện tôi không khác gì một hòn đảo lơ lửng giữa biển.

Thử nhìn xung quanh trong bộ dạng thờ ơ, tôi ước chừng được khoảng 200 ánh mắt đang đổ dồn vào mình. Phần lớn là học sinh Eimei giống như tôi, còn lại là học sinh trường khác. Song cho dù có là ai đi nữa, tất cả bọn họ đều đang làm vẻ hiền kỳ.

“.....”

Vì cảm thấy lo lắng, bất giác gò má tôi như thể đang co rúm lại. Sự kiện lần này hoàn toàn không phải ngẫu nhiên. Không chỉ thế, nó còn là một sự toan tính nữa. Đêm hôm qua, sau khi nhận đăng ký và triển khai game bằng chế độ công khai theo chỉ thị của Himeji, thiết lập đã được thông báo qua SNS tới tất cả mọi người trên đảo. Và đây chính là hiệu quả của nó đây.

Nhân tiện, về phía Himeji thì.

[Anh ổn chứ ? Đây là cuộc va chạm đầy, thưa chủ nhân. Đúng là anh đã đánh bại nữ hoàng và đang trở nên rất nổi tiếng. Tuy nhiên, sau cùng thì nó vẫn chỉ dừng ở mức gây sự chú ý thôi. Thực chất vẫn còn nhiều người đang nghi ngờ khả năng của anh, và để tránh điều đó, chúng ta sẽ ra tay trước.]

Kiểu kiểu vậy.

(Hay đúng hơn là xây dựng nền móng vững chắc nhĩ... Đại khái thì tôi cũng hiểu vấn đề)

Vừa nghĩ tôi vừa thở dài. Với số lượng người đông như thế kia, việc tôi để lộ lời nói dối cũng khá cao. Cho đến khi trò chơi kết thúc, tôi sẽ không được phép lơ đãng hay mắc sai lầm.

“Yoo, đã để cậu đợi lâu”

Đột nhiên có một nam sinh xuất hiện trong khi tôi đang mãi trăn trối đầu óc. Mái tóc màu nâu sáng, quần áo lòng thòng, một bộ đồng phục của trường nào đó mà tôi không biết.

Cậu ta bước ra trước mặt tôi rồi giơ tay lên.

“Xin lỗi xin lỗi, tại hơi mất thời gian chuẩn bị tí. Vậy giới thiệu lại nhé, tôi là Shibata, Shibata Hibiki. Học sinh năm hai ở học viện Kagurazuki (Thần Lạc Nguyệt), thuộc khu 9. Rank 2 sao và mới up cách đây không lâu. Có thể nói, được quyết đấu game với người mạnh nhất đảo học viện đối với tôi nó cứ như là một giấc mơ vậy !”

“Cảm ơn, cơ mà thách đấu với người mạnh nhất này, tức là cậu đang rất tự tin ?”

“À tất nhiên rồi ! Cho dù có chênh lệch trình độ cỡ nào thì tôi vẫn có cơ hội thắng mà.”

Nói xong, Shibata nắm chặt hai lòng bàn tay. Trước lời tuyên bố sẽ hạ gục 7 sao, đám đông xung quanh lại bắt đầu reo hò to hơn. Mà, cho dù có là lời tôi nói thì chắc cũng như nhau. Ngoài ra, tôi còn không được tỏ vẻ vui sướng khi thắng một đối thủ được coi là yếu hơn mình.

Tôi nhếch môi rồi nói

“Ha... Thật thú vị. Tốt thôi, thích thì cứ bơi vào đây, anh cân hết”

Khua môi múa mép, tôi đáp trả lại bằng giọng điệu khích tướng.

Game được tiến hành sẽ quyết định thông qua luật trên đảo học viện.

Thứ nhất, ta chỉ có thể gửi yêu cầu cho đối phương có số sao cao hơn bản thân.

Đó chính là luật cấu thành nên hệ thống cướp sao. Quyết đấu chỉ có thể yêu cầu với người có mức rank cao hơn mình, theo đó ngôi sao sẽ được chuyển giao tùy vào sự thắng bại giữa đôi bên. Nếu thắng số sao sẽ tăng lên, nếu thua số sao sẽ giảm đi. Ngoài ra, nếu người thua là học

sinh một sao thì, sự trừng phạt sẽ được thay thế bằng tiền trên đảo học viện. Ngược lại, nếu học sinh trên 5 sao không thắng được người rank cao hơn thì sẽ không thể thăng cấp.

Thứ hai, người quyết định nội dung game là bên phía người yêu cầu.

Điều này là để nhằm bảo vệ tính lành mạnh trong hệ thống cướp sao. Bởi nếu người bảo vệ sao có mức rank cao hơn người yêu cầu mà quyết định game, như thế sẽ gây ra mất cân bằng và việc phân định thắng thua sẽ chẳng đi đến đâu cả. Tuy nhiên, người yêu cầu quyết đấu sẽ không thể hủy bỏ yêu cầu của mình. Giả sử cho dù chỉ có một yêu cầu quyết đấu đi chăng nữa, song nếu trong vòng một tuần game vẫn chưa được diễn ra thì sự trừng phạt giáng cấp sẽ tự động thực thi.

Thứ ba, điều quan trọng nhất trong quyết đấu và cũng là yếu tố quyết định tất cả - ability.

Đó là ứng dụng dùng trong game mà các học sinh tham gia sẽ sử dụng nó để bắt phân thắng bại. Ability sẽ không thể thay đổi trong lúc đang quyết đấu.

“.....”

Theo lẽ đương nhiên trong dữ liệu, vì là bảy sao nên tôi sẽ không thể quyết định nội dung game, và cho dù có thắng ai đi nữa số sao cũng sẽ không tăng. Thế nhưng thực tế tôi lại mới chỉ một sao, do đó ability cũng sẽ bị giới hạn..... Trời đụ, cái game thể loại đấu xanh gì không biết ?

“Chuẩn bị hoàn tất. Giờ thì xác nhận điều cuối cùng trong luật nhỉ”

Lúc tôi mãi lèm bèm, dường như Shibata đã hoàn tất đăng ký ability cho mình. Cùng với cử chỉ như muốn làm trò lơ, cái phi vụ thách thức người mạnh nhất đảo học viện này cứ như thể trong manga vậy.

Giờ cánh tay phải lên, màn hình phản chiếu trên thiết bị của cậu ta được triển khai.

“Tên quyết đấu <50/50>. Còn phương pháp thi đấu thì đơn giản thôi. Chúng ta sẽ chọn ngẫu nhiên người đi trước và người đi sau. Thiết bị của người đi trước sẽ hiển thị một tấm thẻ, và ta chỉ việc chọn mặt ngựa hoặc mặt sấp, người đi sau sẽ đoán xem người đi trước chọn mặt nào.

Sau khi làm 3 lần như vậy thì lần đi tiếp theo sẽ là lượt của người đi sau. Cũng lặp lại 3 lần giống như trên, khi ấy nếu có cách biệt dù chỉ một điểm, game sẽ kết thúc. Ngoài ra nếu đồng điểm ta sẽ chơi lại. Đơn giản đúng không”

Sau khi Shibata kết thúc bài thuyết minh về cách chơi, tiếng ồn ào nơi đám đông vang lên còn to hơn trước. Nào là lời phê phán, nào là sự thất vọng tràn trề... Mà cũng đành chịu thôi. Tràn đầy tự tin quyết đấu là vậy nhưng cuối cùng lại chỉ là game may rủi.

Cậu ta cười với vẻ đắc ý

“Mà, tôi hiểu cậu đang muốn nói gì. Cái này dù có nghĩ thế nào thì cũng chỉ là trò chơi may rủi nhĩ. Đã thế ability còn chẳng giúp ích được gì. Với cái luật này việc “cải biến xác suất” hay “quản lý trị số” sẽ trở nên vô nghĩa và nó hoàn toàn trở thành lucky game”

“Hê ? Ra đó là lý do khiến cậu dám nói thẳng như vậy”

“Tất nhiên rồi, kẻ mạnh nhất học viện. Với một thằng tép riu hai sao như tôi đây thì làm gì có cơ hội nào đánh bại được cậu chứ. Đó là sự cách biệt quá lớn về tài năng giữa người hai sao và người bảy sao. Tuy nhiên, lucky game thì lại khác nhĩ ? Quyết đấu một game bình thường với cậu chẳng khác nào tự sát. Song, với một trò chơi may mắn, cả hai sẽ là 50/50. Tỷ lệ như vậy không phải khá cao sao.”

“.....? Vậy ngay từ đầu cậu đã định thắng bằng may mắn ?”

“Hahaa. Cậu nói cái điều ngây thơ gì vậy. Thứ tôi nhắm đến không phải nó, mà chính là sự chuyển dịch. Chẳng hạn như, cho dù không thể thắng đi chăng nữa, nhưng nếu tôi công khai tính hiệu quả của chiến lược lucky game thì, đến lúc ấy ai ai cũng có thể quyết đấu với cậu rồi. À không, phải là những người rank cao như cậu ai cũng có thể bị hạ gục chứ. Nếu thành công, chắc chắn những lời đánh giá về tôi sẽ nổi lên như cồn. Ahahahaha ! Chính điều này sẽ mang lại giá trị trong việc đặt cược sao”

(Ra vậy. Cậu ta đã suy nghĩ sâu xa đến thế cơ à)

Có vẻ như tên tóc nâu này não cũng có chút nếp nhăn chứ không như bề ngoài. Giả sử có thua, cho dù bị đánh mất sao nhưng vẫn thu về những lợi ích nhất định, một mũi tên trúng hai đích. Có thể nói, đây là loại chiến thuật ngoại lai của kẻ rank thấp.

(Cơ mà, thể này không phải hơi quá ngon ăn à)

Đây chỉ là chuyện tôi nghe từ Himeji nhưng... Kiểu như, trong ability mà học sinh trên 5 sao có thể cài đặt, có một cái gọi là “ability nhìn trộm thiết bị của đối phương”.

Ngoài ra còn nhiều loại ability hữu dụng khác nữa... Quả nhiên việc tôi đến đây với lượng thông tin ít ỏi đúng là lỗ hổng lớn. Song, đó chỉ là vấn đề khi chuyện tôi là 7 sao bị lộ thôi. Và lại, thực tế việc có được ability như trên là điều không thể. Hay đúng hơn, trong game lần này không có ai đăng ký cái ability đấy cả. Do đó, tất cả chỉ đơn thuần là lucky game không hơn không kém.

Đối với một thằng không được phép thua như tôi thì đây đúng là điểm yếu chí mạng.

Tuy nhiên, vào đêm hôm qua, Himeji đã khẽ mỉm cười khi tôi đánh vào vấn đề đáng quan ngại ấy.

“Chính vì nó nên bọn em mới ở đây” Himeji nói với vẻ thích thú.

Bất giác, đột nhiên có tiếng nhỏ phát ra từ cái tai nghe bên tai phải của tôi.

[Alo, anh nghe thấy chứ chủ nhân. Nếu yes thì xin hãy để tay ra sau gáy.]

Một giọng nói ngọt ngào, trong vắt. Là Himeji. Nếu có thể xác nhận lời nói của tôi bằng cử chỉ thì, dường như cô ấy đang ở gần đây, có lẽ đang trà trộn trong đám đông kia.

Giữ vẻ mặt điềm tĩnh, tôi đưa tay phải ra sau gáy.

[Đã xác nhận. Giờ thì chúng ta sẽ vào vấn đề chính____ Đã để anh đợi lâu, chủ nhân. Do thói mê ngủ của Kagaya-san - một <Company> member nên có hơi trễ chút. Mong anh bỏ qua.]

[Ừm, ế ? Đâu phải tại chị đâu.....Em biết chị không thể dậy sớm được mà, đã thế lại còn quyết đấu vào cái giờ này, Shirayuki-chan đúng là xấu bụng]

[.....Trông chị uể oải nhì, không lẽ chị vẫn còn thèm ly cà phê đặc chế khi này ?]

[Ặc ! C, cái thứ chất lỏng đen đặc có vị dở tệ như dùng để tra tấn ấy thì chị không cần đâu.....]

[Thế chị hãy mau tỉnh táo lên đi. Tỉnh táo]

[U...R, rõ]

Tôi chẳng nói chẳng rằng mà chỉ đứng yên nghe cuộc hội thoại từ phía bên kia qua cái tai nghe.

Kagaya-san____ Một nhân vật thuộc <Company> đang đồng hành cùng với Himeji và tham gia cuộc chiến lần này. Trong cuộc nói chuyện tối qua, tôi cứ nghĩ rằng Kagaya-san là một người chị chín chu cơ, nhưng còn giờ thì...có vẻ như bà khá là lầy lội.

Khi kết thúc tiếng cười rộn rã của đám đông xung quanh. Shibata vung cánh tay phải xuống.

“Thế là hoàn tất thủ tục ! Giờ chúng ta chuẩn bị chuyển sang <Quyết đấu> thôi !”

Cùng với lời nói, hình ảnh phản chiếu hiện lên sau lưng cậu ta đã chuyển sang chế độ game. Theo sự hiển thị hiện trên màn hình, có vẻ như Shibata sẽ đi đầu ____ Tức là cậu ta sẽ được cài đặt thẻ trước

(Mình chỉ được chọn sắp hoặc ngựa. Theo lẽ thông thường, cả hai bên sẽ phải tìm cách dụ dỗ để moi thông tin từ nhau. Cơ mà, lần này mình chỉ việc ngồi chơi và chiêm ngưỡng kỹ năng của <Company>)

Do đã nghe kỹ về nội dung tác chiến nên tôi chỉ việc lắc cổ sao cho không để ai phát hiện là được. Ngay lập tức, lời nói của Himeji đã lọt vào tai tôi.

[____ Chủ nhân. Từ bây giờ với chỉ thị của bọn em, nếu “đã rõ” thì xin hãy giơ tay phải, ngược lại, muốn “nói lại lần nữa” xin hãy giơ tay trái. Tóc, tai, môi hay cổ, anh muốn chạm vào đâu cũng được nhưng đó là dấu hiệu để chúng ta liên lạc.]

(Ừm....Tay phải à)

[Cảm ơn anh.....Giờ thì, chúng ta sẽ diễn lại đúng như những gì đã chuẩn bị từ tối hôm qua. Do lần này không có điều kiện nào phức tạp cả, thế nên em sẽ chỉ đơn thuần là người truyền tin. Còn người hành động sẽ là Kagaya-san]

[Ừ ừm, là Kagaya nee-chan này nhé. Dù buồn ngủ lắm, lắm nhưng tôi vẫn phải cố dậy đây, thế nên cậu hãy bỏ qua cho sự uể oải này của tôi nhé. Hiroto-kun.....À không, phải là Hiro-kyun]

(Phải phải cái gì chứ, mà kệ đi, trái phải trái phải)

[Hay quá, Hiro-kyun đã chấp nhận rồi]

[Những lúc này Kagaya-san có hơi phiền phức thế nên xin anh hãy chú ý nhé, chủ nhân. Vậy, em xin được giải thích cụ thể như sau ____ thực ra, vụ lần này không khó lắm. Dựa vào khả năng hack của Kagaya-san, vì chị ấy sẽ cố định cả 3 lần là mặt sắp trên thẻ của đối phương nên, về phía chủ nhân, anh chỉ cần trả lời “sắp” ngay khi đến lượt của mình là được. Sau đó thì anh phải diễn sao cho đừng để lộ mình đang bị bịp bợm nhé.]

(____ Hà ?)

Bất giác, tôi đã đứng thất thần người và chẳng buồn giơ tay trái hay tay phải khi nghe những lời nói ấy.

Không lẽ nào tại tai nghe bị hỏng hay sao mà lại có lần cả tạp âm nhỉ.....Tuy nhiên, quang cảnh ở ngay trước mắt tôi đã phủ định tất cả.

"A....a-re ? Lạ thật đấy, chết tiệt.....S, sao nó lại không có phản ứng gì vậy trời !?"

Shibata vừa ấn liên tục vào thiết bị vừa phun ra mấy lời nói với vẻ hoảng hốt..... Dường như thiết bị trên tay cậu ta đang không thể thao tác được. Trong khi nhìn cảnh tượng ấy trong sự ngạc nhiên, tôi giơ tay trái lên đầu.

[.....? Em chưa nói cho anh biết à, thật tình xin lỗi. Ee-to.....Là thế này, hiện tại người phụ trách thiết bị điện tử của <Company> bên em, Kagaya-san đang cường chế can thiệp vào thiết bị của đối phương. Gọi là can thiệp nhưng thực ra nó chỉ đơn giản như chị ấy đang khóa khả năng thao tác thôi. Và vì trên màn hình ban đầu là “sắp” nên cậu ta sẽ vĩnh viễn auto chọn phải nó]

“.....”

[A, có thể nói đây là một thủ đoạn rất hèn hạ nhỉ ? Ngay việc có bên thứ ba can thiệp vào quyết đấu thôi đã là vi phạm luật rồi, thế nên những trò như hacking để kết nối vào thiết bị của người chơi khác là hoàn toàn bị cấm. Nếu anh để bị lộ thì sẽ toang luôn đấy_____Mà, tất nhiên bọn em sẽ không phạm phải mấy sai lầm ngớ ngẩn ấy đâu]

Himeji tuyên bố bằng giọng điệu tỉnh bơ.....Thì ngay từ đầu mình cũng đã là thằng lừa đảo. Còn cái gì nữa đâu mà lo với chả sợ. Một thủ đoạn cường chế rất bì ỏi. Tuy nhiên

(Aa.....hiều rồi, ra là vậy)

Đã nắm rõ hay đúng hơn, thứ đang sôi sục trong lồng ngực tôi lúc này đây không phải cảm giác muốn trốn tránh, cảm giác về sự chinh phục, mà là sự “thấu hiểu”. Chính nó, với cái này tôi tuyệt nhiên có thể thắng. Chẳng còn chỗ chừa nào cho cái yếu tố may mắn, người chiến thắng đã được quyết định ngay từ khi bắt đầu Game.

À không. Tất nhiên theo lẽ thường nó không hề đơn giản như vậy. Đẳng nào thì ở trên đảo học viện “sao” là tất cả mà, và tầm quan trọng của quyết đấu là rất lớn. Chắc chắn rằng không chỉ có mình tôi đâu, mà còn nhiều kẻ khác cũng sử dụng những thủ đoạn bất chính như thế này. Do đó sự giám sát ở xung quanh luôn rất khắt khe. Phải nói rằng năng lực của <Company> rất xuất sắc mới có thể thành lập nên môi trường gian lận cực kỳ khó để tiếp cận này

(Nếu thế thì.... Không phải ai cũng sẽ nghi ngờ nhau sao)

Bị điều tra thì mệt lắm, do đó tôi chỉ còn cách diễn để không bị lộ. Tôi chỉ còn cách diễn một cách thuyết phục để không khiến ai nghi ngờ.

Tôi khẽ thở dài rồi nhếch mép nói.

“Này, sao thế. Không cử động nổi à”

“Kh, không phải... Không phải thế. Tại cái thiết bị tự nhiên nó bị đơ”

“Thiết bị hỏng ? Làm quái gì có chuyện đấy. Quyết đấu được tiến hành một cách đàng hoàng, thế nên làm gì có chuyện thiết bị lại hỏng được. Đúng là lý do ngớ ngẩn”

“L lý do gì. Sao tôi lại phải”

“Đơn giản thôi.... Bởi vì, cậu đang sợ hãi”

Vừa hăm dọa tôi vừa từ từ tiến lại gần Shibata. Nhìn toàn thể đám đông xung quanh, sau đó tôi cười với kiểu đầy ẩn ý. Tàn bạo, thảm khốc, hay khủng hoảng, tất cả những cảm xúc ấy như trộn lẫn vào nhau, với tư cách là kẻ huyền bí mạnh nhất đảo học viện, tôi tiếp tục thản nhiên nói.

“Ngay từ đầu cậu đã rất sợ đúng không ? Cũng chẳng trách được khi cậu lại tỏ ra chùn bước trước kẻ vừa hạ bệ nữ hoàng như tôi. Vì không muốn bị nhìn thấy bộ dạng khó coi của mình trước đám đông, thế nên cậu mới đang cố duy trì trạng thái bình thường kia đúng không ? Nói thẳng ra thì cậu chẳng muốn đến đây chút nào, và âu cũng là lý do mà cậu đã tới trễ”

“Kh...không đúng. Tôi đến đây là để đánh bại cậu”

“Hê....Dẫu vậy nhưng chân tay cậu lại đang run hết cả lên kia kìa. Như thế thì hiển nhiên sẽ không thể thao tác được thiết bị rồi nhỉ ?”

“L, làm gì có.....”

Vừa quyết tâm phản pháo lại lời tôi, Shibata vừa ấn lựa chọn thể. Tuy nhiên, thực ra không phải tại tay cậu ta run, mà do bị hacking can thiệp nên cho dù có ấn thể nào đi nữa, nó cũng

Game đầu tiên kể từ khi tôi trở thành 7 sao. Hay đúng hơn, lần trình diễn đầu tiên nhĩ

Giờ tôi đã hiểu được phần lớn vai trò hỗ trợ của các thành viên <company>. Liên quan đến game vừa rồi, nếu chỉ có một mình tôi vẫn có cơ hội để dành chiến thắng, tuy nhiên nó sẽ không phải là một thắng lợi tuyệt đối nếu như không có thủ đoạn. Trò gian lận áp đảo hoàn toàn khi biết trước ý đồ của đối phương. Để bảo vệ bí mật của tôi, vai trò của nhóm Himeji sẽ rất hữu ích.

“Cứ tưởng sắp toang rồi chứ, cơ mà nhờ vậy nên mình vẫn có thể thư giãn được một chút”

Đặt tay lên trán, tôi lẩm bẩm trong sự giải tỏa.

Vừa xong thì đột nhiên có cuộc gọi đến của Himeji. Lần này không phải nói qua tai nghe nữa mà liên lạc bằng thiết bị. Sau khi đảo mắt nhìn xung quanh lại một lần nữa rồi tôi liền trả lời.

“moshi moshi, Himeji à ?”

[Vâng. Chủ nhân, anh thấy thế nào, về cái sự hướng dẫn vừa nãy ấy]

“Thế nào thì, tôi thấy nó khá tuyệt ! Hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng của mình. Nói trắng ra cho đến ngày hôm qua tôi vẫn còn bán tín bán nghi. Cơ mà, cho dù có nghi ngờ thì cũng chẳng giải quyết được gì nhỉ. Thực sự cảm ơn cô, cô đã giúp tôi nhiều lắm.”

[May quá, dường như anh đã công nhận em rồi nhỉ. Cảm ơn anh_____]

“À, tôi cũng xin lỗi vì đã kéo cô vào mớ rắc rối này, nhưng từ nay về sau tôi vẫn phải nhờ vả cô nhiều lắm ! Vậy nên, mong cô giúp đỡ nhé”

[!.....Th, thế ạ. Nếu anh đã nói vậy thì em cũng.....à không, không có gì đâu ạ. Xin anh hãy quên nó đi.Tóm lại thì, hôm nay là ngày tổ chức lễ khai giảng. Nếu có chuyện gì xảy ra em sẽ hỗ trợ ngay. Giờ chúng ta mau đến trường thôi]

“? À, ờ. Phải rồi nhỉ”

Vì lí do nào đó, Himeji đã nói bằng giọng điệu nhỏ nhẹ và có chút do dự, không lẽ cô ấy đang ngượng sao ? Ừm, mà cho dù hai người đã có được lòng tin của nhau đi chăng nữa, việc bày tỏ với người khác là điều không hề dễ dàng.

(Phải chú ý hơn mới được. Mình đúng là dễ dãi quá rồi)

Tôi thở dài, tiếp tục cảnh giác xung quanh rồi mở ứng dụng bản đồ.

Chương 3: Chiến tuyến chung

“Uhm”

Sau khi giành chiến thắng cuộc chiến giả tạo một cách hoành tráng.

Trên đường đến trường - học viện Eimei (Anh Minh) bằng ứng dụng bản đồ, tôi đã bắt gặp cảnh tượng rất bất ngờ.

Tại không gian ở phía trước cổng trường đang hé mở một chút có nhóm học sinh mặc đồng phục mà có nhìn thể nào cũng không phải đồng phục Eimei. Số lượng khoảng 7 người và hầu hết là nữ sinh. Do bị thu hút bởi bầu không khí lộng lẫy ở đó hay sao mà các học sinh khác đã đồng loạt đứng khựng lại.

Ở trung tâm của nhóm chính là cô gái tóc đỏ quen thuộc đang đứng khoanh tay.

*

“Cuối cùng thì cậu cũng đã tới nhỉ”

Akabane Rina_____ Hay đúng hơn là Saionji Sarasa. Chỉ vì phán đoán sai rồi dẫn đến hiểu lầm mà cô nàng <Nữ hoàng> 7 sao đã thổ lộ hết bí mật của bản thân với tôi.

Một Saionji như vậy (Dù không phải tên thật nhưng tạm thời tôi sẽ thống nhất cách gọi này), cô ấy vừa xua dòng người đang đứng xung quanh bằng một tay, vừa tiến lại gần tôi bằng những bước chân phát ra tiếng cộp cộp từ giày.

Đứng yên tại vị trí cách tôi khoảng 2m, cô ấy cất lời cùng với nụ cười kiểu châm chọc.

“Chào buổi sáng, Shinohara. Hôm qua cậu ngủ ngon chứ.”

“.....? À, thì tôi cũng chỉ ngủ bình thường như mọi khi thôi.....có gì sao?”

“Không. Chỉ là, cậu hoàn toàn không cảm thấy có lỗi gì đối với một đứa bị dẫn dắt suốt đêm không ngủ nổi như tôi à?”

Trong khi tỏ thái độ gắt gỏng, giọng điệu của cô ấy đã quay trở lại chế độ tiểu thư. Khác với ngày hôm qua, dường như cô ấy đang muốn bảo vệ hình tượng của mình bằng cách giữ vẻ điềm đạm khi nói chuyện.

“Ha.....Làm sao tôi biết được. Việc cô thua chỉ đơn giản là do cô yếu hơn tôi thôi. Hà có gì tôi phải cảm thấy tội lỗi chứ? Chẳng nhẽ tôi phải nói kiểu [xin lỗi vì đã giỏi hơn cô] à?”

“Cái, đồ..... Quả nhiên là cậu đang tự mãn lắm nhỉ. Tôi sẽ khiến cậu phải hối hận với những gì mình nói”

“Hê. Mà, sửa lên những điều không thể chính là đặc quyền của kẻ yếu nhỉ”

“À, thế cơ ? Ý niệm của tôi là [Đã nói là làm]. Những kẻ tự nhiên vươn lên đỉnh cao bằng may mắn như cậu tôi thấy thật mắc ói”

“À, trùng hợp thật đấy. Tôi đây cũng chẳng muốn hợp tác cùng cô tẹo nào”

“.....Chắc”

Ô, cô tiểu thư giả mạo kia vừa mới tặc lưỡi này.....Tự làm thì tự chịu chứ, mắc mớ gì tôi.

Nhân tiện, lời bàn tán xôn xao hay đám đông đang dõi theo cuộc nói chuyện của chúng tôi chỉ đơn giản là họ thấy hiếu kỳ. Để nói đúng nhất về mối quan hệ của tôi với Saionji thì đó chính là “đối địch”, và cho đến lúc này vẫn chưa có ai nghi ngờ về nó cả.

Trong khi bị theo dõi bởi đám đông, Saionji hất mái tóc tuyệt đẹp của mình bằng cử chỉ quen thuộc.

“Hừm... mà hôm nay tôi đến chủ yếu để thông báo cho mọi người biết rằng “mình vẫn chưa thua” thôi. Câu chuyện kết thúc ở đây.”

“Hử ? À vậy à”

Tôi trả lời lại với vẻ hứng chí.

Ngay khi tôi thả lỏng bản thân, chỉ trong khoảnh khắc, đôi mắt màu ruby của Saionji đã đảo ra trông xung quanh. Cô ấy nhìn bộ đồng phục của tôi như là để xác nhận điều gì đó. Và rồi

“Thiệt tình. Cậu có sinh hoạt cẩn thận không đấy”

Tiến lại gần tôi với vẻ mặt bất mãn, cô ấy làm một hành động mà khiến người khác phải ngạc nhiên.

“Cà vạt lệch rồi này.... Cậu có thể thôi coi nhẹ giá trị của 7 sao được không. Bởi trong tương lai tôi sẽ giành lại nó ngay lập tức mà”

Đặt tay lên ngực tôi và khẽ nở nụ cười, Saionji chỉnh lại cái cà vạt một cách chần chừ. Đồng thời, mùi hương thơm ngọt ngào thoang thoảng ấy chạy qua mũi tôi. Gặp nhau có mấy lần nhưng lần nào cũng kiếm chuyện với tôi vậy mà, khi nhìn gần thế này trông cô ấy dễ thương th...

“Ừm. Hay là để tôi thắt cổ cậu luôn nhỉ”

“Này”

Tôi xin được rút lại mấy lời vừa rồi. Quả nhiên, ngoài khuôn mặt ra thì nhóc này chẳng dễ thương chút nào hết á. Lỡ như trái tim tôi có dao động trước nhóc thì tất cả chỉ là sự sợ hãi thôi chứ không phải yêu đâu.

Sau khi điều chỉnh lại cà vạt xong, cô ấy tách ra khỏi tôi và nói với vẻ tinh nghịch.

“Chào nhé. Tôi đang nóng lòng chờ đợi xem tin tức về kẻ hạ gục 7 sao nhanh nhất được cập nhật đấy”

Cà khịa cho đến phút chót, Saionji rời đi với vẻ thỏa mãn. Không ngoảnh mặt lại, cô ấy cứ tiếp tục bước đi tới khu 3.

Khi bị bỏ lại đó, tôi liền thờ dài “phù...” với vẻ ngầu lòi. Tuy nhiên, vừa nhìn xuống đất thì tôi chợt nhận ra.

(Trong túi áo ngực có, tờ giấy....? Không lẽ vừa nãy Saionji nhét nó vào à ?)

Một mảnh giấy được gấp 4 góc. Một phần góc bị cong lên, dường như cô ấy đã cố nhét nó vào...À, vậy ra đây là động tác giả vờ thất cà vạt cho tôi đây. Cũng phải thôi, tại tôi và cô ấy đều đang thuộc diện tâm điểm của sự chú ý mà...Trong hiện trạng không biết làm sao để liên lạc với nhau thì có lẽ đây là cách duy nhất.

Mở tờ giấy ra xem, bên trong có ghi dữ liệu tọa độ cùng với chỉ thị là.

[_____ Sau giờ học, hãy đến cửa hàng này và đừng để ai trông thấy. Nhớ đấy, cấm cậu đến muộn]

#

“Nào nào, các em chú ý ! Sang năm học mới, bước sang tuổi mới và chuyển lớp mới, cô biết các em đang rất háo hức nhưng chúng ta vẫn còn chuyện khác quan trọng ! Nào chú ý chú ý !”

.....Một giọng nói cất lên trước lớp học đang náo loạn.

Nhờ thế mà sự ồn ào đã lắng xuống, trong khi đứng ngoài hành lang một mình, tôi đặt tay lên ngực và thở dài.

Sau khi chia tay với Saionji xong, tôi nhanh chân chạy đến trường và tiết mục tiếp theo đang chờ đợi thẳng này chính là lễ ra mắt học sinh mới. Ngoài ra, giờ học ngày hôm nay cũng đã kết thúc và chỉ còn lại tiết sinh hoạt.

Dù hơi khó tin nhưng đối với tôi, đây chính là một trong những thời khắc quan trọng nhất.

(Phù...Tập trung nào. Hiện tại trong lớp có khoảng hơn 30 học sinh. Và không chừng sắp tới đây họ cũng sẽ chung thuyền chung bè với mình.Hay đúng hơn, khả năng lời nói dối sẽ bị lộ nếu mình không cẩn thận)

Dựa trên chế độ ranking, tổng số sao sở hữu của những học sinh sở tại và những trận quyết đấu với học sinh trường khác là một điều rất cơ bản. Tuy nhiên, lời nói dối của tôi nó không chỉ dừng ở đó. Thế nên tôi cần phải tỏ ra mạnh mẽ hơn bình thường để che đi điểm yếu của mình.

“_____Ừm ! Đã trật tự rồi nhì. Xin cảm ơn các em. Cô rất vui khi được làm giáo viên phụ trách của lớp A ưu tú này. Từ giờ chúng ta sẽ tiếp tục cố gắng nhé.....À nhầm ! Phải rồi, là chuyện quan trọng ! Thế này nhé. Hôm nay cô muốn giới thiệu một học sinh chuyển trường với các em !”

“.....”

“Hé ? Không lẽ các em đã biết cả rồi ? Ừ....wa, cô hiểu, cô hiểu mà. Dù sao cô cũng là giáo viên phụ trách của lớp mà. Thế nên việc giới thiệu học sinh chính là nghĩa vụ của cô ! Nào_____vào đi em !”

Cô đưa tay ra về phía tôi cùng với lời nói đầy hồn nhiên của mình. Không chút do dự, tôi mở cánh cửa trượt của lớp học rồi từ từ tiến lên bục giảng trước ánh nhìn của mọi người.

Tôi cũng nhìn lại các bạn cùng lớp với tác phong kiêu uy nghi, bề vệ.

(Ừc.....Tất nhiên mọi người sẽ cảm thấy hiếu kỳ, thích thú rồi nhì)

Không có một trường hợp ngoại lệ nào cả, tất cả đều đang nhìn chăm chăm vào tôi...Cơ mà, khác với ánh nhìn sáng nay và hôm qua, tôi không cảm thấy sự ác ý trong mắt họ.

Những ánh nhìn tôn kính và ghen tị. Bấy sao duy nhất trên đảo cùng với bạn đồng học, một cảm giác thật hồi hộp.

Cho dù tất cả chỉ là những lời đánh giá sai, dẫu vậy tôi vẫn chấp nhận nó.

“_____Xin chào. Chắc cũng có nhiều người biết rồi. Tôi là Shinohara, học sinh chuyển trường. Vì chỉ vừa đến hòn đảo này vào hôm kia nên tôi vẫn còn nhiều điều bỡ ngỡ, mong được mọi người giúp đỡ.”

Phát biểu bằng những lời mình chuẩn bị sẵn trong đầu xong, tôi cúi đầu theo phép lễ nghi. Tuy lời chào hỏi không được lịch sự cho lắm nhưng, ít nhiều cũng tại lời tuyên chiến trong buổi khai giảng và có lẽ tất cả đều đã biết cả rồi, thế nên tôi không thể làm khác được. Song, phần lớn mọi người đều chấp nhận mà chẳng ai có thái độ thù địch gì cả.

“Ừm. Cảm ơn em, Shinohara-kun”

Nhận tiện thì, người đã gọi tôi và đang đứng cạnh đây chính là vị cô giáo rất trẻ trung.

Mái tóc bob ngắn kiểu gọn sóng và có màu hạt dẻ, một cô gái chỉ mới trạc tuổi sinh viên đại học. Hướng về phía học sinh, cô vừa giơ ngón trỏ lên vừa quay quay nói.

“Là vậy đấy. Đây chính là Shinohara Hiroto-kun trong lời đồn. Shinohara-kun, nếu có gì khó khăn thì em cứ nói nhé, không cần phải ngại đâu. Hơn nữa __ hơn nữa, phải rồi. Tất cả các em cũng không được chỉ nhìn bạn rồi thốt lên [tuyệt quá] là không được đâu đấy. Cả lớp A chúng ta hãy noi gương bạn, cùng nhau vươn lên và phấn đấu nhé ! Ôôôô !!”

“ “ ô ô ô ” “ “

Cả lớp cùng đồng thanh, hưởng ứng theo lời nói và hành động giơ tay trái lên của cô. Cơ mà, chắc không có chuyện hòa hợp dễ vậy đâu nhỉ ____ Dù sao đây cũng là lớp A mà. Một lớp học tập hợp các học sinh ưu tú cùng khóa dựa theo sự phân bố sao ở học viện Eimei.

Căn cứ vào dữ liệu mà Himeji điều tra thì, giá trị trung bình số sao trong lớp thời điểm hiện tại là 2.97

Nếu xét về tỉ lệ phân bố sao trên đảo học viện với mức 1 sao và 2 sao chiếm đến gần 60%, phải nói rằng đây là một thành tích tốt đến phi thường.

(Thế nên.....sự thực là những người ở đây đang có mức rank cao hơn mình nhỉ)

Ấy vậy mà, có người thì nhìn tôi với ánh mắt ngưỡng mộ. Nhưng cũng có người thì lại gọi lên biểu cảm phức tạp như thể muốn nói rằng có đối đầu với thằng này cũng vô nghĩa.

“.....”

Để tránh gặp phải bad end tồi tệ nhất, một lần nữa tôi điều chỉnh lại khí thế của mình.

*

Tại đảo học viện, nơi vẫn còn rất nhiều điểm dị thường mà tôi chưa biết, song với tiết sinh hoạt hôm nay, mọi thứ đang tiến triển suôn sẻ. Phân bổ thời gian truyền đạt hạng mục liên lạc, ngoài ra sau khi đổi lớp thì phần tiếp theo sẽ là giới thiệu bản thân..... Chỉ có điều, có gì đó hơi lạ. Với sự kiện về học sinh chuyển trường, đáng nhẽ phải có tiết mục hướng dẫn bạn mới tham quan trường học nhỉ, đúng là vậy cơ mà tại sao lại còn có cả cuộc thi vòng loại trực tiếp kỳ quặc được tổ chức để quyết định người hướng dẫn chứ.

Ngoài tôi ra thì tất cả học sinh đều tham gia.

Cuộc thi ngớ ngẩn ấy có khiến tôi bất ngờ đôi chút. Tất nhiên cả sự hứng khởi của mọi người như thể đang nói rằng “Ai sẽ là hướng dẫn viên phù hợp nhất dành cho tôi”. Sau gần một tiếng, cuối cùng thắng bại cũng đã rõ.

“ ____ Vậy để tớ giới thiệu lại lần nữa nhé. Tớ là Tatara Fuuka ! Lớp trưởng của lớp A. Thế nên, để Shinohara-kun cảm thấy thoải mái thì.....Ồ... ủa.....a-re !? Nhắc mới nhớ, hình như năm nay vẫn chưa quyết định ban cán sự lớp thì phải !? V, vậy thì là, dự định ! Trong tương lai, tớ vẫn sẽ là lớp trưởng.”

“Mà, năm nay cũng chẳng thay đổi gì đâu, với lại chắc cũng chỉ có Tatara-san là làm được chức vụ phiên phức ấy thôi.....Tôi là Tsuji, Tsuji Yuuki. Vì tên của tôi nghe như con gái ấy nên nếu được thì cậu cứ gọi tôi bằng họ là được rồi”

“À, tôi nhớ rồi”

Rời khỏi lớp học, trong khi đi bộ trên hành lang, tôi cố gắng liếc rồi nhồi vào đầu thông tin của hai người đang đi trước. Theo như Himeji nói, ta có thể biết được thông tin của những người rank thấp hơn mình qua thiết bị, thế nên với một thằng 7 sao như tôi mà không biết gì về bạn cùng lớp thì chết dở.

Cô nàng nữ sinh trông có vẻ hoạt bát này là Tataru Fuuka. Một cô gái dễ thương có nụ cười rất thân thiện và trong sáng. Thuộc tuýp người sống chân thật, cứ mỗi lần cô ấy cao hứng là phần tóc đuôi ngựa lại nảy nảy lên ở đằng sau lưng.

Còn người kia là một ikemen đích thực, tên Tsuji Yuuki. Chắc cậu ta cũng tự nhận thức được rằng nếu mình không mặc đồng phục nam thì sẽ bị mọi người hiểu lầm với khuôn mặt sáng sủa, tươi tắn trông như con gái kia. Chiều cao có hơi thấp hơn so với Tataru một chút. Có lẽ cũng vì thế mà cậu ta luôn cố tỏ ra mình là người lớn.

“Thật tốt quá.”

Chấp tay ra sau lưng, đột nhiên Tataru cất lên với vẻ hạnh phúc.

“Tớ đã háo hức từ sáng đến giờ rồi, vì là lớp trưởng nên tớ sẽ phải chỉ cho Shinohara-kun nhiều thứ mà, do đó tớ đã quyết phồng tay trên của mọi người cho bằng được. Đến giờ vẫn còn hơi hộp này.”

“Phồng tay trên gì chứ. Đây là chủ đề về học sinh chuyển trường đã đánh bại Saionji Sarasa ngay ngày nhập học đầu tiên đó. Như vậy không phải cậu ta sẽ vô đối cho đến khi tốt nghiệp à. Với lại, cái người <nữ hoàng> được bàn tán xôn xao ấy chắc sẽ không dễ yên như thế đâu.”

“? Phải rồi nhỉ. Đúng như cậu nói.....Ừm, vậy tớ đã làm một chuyện không tốt đối với mọi người nhỉ.”

“Giờ cậu còn suy sụp cái gì nữa. Có sao đâu. Vì cậu đã thắng mà. Hơn nữa, bọn tớ cũng cần phải đáp lại sự kỳ vọng của Shinohara-kun.”

“.....Ừm, cậu nói phải. Yoshi, Shinohara-kun, nếu có điều gì khúc mắc thì cậu cứ hỏi bọn tớ nhé !”

Đặt tay lên bộ ngực đầy đặn của mình, Tataru nói với vẻ tự tin. Tôi ngẩng lên, nhìn vào khuôn mặt của hai người cùng một lúc rồi khẽ gật đầu.

“À. Vậy thì....e-to, tôi muốn hỏi mấy điều căn bản được chứ ?”

“Điều căn bản à.....được thôi ! Này nhé Shinohara-kun, thực ra cái dải ngân hà này ban đầu rất rất rất là bé, tuy nhiên đến một hôm nó đã nổ bùm một phát ! Và vụ nổ ấy người ta gọi là hiện tượng bigbang_____”

“Xi tốp. Xi tốp Tataru-san. Giờ mà cậu nói về sự hình thành vũ trụ thì đến sáng mai tớ cũng không về được mất.....Này Shinohara-kun, những điều căn bản cậu muốn hỏi nằm trong phạm vi nào ? Nếu không phải thuộc khuôn viên trường thì chắc là toàn bộ học viện ?”

“À, kiểu vậy”

Tsuji nhìn lên trời như thể đang lục lại trí nhớ ngay khi tôi trả lời.

“Ừm, để xem nào. Vậy đầu tiên sẽ là điều căn bản trong căn bản. Học viện tư lập Eimei (Anh Minh) là một trường học nằm ở vị trí thuộc khu 4 của đảo học viện. Từ tiểu học cho đến đại học, số lượng học sinh ước tính khoảng 20.000. Chỉ riêng cao trung thôi cũng đã chiếm đến gần 9000 người. Với tinh thần luôn phấn đấu để hướng tới ưu tú, trong vài năm gần đây, thứ hạng của trường luôn xếp ở vị trí thứ 5.

“Hê....Vậy ví dụ như, điểm đặc thù chỉ có ở đây thì sao ?”

“Phương châm của hiệu trưởng là, luôn ưu tiên cho các trận quyết đấu trong trường. Tại Eimei, việc bắt gặp các trận quyết đấu là hết sức bình thường. Bởi để không sao nhãng việc luyện tập, mọi người sẽ luôn đánh bóng luật rồi thử nghiệm ability mới.”

“Đúng, đúng vậy ! Ví dụ như, ngay việc mua cơm trưa cũng rất khủng đố. Nếu không thắng Game cậu sẽ không thể xếp hàng được. Ngoài ra, nếu muốn mua bánh mì yakisoba, món ăn được yêu thích nhất thì cậu buộc phải thắng game của bà cô bán bánh !”

“.....Hừm”

Ra vậy nhì, tôi thốt lên như để phụ họa rồi nhăn mặt.....Thiệt hả trời, mai chắc phải mang gì theo thôi chứ không cạp đất mà ăn mất.

Cứ như vậy, vừa lắng nghe câu chuyện, tôi vừa được hai người họ dẫn một vòng quanh trường. Phòng chức năng, phòng y tế, thư viện rồi cho đến lớp học của học sinh năm nhất, năm ba, ngoài ra còn cả khu vườn trường với nhà thể thao nữa.

Và rồi, khi kết thúc câu chuyện, họ bắt đầu chuyển chủ đề sang tôi.

“Nè nè. Có phải nó đã rất tuyệt đúng không, trận đấu của cậu ngày hôm qua ấy ?”

Tatara đang đi bộ bên cạnh tôi ngay lập tức tiến lại gần với đôi bàn tay nắm chặt vẻ rất hứng thú.

“Tuy không có mặt ở đây mà chỉ biết qua STOC nhưng, thực sự nó đã rất náo nhiệt đúng không ! Sau 5 tiếng tấn công phòng ngự một cách hoành tráng, cuối cùng cậu đã hạ gục Nữ hoàng và không cho cô ấy đảo ngược tình thế. Có phải cậu đã khiến cổ phải quỳ lạy, khóc lóc van xin tha thứ đúng không !”

(.....HẢ ? Cái câu chuyện đậm mùi phản diện gì vậy trời.....!?)

“Ừm, tôi cũng có nghe nói vậy. Ngay cả sáng nay cậu cũng đã quyết đấu đúng không ?

Học sinh khu 9 ấy nói rằng mình bị một bàn tay vô hình nào đó trói buộc.....đúng là ngoài sức tưởng tượng nhì.”

(Đúng rồi ! Tại tất cả chỉ là do họ thổi phồng quá mức lên thôi mà)

Tôi tự hét lên trong thâm tâm đối với 2 người đang nhìn mình bằng ánh mắt vừa tôn kính vừa sợ hãi.....Chỉ có điều, tôi chẳng phải là 7 sao như những gì họ tưởng tượng, thế nhưng tôi lại không thể nói điều đó ra được.

“M, mà chỉ là mấy chuyện linh tinh thôi. Thế 2 người lấy thông tin ở đâu vậy. Chắc không có chuyện truyền miệng đến tai nhau đâu nhì. Là SNS trên đảo à ?”

“Ừm, nhưng nó hơi khác một chút. Dùng STOC cũng được, tuy nhiên có một ứng dụng khác tiện lợi hơn.”

Vừa nói vừa lôi thiết bị ra, Tatara giải thích cho tôi xem bằng thao tác quen thuộc. Cô ấy nhấp vào ứng dụng có logo LNN.

“[Librarian Net News]....Một ứng dụng tin tức đang được tổ chức có tên gọi Libra phát hành. Tuy không hay cập nhật nhưng cứ có sự kiện nào đó xảy ra trên đảo là nó sẽ tổng hợp cho ta ngay. Cả nội dung cũng rất thú vị nên hiện đang có rất nhiều người sử dụng”

“Hê, có cả mấy thứ như thế cơ à.”

Trong khi tỏ vẻ trầm trồ, tôi liếc qua màn hình thiết bị mà Tatara đang trưng ra. Các hạng mục được sắp xếp theo hàng, chúng có nội dung như sau.

<Tin sốt !! “Nữ Hoàng” bị hạ bệ ngay trận mở màn của năm học mới. Người chiến thắng là học sinh chuyển trường 7 sao !?>

<Sáng ngày mùng 6 tháng 4 đã xảy ra một vụ chấn động lịch sử ở khu 3 của đảo học viện. Saionji Sarasa thuộc học viện Ouka với danh hiệu “Nữ Hoàng” bất bại đã bị hạ bệ, vị vua thế hệ tiếp theo đã xuất hiện>

<(Trích lời) Chỉ tình cờ đi qua đó nhưng dường như chẳng có ai hiểu được đã xảy ra chuyện gì cả. Shinohara Hiroto bằng sự lạnh lợi của mình đã dồn nữ hoàng vào đường cùng và giành thắng lợi. Ngay cả các phóng viên cũng không tin nổi vào mắt mình, tuy nhiên, những giọt nước mắt của Saionji Sarasa chính là bằng chứng chính xác nhất cho sự thất bại của cô>

<(Trích lời) Ngay cả sáng nay cậu ta cũng đã tấn công một học sinh. Người tuyên chiến (Nặc danh) khi bị phỏng vấn thì chỉ nói rằng “Tôi đã sợ hãi đến mức mọi thứ chỉ như bị tê liệt hoàn toàn. Thực tế tôi đã không thể cử động, lúc ấy tôi còn không rõ là mình có chạm vào thiết bị hay không nữa>

<Ngoài ra, mọi thông tin về học sinh chuyển trường lúc này vẫn còn đang là một ẩn số. Có giả thiết cho rằng cậu ta là con trai của một tập đoàn tài phiệt sánh ngang với nhà Saionji. Một số khác thì lại cho rằng cậu ta là gián điệp được một quốc gia nào đó cài vào. Ngoài ra còn cả những ý kiến như cậu ta là một trong những kẻ dị biệt giành chiến thắng Ura-game(*) từ truyền thuyết đô thị. Tuy có rất nhiều ý kiến trái chiều, song cho đến nay vẫn không một ai có thể khẳng định được thực hư là như thế nào. Mong mọi người hãy đón xem đợt phóng sự tiếp theo> (*Độc Cross Connect để biết thêm chi tiết)

“.....”

Vừa nhìn chằm chằm vào bản tin được phóng đại quá mức tôi vừa chết điếng. Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, sau đó tôi hét lên từ sâu thẳm trong tim.

(T, toàn cái méo gì không đâuuuuuuuuuuuuuuu !!)

Cái quái gì đây không biết ! Cơ mà, tên được nhắc đến trong bài báo này là ai thế ! Chuyện bé xé ra to đến nỗi sắp thành kịch bản điện ảnh rồi. Có lẽ nhóm Tatara cũng tương tượng về tôi qua mấy lần báo kiều này.

Có điều, đối với tôi những vấn đề trên không hẳn sẽ gây bất lợi cho mình. Ngược lại, nó còn giúp tôi rất nhiều. Vì được gán cho mác kẻ mạnh nhất nên việc giữ bí mật sẽ dễ dàng hơn bao giờ hết.

Thế nên là...tôi cũng chỉ còn cách chấp nhận hiện thực thôi.

Thở dài với vẻ mặt chán chường rồi tôi lắc đầu như để đánh trống lảng.

#

[_____Anh muốn em tắt liên lạc một lúc sao ?]

Buồn tan trường. Hay đúng hơn là sau khi được Tsuji và Tatara đưa đi tham quan xong, tôi nhanh chóng đi đến khu 3 và liên lạc với Himeji

“À. Ngay lúc này cô vẫn đang theo dõi phải không ?”

[Vâng. Để đề phòng bất trắc có chuyện xảy ra với chủ nhân nên em đã kết nối với anh. Nhưng mà em cũng phải kiềm chế lắm đó. Lúc này em chỉ nhìn anh từ sau lưng thôi]

“À, vậy bao gồm cả chuyện ấy nữa, cô có thể để tôi một mình ít phút được không ?”

[.....]

Từ phía đầu thiết bị bên kia, Himeji đã trở nên im lặng. Tôi cảm thấy hơi áy náy khi buộc phải giả vờ như không muốn cô ấy, người đã giúp tôi rất nhiều can thiệp vào chuyện này. Thực tình, tôi chẳng muốn nói vậy chút nào.

Tuy nhiên, mọi sự tình với Saionji, tôi không được để ai biết cho dù có là Himeji đi nữa.

[.....Em, hiểu rồi. Anh đúng là một chủ nhân tồi tệ nhỉ]

“T, thật à ?”

[Vâng. Vì em là maid giỏi giang mà. Tuy nhiên, theo những thông tin em có được thì, ở khu 4 không có phố gái bán hoa đâu. Nếu chủ nhân đang tìm mấy cơ sở kiểu như vậy, có lẽ anh nên ra mặt tiền khu 5, ở đó có cả khách sạn giá rẻ_____]

“Không phải thế. Thực sự không phải như những gì cô nghĩ đâu. Thế nên đừng chọc tôi nữa”

[.....Vâng, tùy anh thôi]

Himeji lầm bầm bằng giọng điệu như thể đang hờn dỗi, “xin lỗi nhé”, tôi chêm vào ngay sau đó. Thấy vậy, Himeji liền thở dài rồi tiếp tục nói.

[Em hiểu rồi.....Lần này em sẽ nói nghiêm túc. Vì là mệnh lệnh của chủ nhân nên xin anh hãy tuyệt đối cẩn thận khi không có sự hỗ trợ của em]

“À, tất nhiên rồi. Cô cũng về cẩn thận nhé, Himeji”

[Ế ? À, vâng.....E-to. Em cảm ơn anh]

Trả lời lúng túng trong chốc lát, xong Himeji đã tắt cuộc gọi với tôi. Dường như cô ấy đã chặn âm thanh và hình ảnh theo dõi. Dù chẳng có cách nào xác nhận được trạng thái của tôi trong tình huống này nhưng Himeji cũng chẳng mấy may nghi ngờ.

Yoshi, gạt đầu 1 cái rồi tôi khởi động ứng dụng bản đồ trên thiết bị.

*

_____ Cửa hàng mà Saionji nhắc tới như là nơi gặp mặt, nó ở chỗ quái nào vậy, cái địa điểm bất thường này.

Tọa độ nằm ở biên giới giữa khu 3 và khu 4. Nơi khí hậu còn gáy, vừa vắng bóng người vừa chẳng có phương tiện giao thông. Không những thế, cái cửa hàng ấy lại còn không phải ngoài mặt đường. Tại sâu thẳm bên trong của hiệu sách cũ được xây trong con ngõ hẻm, khi đi xuống cầu thang ẩn đằng sau giá sách thì tôi trông thấy chỗ cổng vào. Đúng là một vị trí không thể tin nổi.

Từ từ bước xuống, tôi chợt nhớ ra và cảm thấy hối hận.

(Chết cha, không lẽ mình đoán sai à. Bảo mình đừng để ai trông thấy và đến một nơi vắng vẻ như thế này, đúng bảo đây là bẫy nhả. Kiểu như khi đi vào rồi mình sẽ bị đồng bọn của nhỏ tóm ?

Ôe, phải làm sao đây. Hay cầu cứu Himeji... Không, như thế thì mình tự chạy trước còn hơn. Cơ mà lỡ chủ quán cũng là tông phạm thì chết toi)

Cứ như vậy, tôi liên tục nghĩ quẩn và tự lúc nào đó đã đi hết cầu thang. Hầm tầng 1, khi từ từ ngửa mặt lên, ở trước mắt tôi là cánh cửa nặng trịch chẳng có chút hoa mỹ.

Đây là lãnh thổ của Saionji à.

(Tuy có mùi nguy hiểm nhưng đã đến tận đây rồi...hay cứ vào xem sao)

Vừa chùn bước tôi vừa cố gắng bình tĩnh, tay với ra mở cửa. Ngay khi có một tiếng động lớn vang lên từ cánh cửa, thứ đang đợi tôi bên trong hoàn toàn không phải nhóm người cười keke và đang nhăm nhe cây gậy sắt trên tay.

“Ế ?”

Hoàn toàn khác với tưởng tượng của tôi, cái quán nước này xa hoa đến mức ngoài dự đoán.

Trông như một quán cafe tại gia vậy. Tuy bên trong có hơi tối tối, song thay vào đó là những cây nền đủ loại màu sắc đang tỏa sáng rất đẹp.

Tôi căng thẳng đến độ mọi thứ chỉ như đã mềm nhũn.

Bầu không khí cực kỳ huyền ảo nơi đây khiến tôi cứ tưởng rằng mình đang lạc vào thế giới khác.

Vào lúc đó, đột nhiên có một cô gái trong trang phục nữ nhân viên xuất hiện.

“Chào mừng quý khách. Quý khách đi một mình ạ ?”

“À không, tôi có hẹn với một người”

“Vậy à, tôi hiểu rồi. Xin mời cậu đi lối này”

Nói bằng giọng điệu dịu dàng, nữ nhân viên dắt tôi vào bên trong. Dù tôi vẫn chưa nói tên người cần gặp vậy mà... Hay là không cần thiết phải nói nhỉ. Không lẽ ngoài tôi ra, khách đang tọa nơi đây chỉ còn đúng một người duy nhất.

Tôi được nữ nhân viên đưa đến chỗ bàn dành cho hai người.

“Xin mời cậu”, sau khi cúi chào một cách lịch sự xong, cô nữ nhân viên đã rời đi. Tôi thở dài rồi thử lại đẳng đó. Ngay lập tức hình bóng quen thuộc ấy đã xuất hiện.

“Ông trẻ quá đấy..... Đồ ngốc”

Hình dáng của Saionji Sarasa đang uống tách cafe lạnh với vẻ mặt hờn dỗi.

*

Sau một khoảng thời gian trôi qua, chúng tôi vẫn chưa nói câu nào.

Ngậm một hớp trà chanh xong (đồ uống tôi gọi lúc nãy) tôi ngửa mặt lên trong khi ngồi đối diện với Saionji. Quay quay ống hút bằng đầu ngón tay của mình, cô ấy bắt đầu nói.

“.....Về chỗ này ấy nhé. Tuy nó không giới hạn mức rank nhưng có thể nói đây là một địa điểm bí mật mà không ai có thể biết tới.....Thế nên, nhất định ông phải giữ bí mật đấy. Nếu có vị khách nào khác thì chị nhân viên sẽ thông báo ngay, hơn nữa nơi đây sẽ luôn nằm ngoài vùng phủ sóng của thiết bị.”

“Ra vậy. Đúng là tiện lợi nhỉ”

“Tất nhiên rồi. Vậy mới là cuộc gặp mặt bí mật chứ.....Ừm, e-hèm”

Saionji hắng giọng lại rồi trưng ra bộ mặt như thể đang muốn nói gì đó, tuy nhiên vì chưa hết bối rối nên tôi chẳng biết phải trả lời sao cả... Cuộc gặp hôm qua, cuộc tái ngộ rồi cả sáng nay nữa, mối quan hệ giữa tôi và Saionji thực sự vẫn đang rất mơ hồ. Trong thâm tâm cô ấy chắc hẳn cũng không khác gì tôi, bởi vậy mới sinh ra tình huống mà cả hai như đang thăm dò nhau này.

Lúc thì nhìn nhau, lúc lại không...và sau khoảng 5 phút như vậy.

Saionji đã không thể chịu đựng được trước bầu không khí ấy nữa.

“Gur, nư nư.....Aa môô ! Tại sao, tại sao ông chẳng nói gì hết thế hả, Shinohara ! Tôi đã cất công đến đây đặt chỗ cho rồi, ông phải biết điều mà mở lời đi chứ !”

“Ha....hả ? Không, mở lời gì chứ, không phải người muốn trình bày là bà à !”

“Ô, ông ăn nói kiêu gì đấy. Bất một cô gái phải chờ mà vẫn còn nói kiêu thế được !”

“Gì chứ.....không lẽ bà đã chờ lâu thế cơ à ? Thế thì tôi xin lỗi_____”

“Đúng rồi đấy. Ông liệu mà hối lỗi đi. Bất tôi phải chờ đến bảy phút rưỡi là một trọng tội !”

“Cơ mà, có nhầm lẫn gì không ? Bởi vì chính bà bảo gặp mặt sau buổi tan trường mà, làm gì muộn đến 7 phút rưỡi được”

“Sai sao được mà sai. Với lại ngay từ đầu việc tôi bị tụt hậu như thế này, tất cả là tại ông hết”

“Tại tôi ? Sao lại thế ?”

“Cả ngày hôm nay, ông có biết là tôi đã phải khổ sở như thế nào không. Cứ đi đến đâu hay gặp bất cứ ai tôi cũng đều bị hỏi về cái game hôm qua khi để bị thua và đánh mất danh hiệu 7 sao đấy. Aaa đúng là điên hết cả người ! Tôi không phải là đồ chơi của mấy người đâu á !”

“Ch, chuyện đó thì, tôi rất tiếc.....Nhưng mà, tôi cũng có hơn gì bà đâu. Chỉ tại thắng bà mà tôi cũng khôn đốn lắm chứ bộ.”

“Khôn đốn ? Ông khôn đốn cỡ nào. Chắc chỉ nhỏ như con kiến thôi chứ gì”

“So về độ khôn khổ với tôi chỉ vô ích thôi. Bởi nếu nhẹ thì cùng lắm là tôi mất đi cuộc sống ấy mà.”

“Ông lại bốc phét rồi.....Ừm, cơ mà cũng không hẳn nhì, bởi đây là gia tộc Saionji mà.....Cho tôi xin lỗi nhé ?”

“Thành thực thì tôi cũng chẳng dám tin đâu”

Tôi từ từ ngồi xuống, nhám nháp ly trà cho bình tĩnh lại sau khi trườn hẳn người ra bàn để cãi nhau với Saionji.

Giống như tôi, khi nãy cô ấy cũng đứng hẳn lên và cũng đồng thời ngồi xuống rồi uống tách cafe lạnh. Cổ nhìn tôi chằm chằm trong tư thế chống một tay lên má. Có ngấm kiêu gì đi nữa, tôi hoàn toàn chẳng thấy phong cách tiêu thụ đài các bữa trước đâu cả. Đường như cô ấy không định đóng vai Saionji Sarasa ở đây.

“Mà bỏ qua chuyện đó đi”

Khẽ thở dài rồi cô ấy đặt cái tách xuống.

"Giờ tôi sẽ vào chủ đề chính. Này Shinohara, tôi sẽ kể cho ông tất cả mọi chuyện, vậy trước hết ông có thể cho tôi biết sự tình bên phía ông không ?”

“Ế ? Cũng được thôi, nhưng hầu như ngày hôm qua tôi kể hết rồi mà”

“Rồi rồi. Vì hôm qua không đủ tỉnh táo nên được nửa chừng xong tôi chẳng nhớ gì cả. Thế nên tôi mong sẽ được ông kể lại lần nữa”

"... Mà, nếu thế thì”

Gật đầu một cái. tôi bắt đầu kể lại tường tận chi tiết. Như là ngẫu nhiên chồng chất ngẫu nhiên, tôi đã dành chiến thắng game trước Saionji. Và để tránh bị trừng phạt, tôi buộc phải nói dối về rank bằng hiệu quả của ngôi sao đỏ. Hiện tại, tôi vẫn đang tiếp tục diễn vai “kẻ mạnh nhất để xứng đáng với danh 7 sao.

Lắng nghe cẩn thận về lời thuyết minh, khi tôi kết thúc lời kể của mình, Saionji chẳng nói chẳng rằng mà chỉ nhìn chăm chăm xuống bàn. Sau đó cô ấy thở dài rồi lắc đầu.

“Haa.....Thiệt tình. Tôi đã dành cả một đêm để trốn tránh hiện thực, thế nhưng quả nhiên nó không phải là mơ nhỉ.”

“À. đối với bà thì nó phải là ác mộng chứ, tôi rất tiếc. Nhưng mà nhé, tôi cũng là nạn nhân giống như bà thôi. Thế nên tôi có thể hiểu được cảm giác của bà”

“Vâng vâng. Tôi không ác đến độ nghi ngờ những gì ông nói đâu. Tóm lại, trận quyết đấu ấy đối với cả 2 chúng ta chẳng khác gì một sự cố bất hạnh nhỉ. Vậy được chưa ?”

“.....À”

Dù trông vẫn còn có vẻ bất mãn nhưng, đại khái Saionji đã chấp nhận lý do của tôi. Cô ấy nhau mày rồi hỏi tôi với tư thế hơi nghiêng đầu.

“Nhưng mà.....Này, Shinohara. Tại sao ông lại lựa chọn hướng đó ? Nếu từ chối thì cùng lắm ông chỉ bị trục xuất khỏi đảo thôi mà. Còn giờ phải liên tục nói dối là mình 7 sao cho đến khi tốt nghiệp, điều này không phải hơi bất khả thi à ?”

“À.....thì, tôi biết chứ”

Cơ mà, có thực sự rằng chỉ đơn thuần là bị trục xuất khỏi đảo hay không, có thể nói điều này vẫn rất mơ hồ. Nếu tin vào trực giác của hiệu trưởng, cho dù có chọn hướng nào đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không thể quay trở lại cuộc sống bình thường được.

Song, đó không phải là vấn đề quan trọng nhất. Lý do tôi muốn nán lại trên đảo là cái khác cơ.

“Cái này đừng nói cho ai nhé, Saionji. Thực ra, tôi đang tìm kiếm một người trên đảo này”

“Ế.....? Vậy tất cả là vì ông muốn gặp người đó ?”

“Đúng vậy, Đó là bạn thuở nhỏ của tôi. Tuy chẳng nhớ đã bao nhiêu năm chưa gặp rồi nhưng tôi chắc chắn người ấy đang ở trên đảo này. Hay đúng hơn là, tôi đã đuổi theo người ấy mà đến tận đây. Tôi tham dự các kỳ thi của đảo học viện nhưng thế nào lại trượt hết, và mãi sau một năm mới được tiếp nhận. Thế nên, tôi sẽ không bao giờ trở về cho đến khi tìm được người ấy.....Mà, câu chuyện chỉ đơn giản vậy thôi, nó chẳng có gì to tát đâu.”

“Dù ông thực sự nghĩ vậy đi nữa, nhưng liệu ông có gánh vác nổi trọng trách ấy không ?”

“Ừc.”

Saionji nhìn tôi chăm chăm. Đúng như cô nói, cô gái tôi luôn muốn gặp lại cứ dần trở nên xa cách mỗi ngày. Dù ngay cả tên hay vẻ ngoài trông như thế nào tôi còn chẳng nhớ, thế nhưng sự tồn tại của cô ấy đã khắc sâu vào trong tâm trí tôi.

Chính vì vậy, để có thể gặp lại cô ấy, cho dù có phải đối mặt với toàn thể đảo học viện, tôi vẫn sẽ tiếp tục trở thành kẻ lừa đảo.

“Chỉ có điều, trong tình huống này tôi cũng chẳng biết phải tìm sao”

“Phải rồi. Giờ mọi nhất cử nhất động của ông đều bị soi mói. Thế nên tôi khuyên ông đừng nên manh động. Vậy, để cảm ơn vì đã cho tôi biết, tôi cũng sẽ kể cho ông một chuyện. Nếu có ngày ông chính thức trở thành 7 sao thực thụ, lúc đấy ông sẽ có quyền hạn để đọc toàn bộ thông tin trên đảo đó. Tất nhiên bao gồm cả database của học sinh nữa nhỉ. Fufu Và thế là hoàn tất việc tìm kiếm người rồi”

“Không tôi chính thức sao nhỉ”

Bất giác, tôi để lộ ra tiếng thở của mình. Hàng thật hay là gì đi nữa, với thằng đánh lừa hệ thống về cấp độ như tôi, cho dù có thắng bao nhiêu trận, tôi cũng sẽ không thể tăng sao. Giả định trong giả định... Mà có lẽ tôi nên bỏ nó lại trong góc khuất của não bộ thôi.

“Thế, về câu chuyện ngày hôm qua, bà không phải Saionji Sarasa mà là Akabane Rina nhỉ. Vậy tức là sao.”

“Thì nghĩa là như vậy đó. Đúng tôi là Akabane Rina, nhưng đồng thời cũng là Saionji Sarasa. Tôi đã lấy tên của Sarasa và được mọi người biết đến như Sarasa.”

“Chuyện đó sao có thể, à không, phải là ngay từ đầu bà đã làm thế nào. Cho dù bà có thay đổi dữ liệu bằng hiệu quả của ngôi sao đỏ đi nữa, nhưng mối quan hệ giữa con người với con người vẫn là tuyệt đối.”

“Mà, bình thường thì là thế. Nhưng trường hợp của Sarasa có hơi đặc biệt chút. Nhà Saionji từ trước tới nay luôn duy trì phương châm bắt diệt từ thế hệ này qua thế hệ khác, đó là không để con cái ra ngoài đường. Đến khi tốt nghiệp trung học thì hầu hết thời gian sẽ bị quản thúc. Phải lên đến cấp 3 mới được cho phép tự đi học. Tuy tôi không rõ đó là cách săn sóc đơn thuần hay chỉ là sự bao bọc quá mức nhưng, tóm lại là vậy.”

“Hêê...”

“Bởi vậy mà Sarasa hầu như chưa bao giờ ra khỏi nhà cả. Tất nhiên, cả khuôn mặt cũng chỉ có người trong nhà Saionji biết với nhau.....Thực sự là rất ít đó ? Chỉ gia đình, người hầu, và người được giới hạn trong phạm vi bạn bè như tôi nữa.”

“Phạm vi bạn bè ? Là sao ?”

Một từ ngữ nghe chẳng giống như của bạn thuở nhỏ. Hay đây là cách giao tiếp của giới thượng lưu chăng.

“Ừm, thực ra tôi cũng không rõ lắm nhưng nó là kiểu ấy ấy. Kiểu một người được nuôi dạy trong môi trường hoàn toàn mù tịt về giá trị quan hay suy nghĩ của người cùng tuổi, chẳng hạn.”

“À...đại khái tôi có thể mừng tượng được”

“Thế à ? Vậy thôi. Tóm lại thì nhà Saionji đang tìm kiếm người bạn cùng khóa cho Sarasa, và thế là tôi đã được lựa chọn. Bởi dù sao tôi cũng là một người siêu ưu tú mà”

Fufu, Saionji ưỡn ngực về tự mãn (Dù không nhiều lắm)

Dường như cô ấy đã được mua, được mời đến đào học viện như là một thiên tài hiếm có.

Tại thời học tiểu học, cô ấy đã sở hữu năng lực có thể tốt nghiệp trung học phổ thông, vì lẽ đó, cô hoàn toàn không đến trường mà tham gia luôn vào chương trình phát triển năng lực do đại học khu 0 tổ chức.

Và tất nhiên, cô ấy đã tốt nghiệp loại thủ khoa trong chương trình ấy.

Ở thời điểm 10 tuổi đã được đánh giá là đạt giá trị lý luận cao nhất. Những gì sót lại sau đó chỉ còn là truyền thuyết, bởi lẽ những người tham gia đã đánh mất chính mình, còn toàn bộ tài khoản của họ thì bị xóa sạch.

“Cái gì thế này, khủng vãi...”

“Fufu, Thấy không ? Ông cũng nghĩ vậy đúng không ! Thiệt tình, ông có mắt nhìn người đấy, Shinohara. Nè nè, ông cứ thẳng thắn mà khen tiếp đi, đừng ngại.”

“Không, ừ thì nó tuyệt thật nhưng mà khuôn mặt tự mãn của bà thấy tởm vãi.”

“Ừc... đành vậy chứ sao. Tại lúc bình thường cho dù có được khen thế nào, nhưng vì chỉ là lời khen đối với Sarasa, nên bản thân tôi chẳng được ai công nhận cả. Hơn nữa, khi nói bất cứ điều gì, tôi cũng chỉ được phép trả lời mấy câu khiêm tốn như [À, có gì to tát đâu] hay nở nụ cười thiên thần rồi [À là thành quả của sự cố gắng hết mình thôi mà]. blah blah”

“.....À, ờ tôi cũng hiểu cho bà”

Tôi chỉ vừa mới nói dối được hai ngày, thế nhưng nào là diễn trong game, nào là đối phó với bạn cùng lớp... Đâu đâu cũng cần phải chú ý cẩn thận. Trước hình ảnh một Saionji đang bịu môi vẽ hờn dỗi, trong thâm tâm tôi đột nhiên cảm nhận được sự tồn tại rất quen thuộc. Song, tôi đã liến lắc đầu.

“T, thế... rồi sao ? Tôi hiểu bà là bạn của cô tiểu thư Saionji Sarasa rồi. Vậy sau đó thế nào ?”

“Sau đó thì đơn giản thôi. Vì số người biết đến Sarasa ở bên ngoài hầu như bằng không nên, nếu có được sự hợp tác của nhà Saionji thì ai cũng có thể tự xưng là Sarasa hết. Ngoài ra, do tôi không đến trường nên chẳng ai trên đảo này biết được danh tính thực sự của mình”

“... Hiểu rồi, còn lý do thì sao ? Lời nói dối của bà là được nhà Saionji công nhận, hay đúng hơn đó là lời nói dối của toàn thể gia tộc nhỉ. Vậy sao bà phải làm thế.”

“Ừm...a, ờ eto, ch, chuyện là”

Saionji làm mấy hành động kỳ quặc trước câu hỏi tiếp theo của tôi. Cô ấy cúi mặt xuống, nhau mày, nhìn lướt qua đầu ngón tay như thể chưa biết trả lời sao. Sau mười giây, cổ ngẩng mặt lên hướng về phía tôi với vẻ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Song, lời cô ấy nói ra đã khiến tôi rất shock.

“Thực ra... Sarasa đang bị bắt cóc”

Cất lên với sự ử rử trên khuôn mặt, Saionji bắt đầu kể lại.

Rằng vị tiểu thư thực sự_____Saionji Sarasa đang bị bắt cóc.

Khoảng gần một năm trước, cô ấy đã tự dung biến mất.

Những người giúp việc đã nhanh chóng nhận ra và đi tìm nhưng, dù họ có kiếm thế nào cũng không thể thấy được. Theo như đội ngũ điều tra nhà Saionji, giả thiết về khả năng bị bắt cóc được cho là cao nhất, và bởi không có sự công khai nào từ thủ phạm nên việc điều tra đang dần rơi vào bế tắc.

Thời điểm Saionji Sarasa mất tích chính là ngày trước buổi khai giảng của năm ngoài mấy hôm.

Akabane đã tìm người phụ trách cao nhất của đảo, hay đúng hơn là chủ nhà Saionji và đưa ra đề xuất.

“Vậy____Hãy để cháu thay thế cho Sarasa, ngài thấy sao”

“Không thể nào có chuyện Sarasa lại không nói gì với ta được. Tám chín phần vụ bắt cóc này do bên thứ ba nhúng tay vào. Tuy nhiên, nếu thủ phạm không hành động thì ta cũng chẳng biết phải làm thế nào. Thế nên, ta đang thử xem xét từ khía cạnh khác”

“Cháu sẽ đến trường với tư cách là Sarasa, theo lý lẽ của nhà Saionji hay của đảo học viện, như vậy ta sẽ tránh được việc công khai Sarasa mất tích. Cho dù thủ phạm có mục đích gì đi chăng nữa, chắc chắn chúng sẽ trở nên sốt ruột và hành động”

“Xin ngài. Hãy để cháu làm. Bởi cháu chính là người bạn thân nhất của Sarasa mà”

Tuy giọng điệu hơi run rẩy nhưng cô vẫn cố gắng bình tĩnh để đàm phán trực tiếp.

Trưởng hội đồng, Saionji Masamune ngập ngừng hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn chấp nhận lời đề nghị.

“Mà, rốt cục thì, chiến lược ấy đã hoàn toàn phí công vô ích, Sarasa vẫn bật vô âm tín”

Nói bằng giọng điệu chán chường, Saionji kết thúc câu chuyện dài. Cô ấy nở nụ cười mỉa mai chính mình rồi khẽ nghiêng đầu như để xem phản ứng của tôi.

“Ông thấy sao ? Đây là lý do mà tôi đã nói dối cho đến tận bây giờ. Một lý do không được phép để bị lộ. Lời nói dối của tôi cũng chính là lời nói dối của nhà Saionji. Tiểu thư bị bắt cóc hơn một năm rồi và chưa có tin tức gì. Điều này rất nguy hiểm đó. Bởi nhà Saionji đã được nhà nước công nhận rằng đủ thực lực để nắm quyền tự trị đảo học viện. Thế nên, nếu tiền đề ấy sụp đổ thì, chắc chắn đảo học viện sẽ rơi vào hỗn loạn.”

“.....”

“...Shinohara ? Nè sao ông không nói gì vậy”

Với thằng tôi đang im ắng, Saionji sốt sắng vừa nói vừa chồm lên. Là biểu hiện bất mãn nhỉ. Bởi trong chủ đề ngày hôm nay tôi đang cảm thấy ngỡ ngàng và đồng cảm với cô ấy mà.

À... Trước hết thì tôi đã hiểu về lý do cô ấy phải dối mặt. Và trong bối cảnh éo le ấy, mọi thứ đã bị tôi đập đổ chỉ với một chiến thắng vô tình. Thực sự mà nói tôi cảm thấy rất có lỗi với cô ấy.

Song, trong khoảnh khắc tiếp theo, tôi đã tỏ thái độ hoàn toàn khác.

“..... Gì cả”

“Ế ? Xin lỗi Shinohara. Vừa nãy ông định nói gì, tôi không nghe rõ lắm”

“Tôi bảo là chẳng giống bà chút nào cả”

“Ca_____!?”

Saionji cứng họng, mắt tròn tròn lên khi trông thấy phản ứng của tôi khác những gì cô ấy đã nghĩ. Tôi tiếp tục nói.

“Không phải tôi muốn khích tướng bà hay gì cả. Từ hôm qua đến giờ tôi vẫn luôn thắc mắc về hoàn cảnh của bà mà. Một câu chuyện ngoài sức tưởng tượng và tôi cũng sẽ ngạc nhiên như bao người bình bình thường. Tuy nhiên”

“... Tuy nhiên...?”

“Thấy bà kể lễ nghiêm túc quá nên tôi cứ tưởng chuyện gì lớn lắm”

“Ô, ông thì biết gì về tôi chứ”

Cô ấy lấy ngón tay quệt đi những giọt nước mắt.

Biết gì à, đúng là tôi chẳng biết gì cả... Tuy nhiên, cứ bắt gặp hết sự kiện này đến sự kiện khác nên độ hiếu kỳ trong tôi ít nhiều cũng đã thuyên giảm. Tôi đã nảy ra ý nghĩ rằng “Không phải cô ấy để làm mỗi nhữ tên bắt cóc nên đã buộc phải làm thể thân à ?”. Do đó, tôi không thể công nhận một người có tính cách đáng trân trọng như vậy được.

.. Mà, tạm thời bỏ qua phần cảm xúc ấy đi.

Đại khái thì câu chuyện như sau. Saionji, để cứu vị tiểu thư thực sự, cô ấy đã làm công việc thể thân. Nguyên nhân chủ yếu cấu thành lên sự hoàn hảo không tưởng ấy chính là “sự hợp tác của nhà Saionji” và “ngôi sao đỏ”. Do đó, Saionji buộc phải sống mái trong việc bảo vệ chiếc ghế 7 sao.

Bởi lẽ, nếu người sở hữu sao nhuộm màu mà thua game thì sẽ bị cướp mất ngôi sao đặc biệt ấy.

Và, nhược điểm của ngôi sao đỏ là lời nói dối đã thiết lập sẽ bị lộ cho người sở hữu sau. Tức là nếu để thua, Saionji sẽ bị lộ rằng mình không phải Saionji Sarasa chính thống. Ngoài ra cô ấy đã luôn chiến đấu trong tình trạng ấy.

“Vì nghĩ lời nói dối đã bị lộ nên bà muốn bịt miệng tôi... Và thế là tự diệt chính mình”

“Ku... Thì đành vậy chứ sao. Tại cái lời tuyên chiến của ông trông chẳng giống diễn tí nào. Ấy thế mà lại là người mới, đến cả cách sử dụng thiết bị cũng không biết nốt... Aa thiệt tình, nếu biết trước tôi đã chẳng làm cái điều ngu ngốc ấy đâu”

Bỏ cái ống mút ra, Saionji tu một hơi hết sạch cốc cafe. Tuy nhiên, do đắng quá hay sao mà cô ấy bắt đầu ho “Ke-ho, ke-ho”. Vì chẳng còn cách nào khác nên tôi đưa cho cốc ly trà chanh của mình.

“Ế ?”

Nhìn tôi rồi bối rối trong chốc lát, sau đó Saionji nhanh chóng đón nhận lấy ly thủy tinh. Thay cái ông hút của tôi bằng cái của mình, cô ấy cúi mặt với vẻ xấu hổ rồi mút ực ực.

Khi thứ chất lỏng màu hồng phách bị mút hết cho đến giọt cuối cùng, cô ấy đã bình tĩnh trở lại.

“.....E, e-to.....C, cảm ơn ông”

“Không có gì”

Khoảnh khắc mà cuộc trao đổi kết thúc, bầu không khí yên ắng đến khó xử ấy lại đổ xuống. Khi hai đứa đã nắm được thông tin, biết được lý do của nhau thì coi như đã hoàn thành

mục tiêu. Tuy không rõ vì sao Saionji chưa rời đi nhưng giờ chúng tôi có giải tán cũng chẳng vấn đề gì cả.

Nhưng mà, tôi lại đang chờ cô ấy làm trước.

Vào khoảnh khắc chia tay của ngày hôm qua, tôi không hiểu lắm ý nghĩa mấy từ mà cô ấy đã nói. Rằng “cho đến lúc đó ông đừng có thua”.....Có lẽ cuộc trò chuyện vẫn chưa kết thúc, và nội dung của nó ít nhiều tôi đã mừng tượng ra được.

“.....Nè Saionji. Tôi vừa nhận ra một điều”

“Ông nhận ra điều gì ?”

“Vì bà đã đánh mất sự bảo hộ của ngôi sao đỏ nên nếu ai đó nhìn profile thì sẽ bị lộ ngay việc mình không phải Saionji Sarasa. Tuy nhiên giờ bà đang là 6 sao, ngoài việc hệ thống quản lý sao của đảo học viện là bất khả xâm phạm ra thì, chỉ có người 7 sao mới có thể xem thông tin của 6 sao nhĩ. Song vì 7 sao là tôi nên hiện tại bà vẫn chưa thể bị phát hiện lời nói dối. Đúng không ?”

“Ngoài ông ra nhĩ. Mà đại khái vậy”

”Có thể nói hiện tại đang là thời điểm an toàn. Tôi chẳng được lợi gì khi đi rêu rao lời nói dối của Saionji, hơn nữa tôi cũng chẳng muốn thay đổi ý định. Thế nhưng, giả sử như tôi thua một ai đó, giả sử như lời nói dối của tôi bị lộ, trong trường hợp đó bà sẽ ra sao ?”

“À. Cuối cùng ông cũng nhận ra nhĩ”

Saionji ngồi trước mặt tôi khẽ thờ dài rồi nói. Vẻ mặt của cô ấy quả nhiên vẫn đang có chút bất mãn, cơ mà, bộ dạng ấy trông như đang cảm thấy mệt mỏi chứ không phải muốn oán trách tôi.

“Phải rồi, đúng như ông nghĩ. Khi một người 7 sao như ông mà thua, ngôi sao đỏ sẽ được chuyển giao cho người nào đó khác ngoài ông. Và không chỉ ông, cái người nào đó ấy sẽ phát hiện ra cả lời nói dối của tôi nữa. Bởi vì, hiệu quả nhược điểm của ngôi sao chính là “thanh toán gian dối”, hay đúng hơn lời nói dối do bản thân thiết lập sẽ bị phơi bày cho tất cả những người sở hữu sau”

“Ừm...À, giờ nghĩ kỹ mới thấy, đó chẳng khác nào một sự trừng phạt cho sự gian dối.”

“Đừng nói vậy chứ. Nè Shinohara, ông có thực sự đã hiểu vấn đề ? Tôi sẽ nói cho ông nghe, cái này, ngược lại nó còn rất phức tạp”

“Ngược lại ?”

“Ừm. Nếu lời nói dối của tôi bị lộ, chắc chắn ông cũng sẽ gặp rắc rối. Bởi vì.....chuyện tôi không phải tiểu thư nhà Saionji sẽ bị phơi bày khắp đảo. Khi đó hiệu trưởng khu 4 sẽ chẳng còn lý do gì để bảo vệ ông nữa. Có thể nói, vì tôi là Saionji Sarasa nên ông mới có thể duy trì mình là 7 sao cho đến lúc này.....Ông thấy có sai không ?”

“Kh, không sai.”

Chính xác là bà hiệu trưởng ấy đang lợi dụng chứ không hề bảo vệ tôi. Mà cho dù có là gì thì tất cả đều đúng như Saionji nói. Ngay từ đầu, việc tôi tự xưng bảy sao rốt cục chỉ là để tránh bị nhà Saionji theo dõi. Nếu giả định ấy biến mất, chắc chắn sự hỗ trợ từ hiệu trưởng sẽ giảm mạnh.

“Haa... Moo... Sao lại ra cơ sự này chứ”

Giọng nói như bất lực của Saionji khi cô ấy gục mặt xuống bàn rồi thốt lên. Mà tôi cũng vậy nhỉ.

Bởi vì, lời nói dối của hai đứa như hai mắt xích đan xen lẫn nhau. Nếu của tôi lộ thì Saionji cũng lộ và ngược lại, Saionji lộ thì tôi cũng lộ. Tuy nhiên, nó không chỉ có vậy. Nó không phải là lý do mà chúng tôi vướng vào hoàn cảnh rắc rối này.

Và tôi đã tìm ra được chính sách tốt nhất cho tình huống trên.

“Dù trải qua nhiều sự cố nhưng chúng ta chưa bị dồn vào đường cùng mà vẫn còn những cơ hội nhất định nhỉ”

“Ừm đúng vậy. Về vấn đề của Shinohara, tôi nghĩ tạm thời nhà Saionji sẽ án binh bất động, tuy nhiên, nếu cả tôi và ông đều thua game thì sẽ tạch ngay. Hơn nữa, dù không phải trong game nhưng lời nói dối bị lộ trong một tình huống cố định nào đó thì cũng như nhau. Ngoài ra, lời nói dối của hai đứa còn liên kết với nhau nữa.”

“Không chỉ tôi mà cả bà nhỉ”

“Ca hai chúng ta. Ông mà tạch thì cả tôi cũng chẳng xong”

“Vậy câu trả lời chỉ có một thôi nhỉ”

“Phải rồi. Tuy có hơi bực mình, tuy tôi chẳng muốn công nhận hay muốn tin nhưng, đúng như ông nói”

Làm vẻ mặt kì kì, Saionji nói về sự tiêu cực.

Đúng vậy. Ngay cả tôi cũng rất rất cay nhưng, trong tình huống trớ trêu này, câu trả lời chính xác nhất đó là hai đứa phải bắt tay nhau. Tôi giả sao còn Saionji giả sự tồn tại. Để lời nói dối không bị phơi bày, tôi và cô ấy sẽ trở thành đồng phạm. Tuy chẳng phải đồng đội hay người hợp tác, nhưng ít nhất tôi và cô ấy không phải kẻ địch của nhau. Chúng tôi có thể tạo nên quan hệ đồng minh.

“ “ ” “

Nhìn một Saionji đang làm vẻ khó chịu toán mặt, cô ấy cũng đang nhìn chăm chăm vào tôi y như vậy. Sau khoảng 10 giây, cổ bắt đầu thở dài.

“Aa mô, nếu không gặp ông tôi đã chẳng phải đau đầu thế này”

“Tôi thì hơn gì. Nếu không gặp bà tôi đã chẳng phải khổ sở thế này”

“Mu.... Mà, đành chịu chứ sao. Nè Shinohara, tạm thời chúng ta trao đổi thông tin liên lạc đi. Nếu không gọi được cho nhau thì bất tiện lắm”

“À Ừm”

Cùng lấy thiết bị ra rồi chúng tôi trao đổi ID. Vậy là vấn đề ngày hôm nay đã giải quyết xong. Dẫu vậy, trông nét mặt Saionji vẫn chẳng khá hơn. Chắc phải mau rút thôi.

“A...”

Khi tôi vừa định đứng dậy, Saionji đã cất lên.

“Ừm... ? Ủa, bà vừa nói gì à ?”

“À không. Không có gì đâu. Chỉ là.... Tôi chỉ muốn làm theo phép lễ nghi thôi”

“? O, ờ ?”

“T... Từ nay, mong ông giúp đỡ”

Saionji nói trong khi hai tay đặt lên đầu gối, còn khuôn mặt thì khẽ quay đi một chút. Nhìn vào cử chỉ dễ thương ấy, tôi cười khổ rồi đáp lại.

“À, tôi cũng vậy. Mong bà giúp đỡ”

#

Vào khoảnh khắc tôi chia tay với Saionji ở quán nước thì cũng là lúc mặt trời sắp lặn.

Dù nói là sống trong khu 4 nhưng nơi ở của tôi lại cách khá xa. Thế nên phải mãi đến tận 7 giờ hơn tôi mới về đến nhà. Một sự trùng hợp ngẫu nhiên nữa khi tôi bắt gặp Himeji đang dọn dẹp ngoài hiên và được chào đón bởi nụ cười thiên thần của cô ấy.

Tóm lại thì, bữa tối hôm nay đã xong. Hiện đang là khoảng thời gian thư giãn của tôi sau khi dùng bữa. Vẫn bận bộ trang phục maid, Himeji ngồi cách chéo tôi ở bên ghế đối diện, cô ấy đang mở quyển giáo trình nào đó, còn tôi thì chăm chăm vào thiết bị của mình.

“Ừm.....”

“....Có chuyện gì vậy, chủ nhân ? Anh để lộ ra giọng như thể đang muốn được đề ý kìa”

“Ế. Không, tôi có định thế đâu. Chỉ là tôi vừa quyết định sẵn sàng ấy mà.”

“Sẵn sàng ? ...Về cái gì ạ ?”

Vừa dùng đưa mái tóc màu bạch kim của mình, Himeji vừa cất lên với giọng nói trong trẻo. Gật đầu một cái, tôi nói với cổ họng hơi run run.

“À thì. Tất nhiên là...tìm kiếm bản ngã, rồi”

.....Phải, tìm kiếm bản ngã.

Đó là hành vi tìm kiếm tiêu đề tác phẩm liên quan đến biệt danh và tên gọi của chính mình bằng mấy thứ như SNS. Ngoài mục đích tuyên truyền, các tác giả và họa sĩ còn dùng nó nhằm mục xem phản ứng của fan nữa. Hay có thể tóm gọn lại là sự chấp nhận nhĩ.

Cơ mà, tôi thì chẳng vì mục đích nào cả. Với tình trạng này, có lẽ điều sau sẽ hợp hơn.

“.....Xong...”

Khẽ nhắm mắt lại rồi nuốt nước bọt, sau đó tôi từ từ mở ra.

Ngay lập tức, thứ hiện lên trong tầm nhìn của tôi chính là từ khóa tìm kiếm [Shinohara Hiroto] và rất nhiều bài đăng bao hàm nó. Con số lên đến 2471 vụ. Bao gồm cả các tiêu đề không có full name mà chỉ đơn giản như [Shinohara] hay [Học sinh chuyển trường]... Số vụ tổng cộng là trên một vạn.

Tuy không thể đọc hết chúng nhưng đại khái thì nó như sau.

[Học sinh chuyển trường ấy là gì ? Làm một vụ lớn ngay học kì mới đúng là căng thật]

[Tên Shinohara Hiroto này, đẳng cấp của hần không đùa được đâu. Đúng là một gã khó lường]

[Ế, nghe gì chưa nghe gì chưa ! Shinohara-sama đã chiến thắng hai lần rồi đấy !]

[Cái thằng nói rằng “Shinohara Hiroto thực ra chỉ là tép riu” còn sống không vậy ?]

[Dù có là tép tiu hay mạnh nhất thì rõ ràng hần không phải dạng vừa đâu]

vân vân và vân vân. Dù là tích cực hay tiêu cực, song còn đó rất nhiều ý kiến trái chiều.

Phải. Việc hôm nay tôi nổi hứng tìm kiếm bản ngã của mình tất cả là để xem mấy lời bình luận này. Từ đây tôi có thể kiểm được mọi tin tức, phải nói rằng STOC đúng là một phương pháp tuyệt vời.

Chỉ có điều.

Cho dù giỏi che giấu cảm xúc như thế nào đi nữa, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi luôn mang một ý chí tinh thần thép và không chút dao động nào khi người khác nói.

“[Tuy không nhớ tên lắm nhưng thằng 7 sao mới ấy bị bệnh ảo tưởng à ?] Ừm, xin lỗi nhé.

[Cái thằng Shinohara gì ấy nó chỉ cười giả tạo thôi, nhìn ngứa mắt bỏ bà, biến mẹ đi] Ừc....tui nào có.

[Học sinh chuyên trường ấy chắc năm nay sẽ nắm quyền thiên hạ], cũng có người nói vậy này.

[Thằng chó Shinohara Hiroto], đêch, làm gì căng !

Mấy thánh còn éo nhớ nổi tên tui còn bày đặt.”

“À. Ra là anh đang xem mấy cái bình luận nhảm ấy à. Em thực sự chẳng muốn anh để ý đến chúng đâu. Sớm thôi, mấy thông tin kiểu này sẽ được kiểm soát....À, ở đây có cả phiếu điều tra đó. Rằng [Bạn nghĩ Shinohara Hiroto và Saionji Sarasa, ai là người xứng đáng có 7 sao ?]”

“Ồ ! Thế kết quả sao ?”

“Ee-to.....A.Xin lỗi chủ nhân. Sau khi xem kết quả thì em nghĩ nên thôi thì hơn”

"Đù"

Tôi ngửa mặt lên trời trước lời nói như thể lảng tránh của Himeji.

Mà, ngay từ đầu nữ hoàng đã là sự tồn tại 7 sao duy nhất, đứng top tuyệt đối và trị vì trong một năm trời. Do đó, vẫn còn rất nhiều người ủng hộ cô ấy thay vì tôi. Trên timeline còn có mấy bài đăng kiểu như [Làm nhục nữ thần của tao. À thì ra mày chọn cái chết], [Đây không phải là thất bại của cô ấy]... Quả thực, Saionji rất nổi tiếng và có nhiều fan hâm mộ. À không, mấy cái phát ngôn trông như của mấy tên bám đuôi này thì phải thấy tóm mới đúng chứ nhỉ.

“Mà. chẳng cần bận tâm đến kết quả điều tra, nhìn vào những lời đánh giá dành cho tôi thì cũng chừng 50/50 nhỉ”

“Vâng...A-no. Em trông sắc mặt của anh không được tốt lắm ?”

“À....không, chỉ là những lời phê phán nó rất dễ đọng lại vào ký ức của người ta ấy mà. Toàn các ngôn từ đánh mạnh vào tâm lý không.”

“.....Ee-to. Vậy không phải ngay từ đầu anh không nên tìm kiếm bản ngã của mình à ?”

Himeji cất lên với vẻ ngạc nhiên, mà cũng có khi cô ấy chỉ đang lo lắng cho tôi. Được gái quan tâm thì vui thật đấy, tuy nhiên để trả lời lại tôi liền lắc đầu.

“Tôi chỉ nghĩ rằng trong tương lai sẽ còn phải chấp nhận nhiều những lời phê phán kiểu vậy nữa, thế nên dù chỉ một chút, tôi muốn làm quen với nó. Cứ chạy trốn mãi sao được, phải không”

“Vậy à. ...Em hiểu rồi. Hóa ra anh lại là một thằng M”

“Này ! Làm gì có, đâu phải tôi đang muốn hành hạ phần tinh thần của mình hay gì đâu. Chỉ là một phần thông tin trọng yếu thôi”

“Cái đó thì em hiểu.....Vậy để em sửa lại. Anh đang thực sự nghiêm túc đấy nhỉ. Chủ nhân”

Sau khi thở dài một hơi. Himeji nhìn vào thiết bị. Tạm bỏ chủ đề thảo luận sang một bên, vẻ ngoài của Himeji trông như có phần vui vui.

Đột nhiên, cô ấy sẽ cất lên “A”.

“Chủ nhân. Có bài đăng này em thấy khá hiểu kì”

Xin mời anh, vừa lắm lắm cô ấy vừa chỉ vào thiết bị của mình. Màn hình hiển thị không khác mấy so với của tôi, nhưng nếu nhìn kỹ thì phần thiết kế chi tiết có chút khác biệt.

Đó là phần logo được dán ở góc trên cùng bên trái...hay đúng hơn, STOC ngấm.

“Cái này, đúng như tên gọi của nó. Ứng dụng ngấm của STOC. Dù đang vận hành dưới sự phê chuẩn chính thức tạm thời nhưng, những thiết bị dưới 3 sao sẽ không thể truy cập được. Nơi tập trung chủ yếu những người rank cao và nhiều kẻ nặc danh khác, tuy nhiên so với STOC thông thường thì ý thức của họ rất tồi. Em xin lỗi, âu cũng là do đặc điểm của những người hiếu chiến luôn hướng tới đỉnh cao nhỉ”

“Ra vậy... Cơ mà, dưới 3 sao không thể mở ứng dụng ? Thế Himeji là _____”

“? Mụ cáo già ấy chưa nói cho anh biết à ? Mức rank hiện tại của em đang là 4 sao đỏ”

“4, 4 sao...”

Bất giác tôi đã nhại lại như con vẹt.....Cao vãi. Do tự gọi bản thân là 7 sao nên tôi cũng không shock lắm, nhưng 4 sao là cấp độ chỉ chiếm khoảng 10% trên đảo học viện.

Mà, dù sao STOC ngấm cũng là ứng dụng không thể truy cập được đối với những thiết bị rank thấp. Tôi nhòm người lên rồi nhìn vào thiết bị của Himeji.

“E-to.....?”

“Đây ạ. Bài đăng khoảng 1 tiếng trước.Để em đọc lên nhé ? [Nhưng mà Shinohara cái gì ấy sáng nay đã đánh bại 2 sao đúng không ? Không phải chuyện này hết sức bình thường à, có gì đâu mà ồn ào. Ngược lại mới đánh bại tép riu mà đã thấy sững thì quá đệt. Ăn nói cho cẩn thận đi, rác rưởi]”

“!? Ôôô.....!”

Nhìn chằm chằm vào tôi bằng ánh mắt lạnh như băng, Himeji phun ra mấy lời tục tĩu. Tuy biểu cảm không thay đổi là bao nhưng thái độ ân cần của cô ấy khiến tôi như nhận phải một nguồn sát thương cực lớn. lát sau, trong khi cánh tay phải run rẩy giữ chặt lấy con tim mình, cổ cúi mặt xuống rồi xin lỗi.

“Em xin lỗi chủ nhân. Em sẽ kiểm điểm lại về sự mất bình tĩnh vừa rồi của mình. Thế nên anh đừng làm bộ mặt kiêu ngạo muốn ăn hiếp em thế. Nếu không em sẽ thức tỉnh thêm sở thích kỳ quái mất.”

“Tôi bỏ, tôi bỏ”

“Em đùa thôi.Điều em đang muốn nói chính là tính nguy hiểm của bài đăng cơ. Vì nhớ sau này tự nhiên bị gắn mác “7 sao thích săn tiểu tốt” thì sẽ phiền lắm”

“A, à.....cũng đúng nhỉ”

Điều này không hẳn thừa thãi khi lo ngại rằng tự nhiên mình bị gán cho mác là thằng S.

Xoa ngực để trấn tĩnh, tôi thử xem lại một lần nữa bài đăng Himeji vừa tìm. Đúng là sáng nay tôi đã thắng một cách hoành tráng, thế nhưng đối phương lại chỉ là người rank thấp. Nếu cứ tiếp tục đánh bại học sinh như vậy, chắc chắn những lời phê phán sẽ nổi lên, và tôi cũng chẳng có bằng chứng nào để phủ nhận điều đó.

“.....VẬY Saionji năm ngoài như thế nào ? Về mấy đối thủ của nhỏ ấy.”

“Nữ hoàng ạ ? E-to, nếu trong phạm vi công khai thì.... hầu hết là trên 4 sao”

“Ế....Tr, trên 4 sao !? Không phải chứ”

“Em hiểu cảm giác của anh nhưng không sai đâu ạ. Bởi 1 sao với 2 sao không phải là đối thủ của cô ấy. Với lại những người rank cao kia chỉ thách thức trong tâm trạng không lo bị đánh rớt thôi. Một kết quả chẳng có gì phải lo lắng. Đương thời đã có lời đồn rằng [Nếu thua Saionji Sarasa thì vận may sẽ tăng lên] và họ cũng tin là như vậy”

“Cái gì vậy trời, đáng sợ vậy”

Cái sự ca tụng đối với cô ấy nó đã lớn đến nỗi phát triển thành một tôn giáo rồi. Mà dù sao nhỏ cũng dễ thương thật nhỉ. Khi ở trong mode tiểu thư thì tính cách trở nên hoàn hảo khỏi phải bàn, chẳng trách nếu họ bị làm cho say mê bởi vẻ đẹp cuốn hút ấy.

“.....Fu. Đại khái vậy, ả”

Khi tôi đang cảm thấy thán phục trước truyền thuyết về Saionji, đột nhiên Himeji ngồi phía check chéo bên kia khẽ thở dài. Đung đưa mái tóc màu bạch kim tuyệt đẹp của mình 2, 3 lần, cô ấy nhìn tôi với đôi con ngươi màu xanh dương.

“Về những thông tin số liệu của nữ hoàng, ta cho rằng đó là lỗi bug cũng không sao đâu. So với những 7 sao đương đại khác thì rõ ràng nó rất bất thường...Thế nên chủ nhân, anh đừng bận tâm nhiều. Giờ ta chỉ cần chen thêm một game với người trên 4 sao là xong.”

“Ừm... Nhưng thế vẫn hơi ít nhỉ”

“Ế ?”

“Đúng như mấy bài đăng của STOC, hiện tôi đang đứng trong vị trí bị so sánh với <Nữ hoàng>. Dù có không bận tâm đi chăng nữa, nhưng đám đông chắc chắn sẽ đưa ra con số để đánh giá. Và đến lúc ấy, khi họ đã thấu hiểu được hàng chất lượng và hàng kém chất lượng thì tôi sẽ chỉ còn là vỏ bọc thôi. Vậy nên, nếu Himeji đồng ý, ngày mai tôi sẽ <Quyết đấu> được không ?”

“....Fufu, fufu. Em vui lắm. Em không ngờ rằng chủ nhân lại đưa ra đề xuất như vậy, vâng. Em cũng thấy ổn. Chiến thắng liên tiếp từ ngày đầu chuyển trường đến ngày thứ ba, có như thế ta mới không bị thua kém so với nữ hoàng. Anh hãy đợi một chút, Em sẽ lọc game ngay”

Vừa nói một cách đầy khí thế, Himeji vừa cười trông có vẻ vui. Cả đêm hôm qua nữa, tôi cảm thấy cứ nhắc đến game là cô ấy lại hưng phấn. Hứng thú, phấn khởi hay chỉ là cổ thích mấy trò kiểu bạo dâm nhỉ. (S)

Mà, mình cũng hơn gì người ta đâu.

“~~~~~♪♪”

(_____ Ngân nga ? Ế, gì đây, cô ấy đang vô thức hát lên à !? Ừ, ừm, thực sự mình đang rất hiếu kỳ nhưng, hay là cứ kệ nhỉ. Dù sao trông cô dễ thương ra phết)

Tôi cứ nghĩ rằng Himeji lúc nào cũng chăm chăm vào thiết bị với vẻ lạnh lùng cơ, nhưng giờ thì, cô ấy lại đang hát thầm và đung đưa cơ thể mảnh mai của mình theo nhịp điệu.

Tự nhiên tôi cảm thấy hoang mang quá. Mà, dù gì Himeji cũng đang vui nên kệ đi.

.

.

#

Tạm thời việc chấp nhận quyết đấu đã xong , còn về cuộc họp chiến lược và thủ đoạn chi tiết như thế nào, ngày mai chúng tôi sẽ tiếp tục.

Vào đêm hôm đó.

Nằm trên giường, vừa nhắm mắt lại tôi vừa suy nghĩ.

“Hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện nhĩ.....”

Từ trận quyết đấu sáng nay cho đến sự xung đột với Saionji, rồi nào là cuộc ra mắt bạn bè cùng lớp, cuộc gặp bí mật tại quán cà phê bí ẩn. Ngoài ra còn cả vụ đi tìm kiếm bản ngã và chọn lọc game nữa. Nếu hỏi tôi cái nào để lại ấn tượng sâu sắc nhất thì, chắc là cuộc gặp với Saionji.

“Dường như nhỏ vẫn còn đang che giấu điều gì đó, nhưng hiện tại 2 đứa đang là đồng phạm nhĩ”

Tôi thở dài trong khi nhắm mắt. Đúng là mối quan hệ quá phức tạp mà. Năm ngoái Saionji là vị vua tuyệt đối, còn năm nay tôi là tân binh mạnh nhất đã hạ gục cô ấy. Từ phương diện bên ngoài nhìn vào, chúng tôi chính là kẻ địch của nhau, nhưng đằng sau đó cả hai đều đang cố gắng bảo vệ lời nói dối cho nhau nữa.

“Haa....phải rồi”

Lắm bầm cùng với tiếng thở dài, xong tôi từ từ bật dậy.

Giờ mới nhớ, tôi đã trao đổi thông tin liên lạc với Saionji nhưng hình như vẫn chưa gửi tin nhắn nào cho cô ấy cả. Tuy không hẳn là có chuyện gì quan trọng nhưng lần tới tôi với cô ấy là đồng minh. Gọi là chào hỏi một chút cho đỡ áy náy.

[Shinohara đây. Trước hết thì, chào bà...Nhân tiện thì, tôi nói được chứ ?]

Tôi gửi dòng tin nhắn có chỉnh sửa một chút và thêm nhãn dán cho đỡ đơn giản___Ngay lập tức, hai chữ “đã xem” xuất hiện.

“.....Ô ?”

Khi tôi vừa tỏ ra ngạc nhiên thì, trong nháy mắt dòng tin nhắn của Saionji đã tới.

[Chậm quáááá đây ! Mô, ông làm cái gì từ nãy đến giờ thế hả ! Nhận được ID của tôi đây, theo lẽ thường khi về ông phải liên lạc lại ngay lập tức chứ ! Thiệt tình.....Cơ mà, ông không cần phải bận tâm về cuộc trò chuyện trong ứng dụng này đâu. Nó đã được bảo mật rất nghiêm ngặt rồi, hơn nữa đây cũng chỉ là tài khoản phụ của tôi thôi. ...Nhưng mà, tạm thời ông có thể giấu tên tôi không ? Cứ cậu tớ như bạn bè là được rồi]

[Hiệu rồi. Thế ? Sao bà lại giận vậy. Liên lạc thì lúc nào chả được]

[Sao mà tôi không giận cho được. Ông có biết là tôi đã phải hoang mang, đứng ngồi không yên khi phải đợi tin nhắn của ông suốt không ?]

[Ế.....Bà đã đợi tôi á ? Sao lại đợi tôi làm gì. Có chuyện gì gấp à ?]

[Đợi chút đợi chút, tôi xin rút lại mấy lời vừa rồi ! E-to... Phải rồi, là xem phim. Tôi chỉ vừa xem phim vừa đợi tin nhắn của ông thôi. À không, nói đúng ra phải là nhân tiện chứ, là nhân tiện, chỉ là nhân tiện thôi đấy nhé]

[Thế thì hoàn toàn chẳng có lý do gì để giận tôi chứ. Cơ mà, giờ này rồi mà bà vẫn thức cơ à, có ổn không đây ? Vậy sao mà làm tiểu thư con nhà quyền quý được]

[Chẳng sao cả. Ngày nào tôi chả vậy, trong suốt một năm rồi. Ngược lại, chính ông mới là người cần ngủ sớm ấy. Như tôi đã nói khi nãy, Lời nói dối của ông mà bị lộ là tôi cũng tiêu luôn đấy]

[Tôi phải nói câu đấy mới đúng. Không phải chính bà đã tự nói hết ra cho tôi luôn à]

[Cái trường hợp hi hữu ấy, tôi đảm bảo với ông là nó sẽ không bao giờ xảy ra thêm lần nào nữa đâu.....Tất nhiên, cả ông cũng phải cố mà lết theo tôi đây nhé]

[À, tôi đang mong là sẽ được như thế. Nhưng chỉ trong trường hợp lời nói dối chưa lộ thôi nhĩ. Phải rồi, tôi có một chuyện muốn hỏi bà. Vừa nãy tôi thấy trên STOC có bài đăng kiểu như nữ thần của tao này nọ, mấy cái đấy có hay xảy ra không]

[N, nữ thần !?À, là của Kugasaki nhĩ. Ừm, nó xảy ra như cơm bữa ấy]

[Còn tính nguy hiểm thì sao ?]

[Tính nguy hiểm ? Ý ông là mấy gã bám đuôi ấy á ? Không, không có chuyện đó đâu, mà thực tế thì cũng có những kẻ phiền phức như thế thật nhưng, tất cả là vấn đề của quyết đấu thôi.Gì chứ, ông lo lắng cho tôi à ? Fufu, tôi hiểu mà. Tôi hiểu cảm giác bất an của ông khi một người dễ thương như tôi liệu có bị nhắm đến không mà !]

[Làm gì có. Tôi chỉ cảm thấy đáng thương cho cái gã đang tôn thờ mà chả biết quái gì về bà thôi]

[Hừm ! Ý ông là sao]

[Thì là vậy đó....Thôi tôi đi ngủ đây, bà cũng đừng có làm cú đêm nữa đi]

[Ế ? À, ừm. Tôi cũng chuẩn bị ngủ đây. Chúc ông ngủ ngon, Shinohara]

Thêm nhãn dán cùng với dòng tin nhắn, tôi kết thúc cuộc trò chuyện với Saionji. Bỏ thiết bị ra và nằm lăn ra giường, tôi đặt mu bàn tay phải lên trán rồi thở dài.....Phù.

“Đồng chiến tuyến thiếu cân bằng.....Thiệt tình. Mong là mọi chuyện sẽ suôn sẻ.”

Trong khi mãi nghĩ về mấy chuyện tầm phào, tôi dần chìm vào giấc ngủ.

Please tell me, Himeji san

教えて姫路さん その②

ゲーム 決闘って

どんなルールなの？

アカデミー
学園島において星が付与されるパターンのうち最も頻繁に起こるのが、生徒同
ゲーム
士が相手の星を奪うために仕掛ける《決闘》です。

決闘の基本ルール

ゲーム
①《決闘》は、自分より等級が上の相手にしか申請できない
最も基本的なルールです。《決闘》の結果に応じて勝者の星が1つ増え、敗者の星が1つ減ります。
ただ、1ツ星が負けた場合は星ではなく島内通貨でペナルティを代用することが出来たり、5ツ星
以上の生徒は上位ランクの相手に勝たないと星が増やせなかったりと、細かなルールがいくつも付
随しています。

ゲーム
②《決闘》の内容を決めるのは申請者側
こちらは星獲得システムの健全性を保つためのルールです。申請者より上位にあたる防御者が内容
まで決めてしまうと星の移動が全く起こらなくなる可能性があります。また、ほとんど同様の
理由から、防御者側は決して《決闘》の申請を棄却できません。もし申請が一つでもある状態で
一週間《決闘》をせずにいると、特別な事情があると認められない限り自動で降格処分となりま
す。

ゲーム
③《決闘》には最大三つまで《アビリティ》を持ち込める
ゲーム
《決闘》に参加する各生徒は、勝負を有利に進めるための《決闘》用アプリ——通称アビリティを
最大三つまで登録できます。ちなみに、ここで選んだアビリティは《決闘》中に変更することが出
来ません。

ゲーム
以上から、ご主人様は“データ的に”7ツ星のため、《決闘》の内容を決めることは出来ず、誰に
勝っても星は増えず、なのに“本当は”1ツ星のため、アビリティは最低限しか組み込めないとい
う絶体絶命の状況になっております。

Cô Himeji oi chỉ em với

Luật quyết đấu là như thế nào vậy.

Game, loại hình tiêu biểu của những ngôi sao được cấp trên đảo học viện, tần suất xảy ra khá nhiều và các học sinh sẽ thách thức nhau để cướp nó từ đối phương.

Luật cơ bản của quyết đấu

①Quyết đấu chỉ có thể đăng ký từ người có cấp độ thấp hơn bản thân.

Luật rất đơn giản. Ứng với kết quả game, sao của người chiến thắng sẽ tăng thêm một, của người thua sẽ giảm đi một. Tuy nhiên, với người chỉ có một sao thì hình phạt sẽ được thay thế bằng tiền trên đảo học viện. Nếu Người trên 5 sao không thắng được đối phương rank cao hơn thì sẽ không thể tăng sao. Chi tiết luật sẽ bao gồm như sau.

②Người quyết định nội dung game là bên phía người đăng ký.

Đây là luật đảm bảo tính lành mạnh trong hệ thống cướp sao. Bởi vì nếu để bên bảo vệ sao, người có thứ hạng cao hơn người đăng ký quyết định nội dung game thì, có khả năng vấn đề chuyển giao sao sẽ không bao giờ xảy ra. Cũng vì lý do đó mà người bảo vệ sẽ không thể hủy bỏ đăng ký quyết đấu. Song cho dù chỉ có một lượt đăng ký đi chăng nữa, nếu trong vòng một tuần game vẫn chưa được diễn ra thì, xử phạt giáng cấp sẽ tự động thực thi mà không chấp nhận bất cứ lý do đặc biệt nào.

③Có thể mang tối đa 3 ability trong game.

Học sinh tham gia game có thể đăng ký tối đa 3 ability - một ứng dụng dùng cho quyết đấu để bất phân thắng bại. Ngoài ra, ability đã chọn sẽ không thể thay đổi trong suốt game.

Từ những lý do trên, bởi vì trong dữ liệu của chủ nhân là 7 sao nên anh sẽ không thể quyết định nội dung game, và cho dù có thắng ai đi nữa số sao cũng không tăng lên, thế nhưng thực chất anh lại mới chỉ một sao, do đó ability sử dụng cũng ở mức giới hạn thấp nhất, một tình huống ngàn cân treo sợi tóc đấy ạ.

Chương 4: Sự nông nổi, khinh suất và liều lĩnh

#

Sáng thứ sáu hôm sau.

Do game hôm nay sẽ tiến hành sau giờ học nên tôi đã phi thẳng đến trường. Giống như hôm qua, tôi đã phải dừng lại khi trông thấy dòng người trước cổng trường.

Gương mặt quen thuộc. đồng phục quen thuộc. Phải, đó chính là nhóm nữ sinh cao cấp bên học viện Ouka và người cực kỳ đặc biệt đứng ở giữa, không ai khác ngoài Saionji Sarasa.

“Fufu, Trùng hợp thật đấy Shinohara”

Trông thấy tôi, cô lập tức tiến lại gần khi đang trong phong thái hai tay khoanh trước ngực. Những lời bàn tán xung quanh, dường như tôi đã dần làm quen được với nó.

“Trùng hợp cái đầu cô ý, Saionji. Thế này không phải hai ngày liên tiếp à ? Dù có nghĩ thế nào thì cũng là ý đồ của cô hết”

“A-ra, cậu nói sai bét. Bởi vì cao trung Ouka nằm ngay sau chỗ này mà. Tôi chỉ đi la cà chút nên mới ra đây thôi....Fufu, cậu bớt ảo tưởng ra về ta đây đi được không ?”

“....Rồi rồi. Vậy tôi đi nhé.”

“N-Này, đợi chút đã ! E-to, cậu đứng lại đó. Dù tôi chẳng có tí chút chuyện gì với cậu cả nhưng cần gì cậu phải gấp như vậy hả.”

Nắm lấy cánh tay thẳng tôi đang định rời đi rồi Saionji dùng lực kéo lại. Vì là hành động bất ngờ nên cả hai đứa đã mất cân bằng, chán chùng chán và mặt sát bên mặt.

“! ! ? !.....U.....a.....a”

Trong tư thế gần đến nỗi tôi còn có thể thấy tai cô ấy đã đỏ ửng hết cả lên và bản thân cô chắc cũng không nghĩ chuyện này lại xảy ra. Tuy nhiên, cả tôi và Saionji đều ở chung một thế giới quan gọi là siêu nhân hoàn hảo nên, sẽ chẳng hợp tẹo nào nếu hai đứa tỏ ra xấu hổ hay nghĩ rằng mình lỡ tay.

“.....Chậc”

Tôi giữ khoảng cách với cô ấy trong khi cố gắng gạt bỏ mùi hương ngọt ngào liên tục tấn công mình ra khỏi nhận thức. Như hiểu được ý định của tôi, Saionji cũng kìm nén sự xấu hổ sang một bên và nở nụ cười giễu cợt.

Và cứ thế, ngòi nổ chiến tranh đã được châm.

“Fu....fufu, tôi biết rồi đó Shinohara. Hôm nay cậu lại có trận game nhỉ ? (Gần...gần quá, ông tránh ra chút đi)”

“À, đúng rồi. Thế thì sao ? Cô đang cảm thấy lo lắng cho kỷ lục bất bại của mình à (Ch, chịu thôi...Tay của tôi đang bị bà kẹp đấy)”

“Đây thèm ? Kỷ lục của tôi thì sao chả được. Nhưng nếu được chứng kiến hình ảnh khó coi của cậu khi thua trận thì tôi sẽ rất, rấtttttt là sung sướng đó. Thế nên trận quyết đấu hôm nay tôi cũng sẽ đến xem. Cậu cứ cảm thấy vinh dự đi. (U ư.....T, tôi biết rồi, ông mà sờ mó linh tinh là chết với tôi đấy)”

“Vinh dự ? Ha, Phải rồi nhỉ. Được cô tiểu thư thiên tài 6 sao tới cổ vũ cơ mà, tôi mừng đến sắp rớt nước mắt đây (.....Trong hoàn cảnh này mà làm được thế thì có mà tài thánh đấy)”

“.....Cậu đúng kiểu thể loại nước mắt cá sấu nhĩ... Xem nào, hôm nay tôi sẽ mang theo máy ảnh, để còn chụp lại cái khoảnh khắc nhục mắt của cậu nữa chứ (Thì, đúng như ông nói..... nhưng chỉ tại ông mà tôi đang thiếu ngủ chết đi được đây. Ông mau chịu trách nhiệm đi)”

“Hê, được thể thì tốt quá. Chắc đó là loại máy ảnh chuyên dụng, xin xò đặt tiền lắm nhĩ. Nếu có yêu cầu thu thập thông tin từ LNN chắc tôi sẽ nhờ cô đi chụp ảnh hộ quá (Chịu trách nhiệm gì, vậy tôi phải làm sao)”

“Hum. Cậu cứ sửa khi còn có thể đi. Đẳng nào thì tuần sau cũng chẳng còn bài báo nào về cậu được cập nhật nữa đâu. (Ừm, xem nào. Vậy ông có thể ghẹo một đứa gần như thức trắng như tôi không)

“Đây không phải kết cục của cô à (Ể, là sao.....Ể.....)”

Do hoàn cảnh nên chúng tôi vừa phải cất tiếng to vừa phải nói nhỏ trong một cuộc hội thoại khác và cố giữ không cho miệng cử động.

(Ghẹo gì, đừng có nói mấy điều không thể chứ. Cái nhỏ này)

Thử nhìn lướt qua biểu cảm của Saionji, dường như cô ấy đang đợi câu trả lời của tôi và nở nụ cười với vẻ thỏa mãn. Bờ môi màu hoa anh đào chỉ một bên là nhếch lên, do đang kẹp cánh tay tôi trước cơ thể mình nên cổ mới nói kiểu ẩn ý à ?

“? Sao thể Shinohara”

Hay không phải vậy ?

Không đúng, tuy đây không phải tình thế tiến thoái lưỡng nan gì nhưng, lời Saionji nói làm tôi liên tưởng đến Himeji và trông của cô ấy còn “nhỏ” hơn nhiều. Cho dù có để tâm đi nữa, tuy nhiên vì cô ấy muốn được ghẹo mà.

Đã thế thì.

“Mà với một đứa 7 sao như tôi... Nếu cô muốn được lên phóng sự thì, thay vì chụp ảnh, cô nên uống sữa mỗi sáng đi. Đồ ngực phẳng”

“_____”

Ngay khi tôi vừa nói xong, đột nhiên toàn thân của Saionji trở nên cứng đờ. À không, phải là run rẩy chứ. Vì ý thức được xung quanh nên cô ấy vẫn nở nụ cười, nhưng ẩn sâu bên trong ánh mắt kia, ngọn lửa phẫn nộ đang nổi lên bùng bùng.

“..... Ừm, tôi vẫn có, mỗi ngày mỗi ngày.... Cơ mà, nó vẫn đang phát triển mà”

“Eto, Saionji....san ?”

“.... Không có gì. Phải rồi đấy, chẳng có vấn đề gì hết á. Cảm ơn lời chào hỏi của cậu, Shinohara. Nhờ vậy mà tôi cảm thấy thoải mái hơn rồi”

“Ồ ồ, thế thì tốt rồi”

“Ừm”

Hum, vừa quay đi Saionji vừa cất lên, cô ấy hất cánh tay tôi ra trong sự bức dọc. Nhìn vào góc đám đông trong chốc lát, cổ nhau mày với vẻ bất mãn, hay là bất an nhĩ, song cứ thế rồi đi mất tiêu.

Cô ấy nhờ tôi chọc giận, tôi đã thử chọc giận, thế rồi cô ấy giận luôn.

(Mà khoan, vậy chính xác ban nãy mình phải làm sao mới được)

Đấng nào tôi cũng đã làm theo những gì cô ấy bảo, thế nên chẳng có lý gì mình lại bị trách mắng cả. Bỏ qua chuyện đó sang một bên, tôi thử nhìn vào hướng mà cô bận tâm.

(..... Là hắc à)

Ở đằng đó, thứ đập vào mắt tôi chính là một nam sinh đang đứng cách xa một chút so với đám đông. Thanh niên dị dị khoác chiếc áo choàng đen kịt hào nhoáng bên ngoài bộ đồng phục. Ngoài ra ánh nhìn học hắc của hắc không hiểu vì sao mà cứ chĩa về phía tôi.

Chẳng mấy chốc, hắc đã lẫn vào đám đông, không rõ do tại vùng aura quá khác biệt của hắc, hay tại thái độ lạ thường của Saionji mà tâm trí tôi sục như bị thiêu đốt vậy.

“Chẳng biết tên mặc áo choàng ấy là ai nữa”

Tại lớp A năm 2 của trường cao trung Eimei. Vào thời gian nghỉ giữa giờ.

Khi tiếng ồn xôn xao vang lên, tôi thử gọi Tatara ngồi bên cạnh.

“Phải, là tên áo choàng đen. Sáng nay tôi có bắt gặp gã kì cục như hắc”

“À hiểu rồi. Ừm ừm, gã nổi bật nhỉ, là Kugasaki-kun”

“Kugasaki ? Là hắc à. Nhân tiện thì, cậu có quen hắc không ?”

“Tớ không có. Cậu hiểu lầm rồi, chỉ là, Kugasaki-kun là một người rất nổi tiếng thôi. Kugasaki-kun. Kugasaki Seiran-kun. Học sinh năm ba trường cao trung Otowa ở khu 8. Độ nổi tiếng thuộc hàng top ở trên đảo”

“Hee... Vậy người nổi tiếng ấy như thế nào”

“Như này nhé...”

“Anh ta ở rank 5 sao và là người sở hữu sao nhuộm màu”

Tự lúc nào đó, Tsuji đã đến và xen ngang vào lời nói của Tatara. Mumu... Tatara phồng má, Tsuji tiếp tục câu chuyện mà chẳng quan tâm.

“Kugasaki-senpai là ace của trường cao trung Otowa và tên gọi của anh ta đã vang dội khắp đảo học viện. Có thể không là gì so với Shinohara nhưng về cơ bản, anh ta vẫn là 5 sao và là người siêu ưu tú trong hàng ngàn người. Khoảng hai tháng trước, anh ta đã có được ngôi sao màu chàm và trở thành một trong số ít người đủ tư cách đạt 6 sao. Ngoài ra, còn rất nhiều truyền thuyết khác về anh ta nữa”

“Đúng rồi ! Ví dụ như sau khi nhập học Otowa, anh ta chưa một lần nào bị rớt trong các bài kiểm tra định kỳ này. Rồi còn cả việc làm leader của tổ chức duy trì trị an không chính thức này”

“Là <Ngã lưu thánh kỵ sĩ đoàn> nhỉ. Hồi năm nhất tuy chỉ là nhóm nhỏ nhưng, hiện giờ số lượng thành viên đã lên đến hơn 300 và hoạt động như một tổ chức lớn. Mà, có lẽ trong nhóm không chính thức ấy chưa phải là cỡ quy mô lớn nhất chứ không chừng. Bởi anh ta là người có sức ảnh hưởng rất lớn”

“Dù hơi khác người nhưng Kugasaki-kun lại rất được tín nhiệm. Còn nữa còn nữa ! Nếu nói về Kugasaki-kun thì anh ta còn một cái tên khác. Đó là con chim bắt tử - phượng hoàng.”

“Phượng hoàng ?”

Tôi nghiêng đầu thắc mắc trước câu từ bí ẩn ấy. Trong lúc tôi nhại lại như con vẹt, Tsuji liền trả lời với nụ cười khở.

“Phải, là phượng hoàng. Như tôi đã nói lúc này, Kugasaki-senpai là một người cực kì sắc sảo, thế nên anh ấy mới có được sự ủng hộ nhất định. Còn nhớ vụ thúc đẩy mạnh mẽ độ nổi tiếng của anh ta.....Thực ra, vào tầm này năm ngoái, khi bị thách đấu game bởi một học sinh mới nhập học là Saionji Sarasa thì anh ta đã thua. Ngoài ra, sau đó anh ta còn bị làm cho say mê luôn bởi nữ hoàng thì phải.”

“Ế ? Dù đã thua sao ?”

“Thì chính vì đã thua đó. Có vẻ như đây là lần đầu của ông thì phải”

“.....”

“Xét về mặt khó hiểu của tụi thiên tài ấy thì..... Nói tóm lại, sự ngưỡng mộ của anh ta với nữ hoàng không hề đơn giản đâu. Song, có lời đồn rằng vì nữ hoàng quá mạnh nên những lời đánh giá từ học viện sở tại so với sự ưu tú có hơi thấp.”

“Lời đồn là tuyệt đối. Bởi vì, Kugasaki-kun từ tháng 4 năm ngoái cho đến giờ chỉ thách thức game với mỗi nữ hoàng thôi. Dù anh ấy biết rằng thua là sẽ tụt rank vậy mà”

“Quả thực, nếu chọn đối thủ 6 sao thì sẽ có nhiều cơ hội hơn. Một lòng một dạ muốn thắng, hay không biết rút kinh nghiệm. Mà, cho dù có là cái nào thì cái tên phượng hoàng cũng từ đó mà sinh ra. Thông thường mọi người sẽ thấy anh ta chẳng khác nào kẻ lập dị, song thực tế Kugasaki-senpai vẫn chưa hề rớt rank. Mỗi lần thua nữ hoàng là sẽ bị tụt xuống 4 sao, nhưng nếu anh ta thắng trận quyết đấu khác ngay sau đó, số sao lại được hoàn trả. Ahaha, bị bám lấy bởi một người như vậy, nữ hoàng thực sự cũng khổ sở lắm”

Thiệt tình, Tsuji nói rồi nhún vai cười nhạt. “Đúng là khốn đốn thật nhì”, tôi trả lời như để hưởng ứng. Tuy nhiên, con người thật của nhỏ ấy lại hoàn toàn khác cơ.

(Kugasaki Seiran. Hắn ta mạnh vậy cơ à.....Coi bộ khó đây)

Bài đăng tối qua. Bám đuôi. Nữ hoàng. Kugasaki Seiran đã bị mê hoặc bởi sức mạnh của Saionji và liên tục thách đấu cô ấy. Bản thân hành động của hắn không hẳn giống như đang tự trách bản thân, còn nữa nếu nghĩ về mối quan hệ giữa tôi với Saionji, hắn lại càng không thể bỏ qua. Bởi vì nếu nhỏ mà thua thì tôi cũng sẽ đi tong.

(Chưa hết, vì đánh mất ngôi sao đỏ nên Saionji cũng đã trở nên yếu đi. Mà mình lại có một phần trách nhiệm trong đó.....Dẫu muốn giúp cô ấy nhưng, giờ phải làm sao)

Tôi yên lặng nghĩ quần.

Hiện tại không hẳn là tôi không thể thắng, cơ mà tôi vẫn rất đắn đo. Nói đến do dự thì, ngay cả Saionji sáng nay cô ấy cũng có biểu hiện bất an.

(.....Ừm. Vì hai đứa đang là đồng phạm nên, dù có hơi phiền một chút nhưng chắc mình sẽ phải hành động)

Lấy thiết bị ra từ túi quần, tôi nhanh chóng thiết lập.

.

.

#

Một khoảng thời gian kinh qua khi bắt đầu giờ nghỉ trưa, yêu cầu cuộc gọi từ Himeji đã đến.

Tuân theo chỉ thị từ tai nghe, tôi thoát khỏi sự chú ý từ đám đông và đi lên tầng thượng, nơi bắt đầu cuộc họp chiến lược. Đáng nhẽ ra hôm nay cánh cửa đã bị niêm phong nhưng nhờ việc hacking mở khóa điện tử nên tôi mới có thể tự do ra vào.

[Trước hết, chúng ta sẽ xem xét lại tình hình. Hôm nay chủ nhân sẽ quyết đấu game có tên gọi là “Xung kích bão tố”]

“À.....Hình như là chạy 100 met nhỉ ?”

[Vâng. Luật chỉ đơn giản rằng hai người chơi sẽ xuất phát đồng thời và người về đích trước sẽ thắng. Tuy nhiên, còn một điểm đặc biệt là _____ nó không hề đề cập đến phương pháp di chuyển.]

“Nó không nhắc đến phương pháp di chuyển. Tức là ta có thể sử dụng phương tiện hay bất cứ thứ gì cũng được đúng không. À khoan, chắc không chỉ có vậy nhỉ”

[Anh có con mắt tinh tường đấy, chủ nhân. Nhưng hình như kỷ lục cao nhất của đối phương là 1 giây đó]

“.....Hả ? 1, 1 giây cơ á”

[Vâng, anh giật mình cũng phải thôi. Dù sao chủ nhân cũng chỉ vừa mới đến đây mà. Tuy nhiên, anh cần phải biết điều này, game được tổ chức trên đảo học viện có một sự tồn tại rất đặc biệt. Đó là yếu tố Ability]

“À, à...tôi biết chứ”

Ability. Một ứng dụng đặc biệt dùng để quyết định lợi thế trong game. Vì trò <50/50> ngày hôm qua chỉ cần hack là thắng nên tôi vẫn chưa được rõ tường tận lắm về nó.

“Nếu sử dụng ability thì tôi có thể đối phó với kẻ địch chạy được 100m trong vòng 1s à ?”

[Vâng. Nói đơn giản là vậy]

Sau khi trả lời câu hỏi của tôi một cách nhanh gọn, Himeji liền hít thở sâu..

[Ability được chia làm 3 loại chính. Tấn công, phòng thủ và hỗ trợ. Ability tấn công sẽ can thiệp lên đối phương và trở thành chủ lực chính cho chiến lược của bản thân ta. Ability phòng thủ sẽ làm gián đoạn sự can thiệp từ đối phương. Còn Ability hỗ trợ sẽ hỗ trợ cho Ability tấn công và can thiệp trực tiếp lên dữ liệu. Cuối cùng, người tham gia game sẽ quyết định việc cấu thành nên Ability mình sở hữu và tùy ý sử dụng.]

“Hiểu rồi.....E-to, vậy 1 trận ta có thể sử dụng đến 3 ability nhỉ ?”

[Vâng. Ví dụ như, đối phương hôm nay sẽ cấu thành cường hóa full tốc độ bằng 3 ability <Tấn công - Tấn công - Hỗ trợ> chẳng hạn. Tất nhiên, tuy em không rõ lần này kẻ địch có làm vậy không nhưng trong dữ liệu thì hầu như hắn chưa thay đổi bao giờ cả. Ta vẫn có thể tin tưởng được]

“À, cô đã phân tích đến vậy nhỉ. Chắc cũng tính toán luôn cả bên ta rồi nhỉ”

“Đúng như anh nói, chủ nhân. Chúng ta sẽ cô lập đối phương, hay mở rộng phạm vi dữ liệu cho bản thân. Tóm lại thì, việc tạo ra cơ cấu thích hợp nhất chính là cốt lõi của trận này. Song, dù em có nói vậy nhưng nó không hề đơn giản đâu. Bởi nếu đọc sai tình huống, ta vẫn có thể thua mà”

“.....Đúng thế”

Vừa lẩm bẩm bằng giọng nói nghiêm túc, tôi vừa gật đầu. Trên danh nghĩa là chạy 100 met, nhưng thực chất cốt lõi của game chính là đọc Ability của nhau. Đọc suy nghĩ đối phương và phải thắng.

(Mình thì có nhiều ý tưởng nhưng... chắc sẽ cần thiết đây)

Từ cung cách nói chuyện của Himeji, dường như người bên phía Company sẽ đưa cho tôi chiến lược để dành chiến thắng tuyệt đối. Nếu vậy thì, sau khi nghe xong rồi tính tiếp cũng chưa quá muộn.

E-hèm. Hắng giọng một cái, Himeji bắt đầu nói.

[Vậy, về chiến lược lần này thì...]

#

Tại sân vận động điền kinh tổng hợp ở khu 4

Sự kiện được trải dài khắp học khu và có quy mô lớn đến mức khoảng 2000 người đang theo dõi.

Bản thân sân vận động đã có sức chứa lên đến 5000 người. Tuy chỗ ngồi vẫn còn trống nhưng chỉ với một trận quyết đấu đơn thuần mà có từng này người đến xem, điều đó chứng tỏ tôi rất nổi tiếng.

Nhìn vào đồng phục thì, dường như mấy trường khác cũng đến nữa.

Đứng ngay trung tâm sân vận động, ở phía đối diện tôi còn có một học sinh khác.

“Ba, hai, một..... Không. Thời gian đã điểmmmmmm”

“ “Ooooooooooooooooooooo” “ “

Sau lời tuyên bố vang vọng trên bầu trời trong xanh là những tiếng hô hoan cất lên rất náo nhiệt. Tất nhiên, đó không phải lời phát ngôn của đối thủ, và cũng chẳng phải lời phát ngôn của tôi.

Ở nơi phát ra tiếng loa, có một cô gái đeo tai nghe, tay cầm mic, dáng vẻ hoạt bát.

“Đã để mọi người chờ lâu nya ! Chỉ còn chút nữa thôi sự kiện chính của ngày hôm nay sẽ bắt đầu nya ! Mọi người có thấy phấn khích không nya !”

“ “ “Coooooooo” “ “

“Xin cảm ơn câu trả lời nhiệt huyết của các bạn nya ! Giờ tôi xin được giới thiệu bản thân ! Tôi là Kazami Suzuran, học sinh năm 2 thuộc tổ chức được công nhận trên đảo học viện <Libra> nya !”

“ “ “Fuuuuuuuuuuuuuuu” “ “

Tạo tư thế như kiểu chụp ảnh, sau đó cô gái bí ẩn giơ tay sang trái phải trước sau.

Vừa nãy cô ấy có nhắc tới <Libra>. Một tổ chức lớn đang vận hành LNN - ứng dụng mà tôi được Tataru giới thiệu cho. Dường như họ đã và đang phát hành nhiều thông tin tự thu thập mỗi ngày qua các sự kiện diễn ra trên đảo.

Hơn nữa, những trận quyết đấu quy mô lớn cần phải có trọng tài và dàn nhân viên cũng không hề ít. Chỉ cần người tham gia muốn thì ngay lập tức Libra sẽ đề mắt tới. Bởi lẽ, các nhân viên dịch vụ của họ sẽ luôn tìm bối sự kiện ở khắp nơi. Thu thập tài liệu với hiệu suất cao nhưng lại không hề có ý đồ xấu.

Ngoài ra, vì độ nổi tiếng của trận quyết đấu lần này khá cao nên thành viên <Libra> đảm nhiệm làm MC cho chương trình trông cũng rất nổi tiếng.

“Xin cảm ơn nya ! Nya fufu, nhận được sự hoan nhiệt tình khiến tôi cảm thấy nhột quá nya !”

Chẳng thể nào ngờ được cô gái đang nói trước mặt tôi lại nổi đến thế.

Kazami Suzuran. Cấp độ 3 sao. Học ở khu 3 giống như Saionji. Tất nhiên cả bộ đồng phục cô ấy đang mặc cũng là từ học viện Ouka..... Vâng đáng nhẽ ra phải là thế nhưng, do cô đã phá bỏ tiêu chuẩn chung nên tôi chẳng biết phải diễn tả sao. Cái váy siêu ngắn làm lộ ra cả cặp đùi, bờ vai bên phải thì ghim cuộn băng có ghi chữ “Phóng viên tài giỏi !”.

Phân tóc màu hạt dẻ buộc lại bên dưới bờ vai trái được lộ ra ngoài. Có lẽ tại kiểu mũ phong cách tomboy cổ đang đội kia. Cử chỉ và giọng điệu luôn rất lém lỉnh, song nhờ có mấy phụ kiện mà hình ảnh về cô ấy đã hài hòa đến khó tả.

Sau khi MC Kazami nói xong, cô ấy hướng về phía chúng tôi với điệu cười răng khểnh.

“Không để các bạn chờ nữa ! Bây giờ tôi sẽ giới thiệu về hai người chơi hôm nay nya !”

Vừa nói Kazami vừa đi về phía tôi và đối phương. Tuân theo chỉ thị của cô ấy, những người cầm Camera cũng thay đổi hướng quay.

....Phải. Thực ra vụ lần này việc đưa ra hội trường lớn đã được cân nhắc và huy động nhóm ghi hình. Trận quyết đấu của chúng tôi được chiếu lên khắp các màn hình chỗ khán giả. Ngoài ra, bọn họ còn phát sóng trực tiếp trên ứng dụng công khai chính thức của Libra là Island-tube nữa.

Bởi lẽ đó, tôi đã phải bỏ tai nghe ra cho chắc cú.

(Không thể liên lạc với Himeji thì có hơi khó thật. Nhưng quan trọng hơn, mình cần phải giữ bình tĩnh đã)

Khẽ gật đầu rồi tôi chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Ở trước mắt tôi, Kazami bắt đầu giới thiệu về người đăng kí quyết đấu.

“Đầu tiên người khiêu chiến ! Học sinh năm 3 thuộc khu 11 - Urasaka Haru-senpai. Sở thích là thể loại nhạc Visual và phượt thủ. Chị ấy đang làm sống lại thể loại nhạc punk rock !”

“.....Chào”

Như bị át vía bởi Kazami, cô gái phía đối diện tôi trả lời hơi trễ trong chốc lát.

Về ngoại hình của cô ấy thì.....chắc là dark nhỉ. Về ngoài như làm tôn thêm về sở thích nhạc visual, bên trong mái tóc màu đen là những sợi tóc uốn màu đỏ đan xen lẫn nhau. Trang phục cô đang mặc cũng không phải đồng phục mà là bộ quần áo đen trông rất hợp với phong cách BundHouse.

Tiếp tục giới thiệu về cô gái thêm một đoạn, sau đó Kazami xin tràng pháo tay từ đám đông.

Xong cô nàng năng động chuyển sang tôi.

“Tiếp theo _____ người chấp nhận thách đấu ! Người đạt 7 sao mạnh nhất và nhanh nhất trong lịch sử. Shinohara Hiroto-kun nya ! Học sinh cao trung năm 2 của học viện Eimei, một gương mặt hoàn toàn mới chỉ vừa tới học viện vồn vện có 3 ngày. Dành chiến thắng game 2 lần liên tiếp, vị vua của chúng ta đang làm náo động cả đảo học viện, liệu hôm nay cậu có thể hiện sức mạnh bá đạo của mình nya !? Nào, Shinohara-kun, xin hãy cho chúng tôi thấy quyết tâm của cậu”

“Quyết tâm ?.....À”

Đối diện với Kazami đang háo hức chờ đợi, tôi vừa tiến lại gần cái Mic vừa lắc cổ và trả lời với một cái đầu lạnh.

“Cần gì phải đến mức đấy. Đẳng nào tôi chả thắng”

“Oooooooooooooo ! Vâng, đây chính là sự tự tin, sự tự cao tự đại của 7 sao có một không hai ! Quả đúng là Shinohara-kun có khác !”

Waa...Kyaa...Kazami cao hứng hét lên. Thấy vậy, tôi quay đi đánh trống lảng và ôm con xâu hổ vào trong bụng.Lời vừa nãy chắc sẽ khắc sâu vào trong quá khứ đen tối của tôi quá. Ủa, thế không phải ngay từ đầu lời nói dối của tôi sẽ trở thành hệ thống ghi lại hàng loạt quá trình lịch sử ư à ?

(.....Mà, cũng may ở đây không có mấy thằng bẹn hay kháy mình)

“Giờ tôi xin được giới thiệu buổi biểu diễn của ngày hôm nay nya !”

Khi tôi đang mãi nghĩ linh tinh thì, Kazami liền giơ tay lên rồi nói. Ứng theo lời nói ấy, chỗ công vào được mở ra và một cô gái xuất hiện.

Nhìn tôi, cô ấy nhếch môi trong chốc lát. Sau đó cô lại gần chỗ micro với những bước đi nhả nhặn.

“Xin chào. Hôm nay Saionji Sarasa tôi cũng tới xem. Đằng nào trận game lần này Shinohara-kun cũng sẽ thắng thôi, nhưng trong quyết đấu không có gì gọi là tuyệt đối cả. Đằng nào nó cũng chỉ giống như mấy lời nịnh nọt ấy mà. Thế nên đằng nào cũng vậy, tôi sẽ cùng mọi người thưởng thức cuộc chiến này.....fufu, mong chỉ giáo”

“ “Oooooooooooooooooooooo ! ! ? ? ! ?” “ “

Sự phấn khích dâng cao đến mức không bình thường.

Thực tế, chưa nói đến mức độ nổi tiếng, ngay sự hiện diện của cô ấy thôi cũng đã rất cuốn hút rồi.Tuy nhiên, ánh mắt cổ nhìn chằm chằm vào tôi trông có chút kì kì, lời nói khi nãy rõ ràng là kháy đều mình mà, về mặt lúc này còn kiểu đang cười cười.

(N, cái nhỏ này....)

“Vâng ! từ bây giờ Kazami Suruzan tôi và người bạn cùng lớp - ACE tuyệt đối của Ouka, Saionji Sarasa-chan. Hai chúng tôi xin hân hạnh tài trợ chương trình này !!”

Không nhận ra cuộc trao đổi kín giữa tôi và Saionji Sarasa, Kazami ra hiệu cho nhóm quay phim của Libra. Và lần này, đối thủ của tôi cũng đang tiến lại gần.

“Vây, Urasaka-senpai, xin chị hãy mau thông báo tên game nya !”

“Ừm, hiểu rồi. Đây là game tôi đã đăng kí với Shinohara.....<Xung kích bão tố>”

Bùm...Ngay khi senpai cất lên, cùng với hiệu ứng chức năng nhận biết âm thanh, tiêu đề game đã được hiển thị lên toàn bộ màn hình đang công chiếu.

Sau khi vừa ngó qua một chút, Kazami tiếp tục nói bằng giọng điệu nhí nhảnh.

“Vâng <Xung kích bão tố> ! Nghe ngầu quá nya ! Nhân tiện thì, đây là loại game như thế nào vậy nya ?”

“Ừm.....Mà, nói đơn giản thì đây là chạy nước rút. Sử dụng con đường đua này, tôi và Shinohara sẽ chạy 100m. Hết”

“Vâng một câu trả lời rất nhanh gọn nhẹ. Nhưng mà nhưng mà Urasaka-senpai, không phải chị sẽ gặp bất lợi trong thể chất sao nya?”

“Không có đâu... Bởi vì chỉ 100m thôi mà”

Nói xong, senpai khẽ cười khềnh. Phản ứng lại lời nói của bà chị, luật của <xung kích bão tố> hiện lên trên thiết bị và cả màn hình.

-Hai người chơi sẽ di chuyển 100 met từ điểm đầu cho đến điểm cuối.

-Trọng tài sẽ ra hiệu lệnh bắt đầu, và người đảm nhiệm vai trò ấy là Kazami Suzuran. Khi hiệu lệnh được ra, người về đích trước sẽ thắng.

-Tuy nhiên, đây không phải chạy 100m thông thường. Bất kể thứ gì... hay đúng hơn, phương pháp di là không giới hạn

“.....”

Trong khi xác nhận lại luật, tôi khẽ gật đầu. Cái này đúng như những gì tôi đã bàn với Himeji lúc nãy. Thế nên chẳng có gì gọi là bất ngờ cả.

Song, bên phía Kazami thì, cô ấy đang nắm chặt tay với sự hưng phấn.

“Chạy 100m với cái gì cũng được ? A, nóng, nóng thật đấy ! Senpai senpai, nếu được thì chị có thể cho em biết lý do vì sao chị lại chọn nội dung game như thế này không ?”

“Ừm thì, tôi chỉ nghĩ rằng mình có thể thắng bằng cách này thôi. Phù, chắc cậu cũng biết rồi nhưng tôi xin nhắc lại lần nữa Shinohara. Kỹ lực cao nhất của tôi là 1 giây đấy”

“1 giây ! T, tuy em không hiểu lắm nhưng, liệu quý ngài 7 sao sẽ trả lời sao đây !”

Senpai công khai thành tích của mình với vẻ tự mãn. Kazami liền quay sang hỏi như thay lời muốn nói từ đám đông. Song, tôi chỉ trả lời với vẻ bình thản.

“Thế thì sao”

“V, vậy tức là cậu cho rằng mình nhanh hơn tôi”

“Chả biết, cơ mà chị có hỏi vậy tôi cũng chẳng biết trả lời sao cả. Cứ thử là biết ngay.”

“À thế à. Tốt thôi, nếu là về tốc độ tôi thì tuyệt đối sẽ không thua ai đâu”

Vừa trung ra ánh mắt trông có vẻ mệt mỏi nhưng lại rất mạnh mẽ, senpai vừa khẳng định chắc như đinh đóng cột.

À.....thì đúng rồi. Vì đường đường chính chính quyết đấu với 7 sao mà, thế nên không thể nào chị ta lại không tự tin được.

Tuy nhiên.

Đáng tiếc cho bà chị là việc ấy chẳng liên quan một chút mẹ nào cả.

“Vậy à. Trùng hợp thật đấy. Tốc độ hay là cái quái gì đi nữa, tôi cũng tự tin rằng mình chẳng thua ai bao giờ”

Tuyên bố là mình mạnh nhất ở ngay giữa hội trường, sau đó tôi nở nụ cười bất hảo.

.

Giờ có triển luôn game cũng được nhưng hiện vẫn đang cần chút thời gian để chuẩn bị. Micro thu âm trong game đã được cài đặt cho tôi và senpai, ngoài ra vị trí bình luận của Libra cũng đã chuẩn bị xong.

Vừa đúng lúc, senpai đã thay chiếc áo khoác thành phong cách Ban-gyaru* chính hiệu, và cả phương tiện của bà chị nữa. Nhìn vào đó, đột nhiên tôi bắt đầu cảm thấy hối hận về những gì mình đã nói. (*: Từ dùng cho người cuồng nhạc visual ở Nhật)

“Sở thích của tôi đúng là nhạc visual và phượt. Nhưng tôi xin được bổ sung thêm. Không chỉ lái thôi đâu, chị mày còn rất thích mần em nó nữa.”

Đứng trước mặt tôi, senpai ban-gyaru nói với vẻ khoái chí.

Ở ngay cạnh cô hiện đang có một chiếc.....xe máy. Hoàn toàn không phải xe máy điện hay xe tay ga loại nhỏ, mà là xe phân khối lớn siêu to phải cỡ 3 người ôm mới đủ. Phần trang trí ngoài có lẽ cũng do bà chị tự làm, với tông màu đen chủ đạo trên thân xe, ngoài ra còn cả những đường kẻ màu đỏ sắc sỡ nữa.

“M, m, m, một thứ không thể tin nổi đã xuất hiệnnn nyaaaaa !”

Kazami hưng phấn kêu lên còn tôi thì chẳng nói chẳng rằng. Bởi lẽ trong cuộc họp chiến lược, khi nhìn vào lịch sử của senpai thì chị ta chưa bao giờ lôi con quái vật này ra cả. Tôi cứ nghĩ rằng đây là loại game nhằm cải tạo lại mấy con xe đạp điện rồi gia tốc đến cực hạn chứ.

“___Đúng không ? Con này rất tuyệt phải không”

Bà chị cất lên với giọng điệu dương dương tự đắc.

“Thực ra đây là lần đầu tiên ra sân của em nó đấy. Phải tầm cỡ một đấu trường lớn thế này thì mới xứng tầm chứ.”

“Lần đầu xuất trận ! Vậy là chị đã hoàn toàn không sử dụng đến nó trong bấy lâu nay nya ?”

“Đại khái vậy. Thì đấy, tôi là học sinh năm 3 và sinh tháng 4 mà. Tôi chỉ vừa mới lên 18 vào 2 tuần trước, và cũng chỉ vừa mới đủ tuổi để có thể đi phân khối lớn”

“.....Ư nya ? A-re, chị có thể lấy bằng lái xe nhanh đến thế cơ á ?”

“Ồ...ừm, mấy thứ nhỏ nhặt ấy để ý làm gì. Tôi có giấy phép hẳn hoi đấy !”

Vừa nói với vẻ nóng ruột, senpai lấy bằng lái ra và cho chúng tôi xem bức ảnh chụp khuôn mặt. Đây đúng là hàng chính chủ rồi, tôi hiểu ra ngay khi nhìn vào số tuổi 19 của chị ta được in ở góc trên cùng bên phải.....Có lẽ để che giấu việc mình bị lưu ban nên bà chị mới không lái xe máy. Bởi vậy trong dữ liệu cũng không có luôn.

(Dù không phải cố tình nhưng.....Ừm, liệu có ổn không ta)

Nếu nghĩ về nội dung chiến lược, tôi nghĩ sẽ chẳng có vấn đề gì nếu đối phương không dùng chân đi nữa. Song, nếu nói rằng con quái xê kia nằm ngoài dự tính thì, tôi lại không tự tin cho lắm.

“Tóm lại.... nếu chiến cùng với em này tôi sẽ còn có thể nhanh hơn nữa đấy. Ngay cả cậu hay bất cứ ai cũng không theo kịp được đâu. Chính hôm nay tôi sẽ là một con lốc.”

Nói xong, senpai nhảy lên xe. Bà chị kẹp thiết bị ở phần hông ngay giữa hai bên tay lái rồi đội mũ bảo hiểm được treo bên cạnh. "Khởi động một chút nào", senpai cất lên rồi bắt đầu chạy quanh quanh mặt đất.

Như để chờ cho senpai khởi động, Kazami một lần nữa lại lên giọng với chiếc micro.

“Nào, để chuẩn bị cho trận quyết đấu sắp diễn ra....Nifufu, Sarasa-chan, cậu nghĩ sao về game này”

“Ừm....Xem nào. Trước hết, nhìn con xe máy kia chắc ai cũng hiểu rồi nhì, nếu nói về cuộc chiến tốc độ, Urasaka-senpai đương nhiên sẽ chiếm ưu thế hơn. Do đó, điều quan trọng nhất đối với Shinohara là cậu ấy sẽ phải sử dụng loại ability như thế nào, nhưng...”

“Nhưng, nya ?”

“.....Sao nhì. Ví dụ như, nếu tôi được ai đó quyết đấu một trận game giống như thế này, hiển nhiên tôi sẽ sử dụng loại ability gây cản trở cho đối phương. Đó là sự lựa chọn thích hợp nhất, vừa dễ ăn vừa dễ trúng thưởng. Tuy nhiên.....tôi cảm thấy nó không chỉ dừng lại ở đấy. Luật

đã tuyên bố rằng [Sử dụng bất cứ thứ gì cũng được] nhỉ, hay đúng hơn điều này không hề bình thường chút nào, nó giống như kiểu bị dất mũi ấy. Mà, cũng có thể chỉ là do tôi tưởng tượng quá lên thôi.”

“Fumumu, [Gia] vậy.....Là bí ẩn trong bí ẩn nhỉ nya ? Giờ mọi chuyện lại càng trở nên thú vị hơn rồi nya”

Trước sự phân tích trong vẻ điềm tĩnh của Saionji, Kazami vẫn hưng phấn tán đồng như mọi khi.

Có thú vị hay không thì tôi không quan tâm, điều mà Saionji chỉ ra mới là quan trọng. Bất cứ thứ gì.... chỉ cần đọc câu này thôi chắc ai cũng sẽ liên tưởng đến việc phải can thiệp và gây cản trở cho đối phương. Nếu mục đích của senpai là dẫn dụ điều đó thì, chắc chắn chị ta đã chuẩn bị trước đòn phản công.

Khi lý giải xong, tôi bước vào vị trí xuất phát.

“Ế.....chạy bộ ?”

“Shi, Shinohara-kun, Kh, không lẽ cậu định dành chiến thắng bằng cách đơn thuần như chạy bộ nya ?”

Trước thẳng tôi không sử dụng loại phương tiện nào và thách đấu bằng chính cơ thể mình, không chỉ hai người bình luận mà cả đám đông cũng hét lên trầm trồ điều không tưởng..... Tuy nhiên, dù thấy thế nhưng tôi chẳng phản ứng, chẳng nói chẳng rằng mà chỉ quay sang nhìn senpai đang làm nóng bầu không khí.

Sau đó tôi lục lại ký ức trong tâm thức mình ____ Theo phân tích của company, Ability chủ lực của senpai chính là <Giải phóng giới hạn tốc độ>. Hiệu quả thì đúng như tên của nó, giải phóng hoàn toàn giới hạn. Loại ability có thể gia tốc bất chấp tốc độ cố sẵn của ô tô và xe máy.

Loại ability bất hợp pháp nếu chỉ cần đi sai một bước. Song tính năng của nó vẫn được đảm bảo.

Về cấu thành thứ 2, tuy không có gì xác thực nhưng trong dữ liệu lịch sử senpai đã dùng <Gia tốc> và <Thiết lập an toàn>. Để đảm bảo tốc độ một cách triệt để, chị ta cần phải bảo vệ bản thân bằng <Thiết lập an toàn>. Và đó chính là “Tấn công - Tấn công - Bỏ trợ” như những gì Himeji đã nói.

(Nếu lần này vẫn thế, vì chị ta không có Ability phòng ngự nên mình có thể can thiệp được. Nhưng mà...)

Trong khi tôi mãi suy nghĩ thì, senpai đã khởi động xong và quay trở lại. Đâu xe đứng bên cạnh, chị ta cười mũ bảo hiểm, hướng về phía tôi cười nói.

“Để cậu phải chờ rồi..... Vừa nãy có nói chuyện gì thú vị à ? Gì mà có gì đó không đúng ấy.”

“Đó là lời của Saionji không phải của tôi. Mà chị nói đúng, tôi cũng thấy vậy.”

“Hee.....Quả nhiên cậu sắc bén thật đấy. Câu trả lời rất chính xác.”

Từ trên xe nhìn xuống tôi, Ban-Gyaru senpai tiếp tục cười kiểu bí hiểm.

“Mà, giờ không thể thay đổi Ability nữa nên tôi nói luôn. Lần này tôi sẽ dùng <Vô hiệu can thiệp> để đối phó với cậu. Hơn nữa, cái vô hiệu hóa can thiệp ấy là loại ability phòng ngự. Từ trước đến nay tôi chưa dùng nó bao giờ cả thế nên trong lịch sử cũng chẳng có thông tin gì đâu. Do đó, cậu khó có thể đề phòng được”

“.....”

“Tôi biết kiểu gì cậu cũng điều tra thông tin rằng tôi luôn cường hóa tối đa cho tốc độ. Thế nên, nếu thêm luật <Bất cứ thứ gì cũng được> thì bình thường ai cũng sẽ nghĩ làm sao để gây cản trở đối phương đúng không ? Do đó, nếu đúng theo kế hoạch của tôi, chắc chắn cậu sẽ dùng loại ability để ngăn chặn..... và theo đó, tất cả đều trở nên vô nghĩa.”

Tiếng hân hoan của đám đông vang lên trước lời tuyên bố của Senpai.

.....À. Đúng như chị ta nói. Ngoài việc chỉ có thể đăng ký 3 cái, sẽ rất khó lựa chọn cho những ability phụ thuộc vào hành động của đối phương. Thế nên, dù vừa nãy Saionji không nhắc tới nhưng, chính vì có tiền đề như thế nên <Vô hiệu can thiệp> mới trở thành ability có hiệu năng phản đòn mạnh nhất.

Vì nó sẽ triệt tiêu ability nào đó nên việc này không khác đánh cược là mấy. Mà, để đánh bại 7 sao thì việc chấp nhận rủi ro cũng là điều đương nhiên.

“Shinohara.....”

Đứng trước tình hình đó, Saionji ngồi trên ghế bình luận khẽ nhăn mặt. Đôi mắt lấp lánh màu ruby của cô ấy dường như đang cảm thấy bất an. Ừm, tôi cũng hiểu cho cô

(Không sao đâu _____ cậu cứ xem đi, Saionji)

Quay về phía senpai một lần nữa, tôi nhếch môi rồi nói bằng giọng điệu khích tướng.

“Thế cơ à.....Chỉ có nhiều đây thôi sao ? Vậy chúng ta bắt đầu được chưa, senpai. Tôi đợi chị đến phát buồn ngủ rồi.”

“Ca.....chậc”

Senpai tỏ ra im bất trước phản ứng của tôi, chị ta tặc lưỡi một phát rồi đội mũ bảo hiểm với vẻ bức mình. Thấy thế, Kazami liền với cái mic.

“Nào, dường như hai người đã chuẩn bị xong, tôi xin phép bắt đầu game được chưa nya ?”

“Ờ”

“Xin mời”

“Rõ. Đã để mọi người chờ lâu nya. Sự kiện chính của ngày hôm nay, <Xung kích bão tố>. Từ vạch xuất phát cho đến đích là 100 met, vậy ai sẽ là người chiến thắng đây nya !? Vì cuộc chiến chỉ diễn ra trong khoảng khắc thôi. Thế nên mọi người đừng chớp mắt nhé nya !”

Cao hứng hơn cả lúc ban đầu, Kazami làm nóng bầu không khí của đám đông bằng các cử chỉ và lời nói hơi phô trương. _____ Và rồi.

“Ba, hai, một.....Bắt đầu, bùm !!”

Cùng với hiệu lệnh của cô ấy, senpai vận tay ga, con xe máy phát ra tiếng “Rurururu...” và được gia tốc ngay lập tức. Có lẽ chị ta đã sử dụng đồng thời <Gia tốc> và <Giải phóng giới hạn tốc độ>. Nhận được hiệu quả của 2 ability, con xe đen kịt nhanh chóng đạt tốc độ không tưởng ngay lập tức. Ngoài ra tôi cũng không hề nói đùa đâu, áp lực gió mạnh đến nỗi cơ thể tôi như sắp bị thổi bay vậy.

“Fu.....Trông cậu vẫn dũng dũng được vậy.”

Micro thu phát âm thanh trong mũ bảo hiểm. Tiếp tục với tốc độ đỉnh của đỉnh, senpai đã vượt qua tôi trong nháy mắt và tới khu vực 100 met. Song, nhìn vào nó ai ai cũng tin chắc rằng chị ta đã thắng. Tuy nhiên.

“.....Ế ?”

Vừa này là giọng của Kazami, hay giọng của Saionji, mà cũng có thể là từ đám đông đi nữa, tuy tôi không rõ lắm nhưng, rất nhiều người đang tỏ ra ngạc nhiên tột độ.

Vì sao ư, bởi con xe của senpai đã dừng hẳn. Cánh tay tuột khỏi tay ga, cơ thể của senpai đã bị văng ra khỏi xe và ngã lăn lông lốc. Thế nhưng, ngay sau đó chiếc áo khoác chị ta mặc đã phồng ra và trở thành hình thái túi bóng khí. Còn nữa, chất liệu nền đất sân vận động cũng biến đổi đột ngột, nó hấp thụ sự va đập và khiến cho senpai với con xe phải bất động.

“_____ Đây tui đây”

Nhìn vào quang cảnh xảy ra đúng như mình dự đoán, tôi từ từ đi bộ lên trước rồi bắt đầu cất lời. Không chỉ nói cho bà chị đang bất động, không thể trả lời đằng kia, tôi còn tuyên bố trước toàn thể đám đông.

“Mấy người thực sự nghĩ rằng một bảy sao không thể đọc được tình huống cỡ này ?”

“Ý.....ý cậu là sao nya ?”

Quả nhiên, Kazami Suzuran đã cất tiếng trước.

“Tôi chẳng hiểu gì hết tron nya. G, giải thích ! Yêu cầu cậu giải thích nya !”

“Chẳng cần cô giục tôi cũng sẽ nói.....Nghe đây ! Vừa này như Saionji đã nói, lượt lần này có ý nghĩa rất sâu xa. Vì là cái gì cũng được, nên ai cũng sẽ bị dụ bởi ý nghĩ rằng sẽ phải gây cản trở.....Tuy nhiên, nếu đã hiểu được nó thì cũng coi như xong.”

“Xong.....? X, xong là xong cái gì nya, Shinohara-kun ?”

“Có lẽ hay phải chẳng, mấy câu chuyện tưởng tượng ấy với tôi thì sao cũng được. Không được đánh giá cao ư ? Đến giờ vẫn chưa sử dụng một lần nào ư ? Thế thì sao. Nếu có cơ hội thì cứ diệt thôi. Xin lỗi nhưng tôi là 7 sao, và tôi cũng chẳng định thua ngay tại đây đâu.”

Trong khi thân nhiên đi bộ về phía đích, tôi nhớ lại cuộc hội thoại với Himeji về hội nghị chiến lược vài tiếng trước.

[Thưa chủ nhân. Ability sẽ sử dụng trong ngày hôm nay sẽ là 3 cái <Xâm nhập vô hiệu>]

[.....Hả ?]

[Thì em bảo là <Xâm nhập vô hiệu> ấy. Nó là ability hỗ trợ loại vô hiệu hóa tạm thời ability phòng ngự của đối phương.]

[A, à. Cái đấy thì tôi biết rồi.....nhưng sao lại 3 cái ?]

[Như em nói, nó có thể xóa đi tất cả các ability đồng dạng. Hơn nữa, đối thủ của anh, rank của Urasaka-sama là 3 sao. Trường hợp chị ấy sử dụng loại phòng ngự thì, chắc chắn nó sẽ ở mức cấp độ 3. Do đó, với Ability lv1 của chủ nhân, anh tuyệt nhiên không thể bắt kịp được].

[Nhưng mà....Điểm chính trong game lần này không phải đọc ý đồ của nhau và tạo nên cơ cấu thích hợp nhất à ? Vậy sao chúng ta.....À, khoan.Hiểu rồi]

[Chủ nhân, anh nhận ra rồi ạ. Đúng vậy, có company chúng em ở đây, việc nghĩ về cách cân bằng ability là hoàn toàn không cần thiết. Vì can thiệp được từ bên ngoài nên em và hacker Kagaya-san hoàn toàn có thể kiểm soát được...Tức là, với game này, thứ đe dọa đến chiến thắng của anh ngay từ đầu chỉ có <Vô hiệu can thiệp> thôi. Ngoài nó ra, ta chẳng cần phải xem xét làm gì nữa cả]

Là vậy đấy.

Vốn dĩ chúng tôi đã chỉ đối phó với <Vô hiệu can thiệp>. Dẫu cho tần suất sử dụng có là thấp hay cao đi nữa, thực chất nó chẳng liên quan gì. Chỉ cần ngăn chặn được nó là mấy trò gian lận của company sẽ được thông qua.

Thế nên, tất cả ability tôi lấy chỉ có <Xâm nhập vô hiệu lv1>.

Ở thời điểm này, tạm thời chiến thắng đang nghiêng về phía tôi.....Tuy nhiên, thế vẫn chưa đủ. Độ trước, để lời nói dối không bị lộ, để không khiến ai phải nghi ngờ thì diễn là một yếu tố không thể thiếu. Do đã chuẩn bị hoàn hảo đến thế này rồi nên tiếp theo sẽ là vai trò của tôi. À, lại đến giờ quấy rồi.

Sau khi tính toán góc quay của camera xong, tôi cười khênh.

“Ability thứ nhất tôi đăng ký là <Xâm nhập vô hiệu lv7>. Nhờ hiệu quả của nó mà <Cường chế đình chỉ> ở ô thứ 2 sẽ phát huy tác dụng.”

“Phá hoại 2 ô ability bằng một cái và cậu đã thực sự gây cản trở cho đối phương.....? Th, thật là quá đơn giản nya. Nhưng mà nhưng mà, Shinohara-kun, thế còn ô cuối thì sao nya?”

“Ô cuối ? Chắc cô cũng thấy rồi còn gì ?”

“Hế nya ?”

Trong khi nói chuyện, từ lúc nào đó tôi đã đến được chỗ senpai.

Phải, chắc Saionji cũng nhận ra rồi, phương pháp của chúng tôi chỉ có một khả năng thua duy nhất. Đó là, dù cho dùng được xe máy, nhưng vẫn còn khả năng cơ thể của senpai sẽ vượt qua vạch đích. Nếu nó thành hiện thực, tôi chắc chắn hết cơ hội. Vậy nên tôi buộc phải triệt tiêu mọi mối nguy hiểm.

Tuy nhiên, như vừa nói lúc nãy, câu trả lời đã rõ như ban ngày.

“Nếu không biết thì để tôi cho cô biết. Ô ability thứ ba của tôi là <Thiết lập an toàn> và nó là để dành cho senpai. Thì nhìn kia, nếu để đối thủ bị thương không phải rất tệ sao ?”

“ “ “A.....!?” “ “

..... Tất nhiên tôi chỉ xạo tí thôi. Thực ra nó là cái túi bóng khí được chuẩn bị trước và sẽ tự động mở ra phong tỏa cơ thể của senpai khi gặp sự cố.

Tóm lại, trong game lần này tôi chẳng cần chạy mà cứ thế thông thả vừa cười vừa đi cho đến vạch đích.

“Cậu đúng là quá tuyệt vời nya, Shinohara-kun.”

Chỉ còn một chút nữa thôi, cuộc chiến giữa tôi với senpai Ban-gyaru sẽ kết thúc.

Khi đám đông bắt đầu nhôn nhao, Kazami đã dán chặt lấy tôi với đôi mắt long lanh, sau đó cô ấy khua hai tay lên xuống.

“Quá hay nya ! Tôi đã chụp được rất rất rất nhiều ảnh đẹp này, số lượng người xem cũng tăng lên vùn vụt này,A, thu hoạch lớn quá, mình sẽ chảy máu mũi mất nya ! Yêu cậu nhất Shinohara-kun nyaaa !”

“Cảm ơn. Nhưng mà nhé, mấy cái game như thế này thì tôi thắng là điều hiển nhiên rồi.”

“Ng, ngẫu quá nya.....L, lời vừa nãy, tôi lưu lại trong bài báo nhé nya !? Kiểu như <__Blah blah tôi thắng là điều hiển nhiên rồi. Vừa nói vừa nở nụ cười hung tợn, phải nói rằng rất hợp khi gọi anh là đỉnh cao của tách biệt. Hình bóng trong anh như khiến chúng ta gọi nhớ đến quỷ vương máu lạnh chứ hoàn toàn không phải anh hùng chính nghĩa____> !”

“.....Hóa ra người viết bài báo ấy là cô luôn hả.”

Nhắc mới nhớ, hình như Libra cũng là nhà quản lý của LNN nhỉ.

Đứng bên cạnh Kazami, Saionji khoanh tay trước ngực và làm vẻ khó chịu ra trò (không hiểu sao tôi cảm thấy cô ấy toát lên bầu không khí nguy hiểm)

“.... Chúc mừng chiến thắng ba lần liên tiếp. Shinohara”

“Cô khen mà trông mặt như đưa đám ấy nhỉ”

“Thì tất nhiên rồi. Chỉ cần chút chút nữa thôi là cậu game over vậy mà”

“.....”

“.....Này Shinohara. Sao ông không phản pháo lại vậy. Tôi chỉ đùa thôi, là đùa thôi”

“Tôi thấy bà chẳng giống đùa chút nào cả”

Vừa nhăn mặt tôi vừa phun ra mấy lời với vẻ học hăn.

Senpai Ban-gyaru đã rời khỏi hội trường. Về kết quả quyết đấu thì chị ta đã bại trận, tuy nhiên bà vẫn hí hửng thỏa mãn như kiểu test thành công con xe yêu quý của mình vậy.

Dường như mọi chuyện đã giải quyết xong, chắc tôi cũng chuẩn bị.....

“Ahahahahahahaha”

Ngay khi tôi định về. Ngay khi kết quả đã an bài thì.

Đột nhiên có một tiếng cười lớn phát ra ngay trong sân.

Làn khói trắng toát lên xiiiiii, đồng thời có bóng người từ trên ghế khán đài đứng lên rồi nhảy phắt xuống. Một màn biểu diễn hoa hoè. Khi làn khói trắng dần biến mất, bóng dáng của người mặc chiếc áo choàng từ từ xuất hiện và tiến về phía tôi.

Tên con trai quen thuộc. Hay đúng hơn, là kẻ tôi đã bắt gặp sáng nay.

Thanh niên mặc áo choàng đen. Kugasaki Seiran. Dáng người cao mảnh khảnh, khuôn mặt khá bảnh. Tuy nhìn có vẻ loè loẹt, song khi kết hợp với phần tóc mái của hắn thì nó lại rất hợp.

Chỉ có điều, tất cả mọi ấn tượng của tôi với hắn đều tập trung hết vào bộ trang phục ấy.

Chiếc áo choàng đen kịt dài lên tận cổ, tay phải quấn băng, còn tay trái thì đeo vòng có ghi chữ gì đấy. Trông không khác gì hiện thân của tụi bị mắc chứng chuunibyou cả (Ảo tưởng).

Hắn tiến lại gần ngay trước mắt tôi rồi dừng lại.

“Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, 7 sao. Tên ta là Kugasaki Seiran, nhớ lấy. Ồm, ta không định nói vậy đâu nhưng, dù không muốn chú cũng phải khắc sâu nó vào não thôi. Bởi đó chính là tên của người đầu tiên sẽ bắt chú mày phải quỳ gối khuất phục.

Vừa nói vừa làm trò như kiểu đang diễn kịch. Mặc chiếc áo choàng bay phấp phật trong gió, Kugasaki cười nhạt và chào hỏi với thái độ bất địch.

“....Hê, thế cơ à. Vậy đằng ấy có chuyện gì ?”

“Nghe cho rõ đây ! Thực ra ta có chút chuyện muốn bàn với chú mày”

“Bàn ?”

“À. Vài tiếng trước chú cũng thấy bài đăng kỳ kỳ trên STOC rồi đúng không. Với tư cách là đối thủ của nữ thần, ta đây cũng chính là đối thủ của chú mày. Fu, đúng là rất thì vị. Thú vị đến mức ta suýt chút nữa đập vỡ bà luôn cả thiết bị.

Tuy nhiên, vì ta là người điềm tĩnh mà. Thay vào đó ta đã đến tận đây để xem trận quyết đấu của chú đấy. Rất hay, không ngờ ngoài nữ thần ra vẫn còn trận game khiến ta phải nỗ lực như vậy. Cũng chính vì thế mà ta sẽ quyết đấu với chú mày. Sức mạnh đã đánh bại nữ thần, nếu không phải hư danh thì hãy cho ta chiêm ngưỡng đi !”

Ánh mắt ẩn đằng sau chiếc kính đã liếc về phía Saionji trong chốc lát, gã Kugasaki ấy đang rất muốn đánh bại tôi. Những ngôn từ đầy sự nhiệt huyết, dường như do đã quá quen với việc thách đấu Saionji nên hắn nói mà chẳng có chút dao động nào cả. Một gã phiền phức thực sự.

(Đừng nói là hắn phi thật nhanh để đến đây đấy nhé)

Tôi nghĩ lại về những điều mình đã làm trong bí mật.

Đối với tôi, việc Kugasaki đột nhiên xuất hiện sau trận quyết đấu không hẳn là một sự kiện nào đó ngoài dự đoán. Bởi lẽ, trước khi bắt đầu game với Ban-gyaru senpai, tôi đã khiêu khích hắn bằng dòng tin nhắn nặc danh đăng lên STOC. Chỉ có điều, tôi không nghĩ hắn lại mạnh động như vậy, cơ mà “mồi lửa” tôi sử dụng chính là để Kugasaki đăng ký quyết đấu game với mình.

Và cũng là để tên bám đuôi Kugasaki ấy không đụng tới Saionji nữa.

Ngoài ra, vì hiện tại tôi đang là 7 sao, kẻ đã đánh bại nữ hoàng nên trò chim mồi ấy mới có tác dụng.

“Ha.....hiểu rồi. Vậy anh đến là để đăng ký quyết đấu với tôi.”

“Đúng rồi. Nhưng cái chính vẫn là ta muốn chứng minh rằng chú mày chỉ là cửa dưới thôi, anh mày mới là cửa trên.”

“Nếu muốn đùa thì làm khuôn mặt hài hước hơn đi.....Ừm, xem nào. Thích thì nhích thôi, nhưng tôi có một điều kiện.”

“!? Đây, Shinohara, ông đang nói cái gì thế”

“.....Điều kiện ?”

Cắt ngang lời nói của Saionji, Kugasaki nhau mày hỏi. Tôi tiếp tục thản nhiên trả lời.

“Phải. Bởi vì tôi chẳng được lợi lộc gì khi nhận lời quyết đấu của ông anh cả. Với lại, tôi biết việc đăng ký game là không thể bị bác bỏ, nhưng ta có thể tự chọn theo tuần tự đúng không ? Hiện giờ tôi đang có hơn 50 đợt đăng ký, nếu tôi cứ làm thế thì chắc lượt của ông anh sẽ chẳng bao giờ tới đâu nhỉ”

“Thì, đúng vậy....Gur, tên xảo trá. Thế, điều kiện là gì ?”

“À, như đã nói lúc nãy, đây là trận game để quyết định xem ai mới là người xứng đáng trở thành đối thủ của nữ hoàng, đúng không ? Vậy đơn giản thôi, người thua game sẽ không được thách đấu với Saionji thêm lần nào nữa. Nếu ông anh chấp nhận điều kiện thì tôi sẽ nhận lời mời đăng ký.”

“ “Cái..... !?” “

Trước lời tuyên bố của tôi, không chỉ Kugasaki mà ngay cả Saionji cũng trợn tròn mắt ngạc nhiên. Đặc biệt là Saionji, cô ấy cứ há hốc mồm rồi nhìn tôi chăm chăm.

Do đó, hiển nhiên rằng Kugasaki sẽ là người mau chóng lấy lại bình tĩnh trước.

“Ng.....người đang giễu cợt ta đây à ? Nữ thần đối với ta chính là một vị thánh, là một sự tồn tại cao quý ! Lấy người như thế ra đặt cược, đúng là sai trái.”

“Hê, thế thì thôi. Vậy ông anh đi mà quyết đấu với người khác, đây éo rảnh.....Cơ mà kỳ thật đây. Nếu nghĩ mình chắc thắng tuyệt đối thì đặt cái quái gì chẳng được. Thôi dẹp, trình độ ông anh cũng chỉ đến thế thôi, có bỏ chạy cũng chả sao đâu.”

“.....!”

Kugasaki nhăn nhó trước mấy lời cà khía của tôi. Tức giận, cau có...Tuy nhiên chỉ sau vài giây, hắn đã làm chủ được cảm xúc của mình rồi giờ tay phải lên chỉ thẳng mặt tôi.

“Chạy ? Ta mà phải chạy á ? Một kẻ năm sao như ta, một leader của hội <Ngã lưu thánh kỵ sĩ đoàn> như ta chẳng có lý gì lại phải bỏ chạy trước người cả. Một lần nữa, Shinohara Hiroto. Ta sẵn sàng chấp nhận mọi điều kiện và thách đấu game với người.”

Chứng minh lời nói bằng tinh thần đầy quyết đoán và cứng rắn.

Lời nói khiến ai cũng phải liên tưởng đến hình ảnh của các nhân vật chính trong những câu chuyện. Ngược lại, còn tôi thì _____

“Haa.....Quất luôn ! Để tôi cho ông anh thấy sự khác biệt về đẳng cấp là như thế nào ! Đồ hạng ba.”

Nói xong, tôi nở nụ cười đều cáng.

#

“Tôi xin lỗiiiiiiiiiiiiiiiii !”

“.....”

Vào buổi xế chiều lúc bảy giờ kém.

Rời khỏi hội trường sau khi tuyên bố nhận lời thách đấu với vẻ ngẫu nhiên, tôi thanh thoi bước đi trên con đường về nhà. Song, sau khi về đến nơi và mở cánh cửa ra, tôi đã ngay lập tức dogeza trước mặt Himeji.

Tất nhiên không phải do tôi bị cưỡng chế hay gì cả.....Chỉ có điều, trong trường hợp này tôi chẳng còn lựa chọn nào khác. Bởi lẽ, thằng tép riu một sao như tôi chắc chắn không thể nào có cửa thắng Kugasaki được, ấy thế mà lại còn đi câu dụ hắn. Hơn nữa, chuyện này cũng hoàn toàn do tôi tự ý hành động và tự ý quyết định chứ không hề bàn bạc với Himeji.

Song thời gian quyết đấu lại rơi vào ngày kia chứ.Lỡ như tôi có bị cô ấy bỏ mặc thì cũng chẳng có gì lạ.

“.....”

Thấy vậy, Himeji chẳng nói chẳng rằng.

Vì đang dogeza nên tôi không rõ nét mặt cô ấy ra sao, nhưng chắc phải đang tức giận hay thất vọng tràn trề lắm.

Trong không gian tĩnh lặng, tôi dần dần nghe thấy tiếng bước chân thanh thoát. Cảm thấy đôi chút tò mò, tôi thử ngửa mặt lên một chút thì thấy Himeji đang từ từ tiến lại gần và nhìn chăm chăm vào mình.

“.....Em muốn hỏi anh một câu, chủ nhân.”

“Ể ? A, à. 1 hay 2 câu, cô thích cứ hỏi tôi bao nhiêu cũng được.”

“Em cảm ơn. Vậy, từ này đến giờ anh cứ cúi mặt xuống nhưng, tại sao anh lại xin lỗi em ? Xin hãy cho em biết lý do”

“Lý do ?.....Chẳng phải đã quá rõ rồi sao ?”

“Em chẳng hiểu gì cả. Chuyện này rất, rất quan trọng đây ạ”

Himeji trả lời tôi với vẻ mặt nghiêm nghị như mọi khi.

Vấn đề kiểm chuyện với Kugasaki hay thêm điều kiện quyết đấu với Saionji, tất cả đều không phải lý do mà tôi xin lỗi.....Tuy không rõ lắm cô ấy đang nhấn mạnh điều gì nhưng, cũng chính vì vậy mà tôi sẽ trả lời thành thực.

“Lý do tôi xin lỗi rất đơn giản. Bởi vì, dù game chỉ vừa mới kết thúc nhưng tôi lại tiếp tục gây phiền hà cho cô ngay sau đó. Không chỉ thế, đối phương lần này còn rất rắc rối nữa, sự chuẩn bị cũng chưa đi đến đâu cả.....Tôi thực sự xin lỗi ! Tôi sẽ kiểm điểm lại mình sau, thế nên xin hãy giúp tôi !”

Trong khi nói, tôi đã chà đầu mình xuống đất. Vì mục đích của bản thân, tôi sẽ bất chấp tất cả dù phải lợi dụng company đi nữa, thế nhưng tôi không thể để nhóm Himeji có ác ý với mình được. Do đó, trong tình huống này tôi cũng không hy vọng gì nhiều lắm.

Tuy nhiên... người quyết định vẫn là do chính bản thân tôi. Để bảo vệ lời nói dối, tôi sẽ phải hành động trước và khiến Kugasaki cách ly khỏi Saionji. Thế nên, giờ có chạy trốn cũng phỏng ích gì, đúng không. Tôi sẽ làm bất cứ thứ gì trong tầm khả năng của mình.

Bất cứ thứ gì.....ví dụ như.

“Com tối, com tối hôm nay tôi làm nhé !”

“Em chuẩn bị xong hết rồi, thưa chủ nhân. Hôm nay chúng ta sẽ ăn com Nhật”

“Cảm ơn nhé ! Vậy còn dọn dẹp ! Để tôi dọn dẹp cho !”

“Việc đó em cũng xong luôn rồi. Chủ nhân, dù anh có dogeza ở đâu đi nữa nó cũng không bản thêm được đâu”

“Hoàn hảo quá thể đáng ! V, vậy....phải rồi ! Cô cũng mệt rồi đúng không, hay để tôi mát xa cho nhé !”

“Không, cỡ này có là gì với em đâu.Cơ mà, thân là hầu gái em không thể để chủ nhân làm mấy chuyện như thế được. Em xin ghi nhận tấm lòng của anh.”

“Ừc....chiều bí luôn à. Chẳng nhẽ chỉ còn cách liếm giày.....À mà hình như giày trong tòa nhà này toàn để trên giá cao nhĩ.....H, hay là liếm tất nhé !?”

“C, cái đó biến thái lắm, xin anh hãy dừng lại đi, thưa chủ nhân !”

Khuôn mặt hơi chút ửng đỏ, Himeji chà sát cặp đùi vào nhau rồi lùi lại một bước để giữ khoảng cách với tôi.Mà, phải công nhận rằng nam sinh cao trung tự nhiên nói muốn liếm tất chân dài của maid thì không ổn chút nào. Một hành vi còn vô liêm sỉ hơn cả liếm giày.

Giữ mép váy bằng hai tay, Himeji vừa bấu môi vừa nhìn tôi bằng ánh mắt kinh tởm.

“.....Cho em xin thất lễ, chủ nhân. Anh không có khái niệm về lòng tự trọng sao ?”

“Ế !? A, à.....không hẳn, chỉ là có lòng tự trọng hay không thì cũng có bảo vệ được lời nói dối đâu.”

Vẫn trong tư thế dogeza, tôi ngửa mặt lên rồi trả lời thật lòng. Lòng tự trọng. Tất nhiên không phải là tôi không có, thế nhưng bây giờ còn biết bao chuyện khác quan trọng hơn.

“.....Phù”

Trong lúc tôi đang mãi suy nghĩ, Himeji liền bật ra tiếng thở nhỏ nhẹ của mình.

“Về mặt biến thái của chủ nhân, em sẽ tạm thời bỏ qua.....Em, cảm thấy an tâm hơn chút rồi.”

“An tâm ? An tâm về cái gì vậy ?”

“Là về lý do ban nãy, ạ. Nếu như anh từ bỏ chiến thắng game tới _____ Tức là, nếu như anh xin lỗi em chỉ vì anh nghĩ rằng [dù chúng ta đã nỗ lực đến tận lúc này nhưng lại để thua mất] thì, chắc chắn em sẽ rất thất vọng. Có thể em sẽ thù ghét bản thân, có thể em sẽ ân hận vì không thể giúp được gì cho anh”

“.....”

“Thế nhưng, với lý do anh đã nói.....với tư thế dogeza và suy nghĩ tuy biến thái, mặt dày nhưng anh chỉ muốn nói rằng [Có thể sẽ làm phiền cô lần nữa nhưng mong cô giúp đỡ nhé] thì, chắc chắn câu trả lời của em chỉ có một thôi.”

Nói với vẻ dịu dàng, Himeji nhìn tôi với đôi mắt màu xanh biếc trong suốt. Đặt tay phải lên ngực, cô ấy hít một hơi sâu rồi tạo tư thế rất tao nhã. Và...

“Chủ nhân không cần phải xin lỗi đâu ạ. Chính vì để giúp anh chiến thắng nên em mới ở đây mà.”

“.....Ế ? Tức là.....”

“Vâng. Dù anh không nấu ăn, không liếm giấy đi chăng nữa, em vẫn sẽ luôn ở bên cạnh anh bất cứ lúc nào.....Có điều, chỉ riêng lần này xin anh hãy hiểu cho, thưa chủ nhân. Trận quyết đấu tới đây có độ khó rất cao và không thể nào so sánh với các trận bữa nọ. Cho dù có chuẩn bị chu đáo đến đâu nhưng ta vẫn khó nói trước được rằng mình sẽ chiến thắng tuyệt đối. Dẫu vậy, anh vẫn tin tưởng em chứ ?”

“A.....”

Khẽ nghiêng đầu và dùng đưa mái tóc bạch kim, Himeji nhìn thẳng vào mắt tôi rồi hỏi. Không phải mấy lời mỉa mai như ban nãy, với những gì cô ấy nói, câu trả lời của tôi hiển nhiên cũng chỉ có một thôi.

“À, tất nhiên rồi.”

*

*

#

Sáng hôm sau. Hiện tôi đang chờ một người ở vòng xuyên gần khu vực nhà ga học viện.

Tại khung giờ khó tả của buổi sáng sớm thứ bảy, nơi đây có nhà ga rất lớn trực tọa trong khu. Vào cuối tuần, có thể nói rất nhiều đám đông đã sử dụng địa điểm này, kể thì đi ra ngoài, người thi giết thời gian.

Song, không có ai để ý đến tôi cả.

“Cái trang kiêu này cũng ổn đấy chứ.....”

Hay đúng hơn, tôi đã cải trang theo lời dặn của Himeji. Dù không nhiều lắm nhưng đầu tóc tôi lúc này đang để kiểu giống giống dân hoang dã và có đeo thêm cặp kính râm. Khoác bên ngoài chiếc áo khoác bình thường mang theo từ bản xứ, cộng thêm việc từ lúc lên đảo học viện tôi đã mặc đồng phục suốt nên chắc chắn rằng vẻ ngoài này của tôi đã thay đổi khá.

“Với cá nhân mình thì, gọi là cải trang chứ thực chất chỉ đeo thêm mỗi cặp kính với khẩu trang lên mặt là xong, còn lại chẳng có gì cả.”

Có điều, ở chốn tokyo thì không sao nhưng trên đảo học viện lại khác, cái bộ dạng này còn khiến tôi trông trở nên nổi bật hơn. Cơ mà không chỉ có mình tôi.

Ví dụ như, cái gã đội mũ trùm kín đầu đang luẩn quẩn trước mặt tôi kia, khóa áo thì kéo cao đến nỗi che luôn cả mồm. Chẳng biết gã là ai nữa.

“Shinohara ?”

Trong khoảnh khắc khi tôi mãi nghĩ về gã bí ẩn đang lại gần mình thì, đột nhiên có một giọng nói đập vào tai.

Giọng nói ấy rất quen thuộc.....Là Saionji. Hình như cô ấy cũng đang cải trang giống như tôi, mái tóc dài màu đỏ tuyệt đẹp và đôi mắt màu ruby đã hoàn toàn bị che đi bởi cái mũ trùm màu tro. Ngoài ra, do chiếc áo khoác còn dài hơn cả cái quần short nên trong giây lát tôi cứ tưởng cổ đang cởi truồng.

“May quá. Đúng là Shinohara rồi.”

Kéo mũ ra một chút, cô ấy để lộ phần khuôn mặt ra rồi khẽ cất lên.

“Tôi cứ sợ là mình sẽ nhận nhầm người chứ”

“Ừm.....? Gì chứ, địa điểm đã thống nhất rõ rồi còn gì ?”

“Thì đúng vậy, nhưng tại kiểu tóc của ông khác quá, thế nên tôi không nhận ra ông là Shinohara luôn ?”

“Nếu bà phát hiện ra được thì tôi cải trang làm gì.....Cơ mà, đây là mấy lời của tôi mới đúng. Trông bà còn khác hơn tôi nhiều ấy chứ.”

“Ế, thật à ? Fufu.....gì cơ gì cơ, ông thấy rằng con gái mặc áo khoác trùm mũ rất dễ thương chứ gì ?”

“Không, tôi chỉ thấy bà trông như kẻ gian ấy”

“Mu ! A, mô. Ông đúng là chẳng biết khen gì cả”

Như không hài lòng trước câu trả lời của tôi, Saionji liền quay lưng lại rồi bước đi.....Sao con gái hay phi lý thế nhỉ ? Che hết cả mắt với miệng rồi thì còn thấy gì nữa đâu mà dễ với chả thương. Tôi công nhận cậu rất đẹp, nhưng đây chỉ là khi khuôn mặt được lộ ra thôi.

Hơi trễ một chút, tôi nhanh chóng bước tiếp theo sau Saionji. Đôi chân trần trắng nõn lộ ra từ chiếc quần ngắn có sức hút mãnh liệt và liên tục đập vào mắt tôi. Để loại bỏ đi ham muốn vừa thức dậy trong mình, tôi bước lên và đi song song với cô ấy.

“.....Nè”

Bất giác, Saionji đã lên tiếng.

“Này nhé, Shinohara. Hôm qua.....ông làm vậy là vì tôi à ?”

“.....Ý bà là sao ?”

“Là về trận quyết đấu với Kugasaki, ông đã thêm điều kiện vào ấy.”

“Không. Làm gì có đâu. Đúng là tôi đã khiêu khích Kugasaki, thế nhưng tất cả chỉ là để bảo vệ lời nói dối của tôi thôi. Chẳng liên quan gì đến bà cả.”

“Rồi rồi. Sao cũng được.....Haa, thiệt tình, ông đúng là đồ tự tiện.”

Saionji đáp trả với vẻ bức mình trước lời nói của tôi. Giọng điệu hờn dỗi pha lẫn với tiếng thở dài, cho rằng cô ấy đang chán nản có lẽ đúng hơn là giận.

“Ông biết rồi đúng không. Anh ta mạnh lắm đấy. Cho dù ông định giúp tôi thoát khỏi nguy hiểm nhưng nếu thua thì tất cả đều trở nên vô nghĩa. Thật tình, ông đúng là đồ ngốc. Ngốc shit. Ngày hôm qua tôi đã ngạc nhiên đến độ không thể thốt nên lời đấy.”

“Thì bà đâu cần phải trả lời đâu”

“Ồ. Chuẩn rồi, chắc tôi cần phải xem xét lại bản thân quá. Fufu, nhưng mà”

Trong khi cúi đầu bối rối, giọng nói nhẹ nhàng của cô ấy phảng phất qua tai và tôi có thể hiểu được rằng nó đã dịu hẳn xuống. Cảm thấy kì kì, tôi thử ngửa mặt lên thì thấy Saionji từ lúc nào đó đã hướng về phía mình. Chắp tay ra sau lưng, cô ấy nở nụ cười tinh nghịch đằng sau lớp mũ trùm đầu.

“Tuy tôi có hơi ngạc nhiên thật, tuy tôi cảm thấy mình cứ như con ngốc ấy....nhưng mà, dù chỉ một chút, thực sự là chỉ một chút thôi nhé, tôi đã rất vui. Thế nên, c-cảm ơn ông.”

Thực lòng giải bày cảm xúc trong mình, Saionji vừa nói vừa ấn đầu ngón tay phải lên ngực tôi. Phần cơ thể tôi được cô ấy chạm vào đã nhanh chóng trở nên nóng hơn, tim đập thình thịch. Về phía Saionji, vì không thể trông thấy khuôn mặt nên tôi cũng không rõ cô ấy đang ra sao.

“B...Bà không cần phải cảm ơn hay gì đâu. Tôi đã nói rồi còn gì, tôi không có hành động vì bà. Chỉ là, mối nguy của bà cũng chính là của tôi thôi.”

“.....Này. L, liệu nó có biến thành lời tỏ tình kiểu mới không ?”

“Hả ? K, không, đây là do cách bà tự biên tự diễn ấy chứ ?”

“G, gì ? Ý, ý ông là tôi đang mong muốn có mối quan hệ như thế với ông á ?”

“!?”

Câu trả lời ngoài sức tưởng tượng của Saionji đã khiến tôi ngừng thở trong thoáng chốc. Cô ấy phồng má, nhìn tôi chằm chằm bằng con mắt màu ruby đang bị che mất một nửa.

“T.....tóm lại thì !”

Không thể chịu đựng bầu không khí khó xử ấy thêm nữa, tôi lớn tiếng rồi nhanh chóng đổi chủ đề.

Cứ như mình vừa thua cô ấy vậy.....ơ mà, về phía Saionji thì, dường như cô cũng đang xấu hổ lắm, hai tay cứ thế vả bôm bốp vào mặt. Thế này gọi là huề nhau nhi....À không, tôi cũng chẳng biết hai đứa đang thi đấu cái gì nữa.

Quay lại vấn đề chính thôi.

Trước ngày quyết đấu với Kugasaki, trước ngày quan trọng như vậy tại sao tôi lại hẹn gặp Saionji từ sáng sớm (Lại còn cái trang nữa). Tất nhiên là để nhờ sự giúp đỡ của cô ấy trong công cuộc giành chiến thắng rồi.

Bởi lời nói dối của tôi và Saionji liên kết với nhau, hay đúng hơn hiện hai đứa chính là tòng phạm

Vì lẽ đó, tôi đã tìm đến cô.

“Nhưng mà Shinohara.....Ông không lên kế hoạch tác chiến một mình đúng không ? Vậy kể cho tôi nghe cái team gian lận nào đang trợ giúp cho ông thế”

“Team gian lận gì, là team hỗ trợ chứ. Hay đúng hơn là company”

“Hỗ trợ, gian lận, hai thứ khác nhau hoàn toàn đấy.....Thế, vấn đề là nhóm người ấy cơ. Không phải là tôi đang coi thường đồng đội của ông, chỉ có điều lời nói dối của tôi không thể để tiết lộ một cách đơn giản như vậy được.”

Saionji nói với vẻ lưỡng lự. Mà, tôi hiểu nỗi lo ngại của cô ấy. Bởi người đang vạch đường chỉ lối cho tôi chính là company, nếu Saionji muốn hỗ trợ tôi, đương nhiên cô ấy cũng sẽ phải chứng minh thân phận của mình cho họ.

Tuy nhiên, tôi khẽ lắc đầu.

“Thực ra tôi cũng không rõ lắm đâu. Nhưng tôi đã được Leader team hỗ trợ dặn rồi.”

“? Sao cơ ?”

“E-to, rằng [Chủ nhân, anh có thể liên lạc với Saionji Sarasa-sama được không ? Nếu được thì, ngày mai xin hãy dẫn cô ấy đến ngôi nhà này. Em sẽ không cho những thành viên khác biết nên...], kiểu vậy”

“.....V, việc ông bắt ép con nhà người ta gọi mình là chủ nhân khiến tôi shock quá nên nội dung quan trọng lúc này tôi hoàn toàn chưa load nổi.....”

“Tôi bắt ép quái đâu ? Là tự nguyện, là tự nguyện !”

Tự lúc nào đó tôi đã quen với kiểu gọi như thế rồi nên cũng chẳng ngạc nhiên lắm.

“Tóm lại thì, tôi không có đi buôn về chuyện của bà. Tôi chỉ tò mò hỏi cô ấy rằng [sao cô không gọi nhỏ là nữ hoàng] thôi. Hiện tôi đang cần thiết bị trên 6 sao để dò thông tin về Kugasaki. Ngoài ra, người có kinh nghiệm quyết đấu với Kugasaki nhất cũng chính là bà.”

“Ồ, cái đó thì tôi hiểu. Thế nhưng tại sao người ấy lại biết tôi với ông có quan hệ với nhau ?Ồ, ông, đừng bảo tôi là ông đã.....”

“Tôi không. Tôi chưa có nói gì hết á.... Nhưng đúng là cô ấy biết thật nhỉ, tại sao chứ. Mà tôi cũng bảo ngay từ đầu rồi còn gì, tôi không rõ chi tiết cụ thể ra sao đâu. Tóm lại, bà cứ đến là sẽ biết ngay thôi.”

“Đến, nhỉ. Rồi rồi, tôi biết rồi.”

Vừa thở dài vừa lẩm bẩm, Saionji làm điệu bộ như chẳng còn cách nào khác. Sau đó, cô ấy dùng ngón trỏ tay phải chọc vào người tôi.

“Vậy trước hết tôi sẽ đến nhà ông. Tuy nhiên, tôi sẽ không bỏ cái trang và sẽ không nói gì cả. Nếu cảm thấy có gì đó không ổn từ cô gái bí ẩn kia, tôi sẽ bỏ về ngay lập tức.”

“À, cũng được”

“Ừm. À, còn nữa.....ông tuyệt đối không được gọi tôi là Akabane đâu đấy nhé ?”

“Rồi rồi. Thưa tiểu thư Saionji Sarasa.”

Tôi nhún vai cười khổ trước lời nhắc nhở của cô ấy.

*

*

“Chào mừng anh đã về, thưa chủ nhân. Và, chào mừng cô, thưa tiểu thư”

Khi thấy chúng tôi, Himeji đã ngay lập tức chạy ra đón.

Cô nàng maid mắt xanh tóc bạch kim đi loanh quanh ở sảnh lớn. Ngắm nhìn khung cảnh tưởng chừng như chỉ có trong phim ấy, xong tôi cất lời “Tôi về rồi đây”.

Khi tôi liếc nhìn sang Saionji thì....E-to, chả hiểu sao nữa. Đúng là tôi có nói rằng cứ đến là biết ngay, thế nhưng lúc này tôi lại không hiểu gì hết trơn. Himeji vẫn giữ nét mặt lãnh đạm như mọi khi, còn Saionji tự nhiên trở nên run rẩy trong bộ dạng đội mũ trùm đầu.....Ế ? Mà khoan, sao cô ấy lại run vậy ?

“.....Saionji ? Này, bà sao thế, óe !?”

“Ừc !”

Ngay khi cất lên, Saionji nhanh chóng nắm chặt lấy tay tôi. Quay lưng lại về phía Himeji, cô ấy tiến sát lại gần tôi rồi hỏi nhỏ.

“T, tại sao ? Tại sao cô ấy lại ở đây !? Này ông mau giải thích ngay, Shinohara !”

“Kh, không, sao gì, tôi có biết đâu.....”

Gần quá gần quá gần quá, thơm quá, à gần quá. Vừa trả lời tôi vừa lẩm bầm trong đầu.

“Vừa nãy tôi giải thích rồi còn gì ? Leader company, là cô ấy”

“Cái.....”

Saionji cứng họng, tròn tròn mắt mũi. Khi tôi thử ngó sang nhìn Himeji ở đằng sau thì, cô ấy vẫn cứ thản nhiên như thể đã biết trước hết mọi việc rồi vậy.

“Himeji.....Không lẽ, cô biết thân phận thực sự của cô ấy à ?”

“.....Vâng. Trước đây em đã từng phục vụ cho nhà Saionji mà. Hơn hết, em còn là người hầu của tiểu thư, Saionji Sarasa “thực sự” trong một thời gian dài, thế nên em có gặp cả Rina-sama nữa.”

“Ế ? Vậy tức là.....”

“Đúng vậy. Em là một trong số ít người biết về lời nói dối của Rina-sama. Hay đúng hơn, âu cũng là lý do mà em nhờ anh liên lạc với nữ hoàng đó ? Từ tình hình em nắm được, em đã kết luận rằng hai người không có quan hệ đối địch.”

“.....Ra vậy”

Ra đó là điểm mấu chốt.

Lời nói dối của Saionji, hay chuyện hoán đổi với cô tiểu thư thực sự thì, tất nhiên nó là bí mật không thể tiết lộ. Thế nhưng, với những người giúp việc trong nhà Saionji thì lại khác. Nếu Himeji nằm trong số họ, chắc chắn cô ấy sẽ đoán ra được mối quan hệ giữa tôi với Saionji.

“.....Ừm”

Trong khi tôi đang mải nghĩ quẩn, Saionji liền gạt đầu như để chuẩn bị sẵn sàng. Sau đó cô ấy dùng hai tay nhẹ nhàng cởi mũ trùm ra, mái tóc đỏ bay phấp phới trong gió, cô từ từ tiến lại gần Himeji rồi nói.

“E-to.....Lâu rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ, Yuki ?”

“Phải rồi, nhỉ. Cũng phải tròn một năm rồi nhỉ.”

“1 năm.....Ừm, chắc vậy.....Cậu khỏe chứ ?”

“Về thể trạng hay tinh thần thì... cũng có đôi lúc mình mệt nhưng.”

Himeji và Saionji chào hỏi nhau bằng những ngôn từ ngược ngạnh. Với thằng chỉ biết đứng nhìn như tôi thì, thực sự tôi cũng không rõ lắm. Tuy nhiên, khi khoảng thời gian xa cách nhau gần năm trời, tôi đại khái hiểu được khi họ tỏ ra như vậy.

(Hình như cô tiểu thư thực sự ấy bị bắt cóc một năm trước nhỉ.....Khi nghe kể mình không biết có nên tin không nhưng dường như tất cả đều là sự thật)

Về cuộc nói chuyện của họ thì là thế, nhưng còn bầu không khí kỳ lạ kia thì phải làm sao, đây chắc không phải vấn đề mà một kẻ ngoài cuộc như tôi có thể can thiệp.

E-hèm, Himeji hắng giọng lại như để xua đi bầu không khí ấy.

“Cảm ơn cậu đã tới, Rina-sama. Đáng nhẽ ra mình phải tiếp đãi thật chu đáo nhưng, vì không còn nhiều thời gian nữa nên chúng ta mau vào chủ đề chính đi. Xin mời đi lối này”

“A.....Ừ, ừm”

Himeji nói bằng giọng nhỏ nhẹ rồi bước vào trong, thấy vậy Saionji liền gật đầu rồi bắt đầu đi theo cô ấy.

Còn tôi thì, do mãi nghĩ về mối quan hệ giữa họ nên bước theo sau hai cô gái hơi trễ một chút.

“Về game đã đăng ký với người sở hữu ngôi sao nhuộm màu 5 sao - Kugasaki Seiran-sama, nội dung như dưới đây”

Tại căn phòng chiếu phim.

Tôi và Saionji ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế sofa rồi ngược nhìn lên màn hình khổng lồ, nơi Saionji đang đứng cạnh đó như mọi khi.

“Tên game, <Trò chơi 27 thức riêng biệt>.....Cái tên tuy nghe có hơi kêu nhưng gọi đơn giản thì nó là game thu thập thẻ và so chỉ số”

“Thu thập thẻ.....So chỉ số ?”

“Vâng. <Trò chơi 27 thức riêng biệt>, ta có thể hiểu nó là loại game được chia làm hai giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất là giai đoạn thu thập. Đó là giai đoạn ta sẽ tìm kiếm dữ liệu thẻ từ 0 cho đến 19 chỉ rơi trong khu 4, và tạo thành bộ thẻ với nhiều nhất 5 tấm.”

“Trong khu 4.....Hê, vậy tức là ta cứ đi quanh quanh rồi tìm thẻ thôi à”

“Vâng. Game này có thể sử dụng ứng dụng bản đồ trên thiết bị ạ, dường như khi game bắt đầu thì vị trí của thẻ sẽ được hiển thị lên. Sau đó người chơi sẽ đi đến địa điểm ấy và thu hoạch loại thẻ thích hợp”

Bắt theo giọng nói của Himeji, trên màn hình sinh ra những hoạt cảnh đơn giản. Tọa độ của thẻ được hiển thị trên thiết bị, đi đến nơi hiển thị rồi lượm. Ừm, đến đây thì vẫn đơn giản.

“Vậy còn giai đoạn hai thì sao ?”

“Vâng. Giai đoạn hai của <Trò chơi 27 thức riêng biệt> là, sử dụng thẻ thu thập được rồi tiến hành so bài trực tiếp _____. Gọi là giai đoạn công khai ạ. 2 người chơi sẽ lựa chọn 1 tấm từ bộ thẻ của mình rồi so sánh độ lớn con số được viết trên nó. Con số được đưa ra, của ai lớn hơn sẽ dành 1 lần thắng. Ta cứ so cho đến khi hết bộ bài thì thôi. Vì giới hạn của bộ thẻ là 5 lá nên ta phải dành ít nhất 3 lần chiến thắng mới được.”

Vừa lắng nghe Himeji giải thích tôi vừa suy nghĩ. Giai đoạn thu thập là đi nhặt thẻ rải rác trong khu vực và giai đoạn công khai là sử dụng con số được viết trên thẻ rồi tiến hành so trực tiếp. Ra vậy, luật tuy dài nhưng cũng không phức tạp lắm.

“Trong trường hợp thẻ nhằm đến bị trùng thì có được tính một lần thắng không?”

“Anh hiểu tình hình rất đúng. Chỉ có điều thẻ đã được thu thập từ bất kỳ người chơi nào, vào thời điểm đó nó sẽ biến mất ngay lập tức.....Em xin được nói chi tiết như sau.

Thẻ có giá trị từ 0 đến 19, tức là ta sẽ có tổng cộng 20 lá tất cả. Song địa điểm và số thẻ không hẳn sẽ được công khai khi bắt đầu game. Đầu tiên 5 tấm thẻ có giá trị ngẫu nhiên sẽ được hiển thị trên bản đồ, sau đó cứ mỗi 5 phút trôi qua thông tin của một loại thẻ sẽ được công khai tiếp. Thế nên, để tất cả thông tin của các thẻ được bật mí ta sẽ mất hơn một tiếng.”

“Ừm.....Đó là cách thức. Có lẽ đây là một cuộc đua tốc độ.”

Saionji ngồi khoanh tay bên cạnh nói lên cảm tưởng ngay khi tôi định cất lời. Mà, đúng như cô ấy nói. Thẻ hiển thị trên thiết bị chỉ được vài tấm. Thế nên ai nhanh tay hơn thì người ấy sẽ thắng.

Trong khi tôi lý giải đến đây, Himeji tiếp tục nói.

“Về luật thì em đã giải thích xong, vậy trước khi đi đến cuộc họp chiến lược, em xin được trình bày 1 điều nữa. 5 sao VS 1 sao ____ Trong quá khứ cũng đã từng có các chiến lược được dựng nên nhằm rút ngắn khoảng cách sức mạnh, thế nhưng thực tế chưa từng có ai thắng được cả. Một con số 0 tròn trĩnh.”

“Ế.....chưa một lần nào luôn ? Lịch sử đảo học viện cũng phải hơn 20 năm rồi còn gì.....”

“Vâng.....rank ở trên đảo này là tuyệt đối. Và vì hệ thống cung cấp vũ khí có sức mạnh ứng với tài năng của người sở hữu nên, sẽ không có phép màu nào dành cho học sinh bậc thấp cách biệt đẳng cấp tận 4 sao giành chiến thắng đâu ạ.”

“Khoan, tôi hiểu nhưng mà....”

“Đúng như Yuki nói đấy.”

Cắt ngang lời nghi vấn của tôi, Saionji nói trong sự thờ dãi. Hướng về tôi bằng đôi mắt màu ruby, cô ấy tiếp tục câu chuyện.

“Ví dụ như.....Shinohara, ông còn nhớ <Quản lý trị số> không ? Cái tôi đã sử dụng ở trận quyết đấu đầu tiên ấy.”

“? Tôi nhớ. Là nó chứ gì ? Cái đã giảm thời gian turn của tôi.”

“Phải. Tuy nhiên, nó không phải chỉ là ability rút ngắn thời gian đơn thuần thôi đâu, ứng với mỗi game, chức năng của nó rất rộng và có thể can thiệp lên bất cứ con số nào. Với cấp độ của Kugasaki, anh ta có thể tăng số lượng thẻ lên cỡ 30 chứ không chừng ? Có thể cường hóa toàn bộ các lá bài ở mức phân chia thích hợp này, ngoài ra còn cả khả năng tạo ra con số lớn hơn 20 nữa”

“Lớn hơn 20.....nếu đúng như thế thì sẽ rất khó để giành chiến thắng nhì.”

Nghe xong sự bổ sung của Saionji, dù không muốn nhưng tôi vẫn phải chấp nhận.

Vì <Quản lý trị số> là ability thông dụng nên tôi cũng có thể dùng nhưng, do khác biệt đẳng cấp nên tôi sẽ không có cơ hội đấu lại. Ra thế, bởi vậy một kết quả bất ngờ là điều không bao giờ xảy ra.

“Vâng”. Himeji khẽ gật đầu sau khi đợi tôi và Saionji tạm dừng trao đổi.

“Với hoàn cảnh như vậy, những học sinh cấp thấp sẽ luôn bị đặt trong tình trạng bất lợi tuyệt đối. Thay vào đó họ lại có quyền quyết định nội dung game, nhưng vì trường hợp của chủ nhân quá đặc biệt nên....nếu cho phép em nói thẳng thì, tỉ lệ thắng của anh trong <Trò chơi 27 thức riêng biệt> chắc chưa đến 1% luôn ạ.”

Himeji nói về sự thực tàn khốc.

Mà....cũng phải thôi. Với một thằng thực chất chỉ mới 1 sao như tôi và gã 5 sao rất mạnh Kugasaki kia, nếu nhìn theo góc độ người ngoài không liên quan thì đây chẳng khác gì trận chiến thể kỷ với mức quy mô lớn, thế nhưng thực ra nó lại chỉ là trận chiến một chiều trong vô vọng. Bởi lẽ, chỉ cần một ability thôi là cũng đủ để đè bẹp bất cứ chiến lược nào rồi. Tuy nhiên.

“Không hẳn là, 100% không thể thắng, nhỉ”

“Vâng. Dù chỉ là cơ hội mong manh, dẫu vậy nó không phải là con số 0”

Himeji hít thở sâu rồi tiếp tục nói.

“Nếu đây là trận chiến một chiều đơn thuần thì cách tốt nhất là ta nên chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn xin lỗi ngay lập tức. Tuy nhiên, vì hoàn cảnh của chủ nhân rất đặc biệt, do là 7 sao giả, là người đứng trên đỉnh cao nên chắc chắn Kugasaki-sama sẽ coi anh là cửa trên, và cả những người khác chắc chắn cũng sẽ nghĩ như vậy. Rằng [Thua đối phương về Lv của <Quản lý trị số>. Vậy việc so đo sẽ không có ý nghĩa gì cả]”

“À, phải rồi nhỉ. Tức là hẳn sẽ dùng cách khác ở giai đoạn thu thập ?”

“Vâng, khả năng đó là rất cao. Thế nên, điểm mấu chốt của game lần này chính là giai đoạn thu thập. Đối đầu trực tiếp, song dù ta có làm thế nào thì giai đoạn công khai vẫn sẽ quyết định tất cả, nếu hai người chơi cùng nhắm đến sử dụng <quản lý trị số> ngay từ đầu, như vậy giai đoạn công khai sẽ chỉ đơn giản là thao tác so bài đơn thuần. Không chỉ tâm lý chiến đấu, sự cách biệt về ability luôn quyết định điều thành bại trong mọi trận chiến. Em không nghĩ rằng Kugasaki-sama cho đó là phương án tốt nhất đâu.”

“Ừm. Hẳn thuộc kiểu sẽ giành chiến thắng trong âm thầm mà.”

“Vâng, thế nên chúng ta sẽ làm ngược lại. Gây cản trở cho hành động tấn công của Kugasaki-sama và làm chậm quá trình thu thập thẻ. Trong lúc ấy, anh sẽ phải thu thập những con số lớn, cấu thành nên bộ bài lý tưởng để cho dù đối phương sử dụng quản lý trị số nhưng ta vẫn có thể thắng.Chỉ còn cách đó thôi ạ. Bởi lẽ việc can thiệp vào thiết bị của 5 sao từ bên ngoài là điều bất khả thi, ngoài ra nếu Kugasaki-sama mà đạt phong độ đỉnh cao trong giai đoạn công khai là coi như chiếu hết đấy ạ”

Với giọng điệu lãnh đạm, Himeji nói về sự thực tàn khốc. Thấy vậy, bất giác tôi chẳng thể thốt nên lời.....Cơ mà, ngay từ đầu tôi cũng đã biết rằng, trận chiến sắp tới đây không hề đơn giản rồi. Nếu cứ triển như lần trước, chắc chắn đến 99% tôi sẽ vạ. Dẫu vậy, chúng tôi không định bỏ cuộc ngay tại đây.

“Ừm. Tiếp theo là mục Kugasaki sẽ sử dụng thủ đoạn gì nhỉ.”

Sau khi trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, Saionji ngửa mặt lên nói.

“Nếu là kế hoạch cản trở thì tôi muốn biết xem chiến lược cụ thể như thế nào”

“À.....Hình như bà thấy được Ability của Kugasaki nhỉ.”

“Ừm, nếu bình thường làm vậy thì ta có thể phỏng đoán được, nhưng đây chỉ là nếu thôi. Thực ra Kugasaki luôn sử dụng <Huy động khẩn cấp> đó”

“.....Huy động khẩn cấp ?”

Bất giác tôi nhại lại như con vẹt. Saionji liền vừa quay quay ngón tay vừa chỉ cho tôi.

“Huy động khẩn cấp. Ability rất mạnh và là biểu tượng của Kugasaki 5 sao. Ability giới hạn trên 4 sao, hiệu quả đúng như những gì nó ghi. Ta có thể huy động một người trợ giúp cho trận chiến của mình.”

“Trợ giúp ? Kiểu người hợp tác ấy à”

“Ừm. Thì ông biết rồi đấy, nếu có bên thứ ba can thiệp vào game thì là vi phạm luật rồi đúng không. Tuy nhiên, nếu người trợ giúp được gọi bằng <huy động khẩn cấp> thì nó sẽ không tính như bên thứ ba nữa mà được coi là người tham gia luôn. Không chỉ tự do tham gia, họ còn tự do sử dụng ability nữa.”

“VẬY Ạ.... HIỂU RỒI”

Kugasaki sẽ sử dụng <huy động khẩn cấp> để kêu gọi người trợ giúp, và người trợ giúp ấy được phép sở hữu một ability. Suy ra tổng số ability được sử dụng vẫn không thay đổi. Song tính linh hoạt của họ lại tăng lên đáng kể, gián tiếp sử dụng được ability mà mình không sở hữu. Do đó chiến lược sẽ càng trở nên khó đọc hơn bao giờ hết.

“Là nguy trang à”

“Đúng vậy. Tất nhiên, không phải ai anh ta cũng có thể gọi. Ngoài ra còn phải làm cả thủ tục đăng ký phiền phức ấy nữa.

Nói xong, Saionji thở dài... Tổ chức phi công nhận quy mô lớn với hơn 300 thành viên, <Ngã lưu thánh kỵ sĩ đoàn>. Kugasaki, với tư cách là người đứng đầu kiêm luôn leader, không chừng hẳn ta sẽ mang luôn kế sách 300 vào trong game.

Trước cái cheat ngoài quy cách ấy, tôi chỉ còn biết cắn môi dưới rồi nhăn mặt, thấy vậy Saionji khẽ nở nụ cười.

“Ông không cần phải bi quan thế đâu. Đúng là <Cường chế huy động> phiền phức thật, nhưng thay vào đó, hầu hết ability thứ 3 luôn ở cấp độ vô dụng.”

“Ế... thế á ?”

“Ừm. về vấn đề Kugasaki sở hữu ngôi sao màu chàm, ông cũng biết rồi đúng không ? Hiệu quả của màu chàm là có thể sử dụng ability giới hạn <†Đôi cánh đen†> . Hơn nữa, là thích hay không thể bỏ nó, tuy tôi không rõ lắm nhưng từ khi trở thành người sở hữu ngôi sao nhuộm màu, anh ta chưa một lần nào là không dùng đến <†Đôi cánh đen†> cả.”

“.....? Vậy bà bảo nó vô dụng không phải hơi quá lời sao. Vì có hiệu quả của ngôi sao nhuộm màu nên không phải cái ability ấy siêu kinh dị à ?”

“Chưa chắc. Mà ông cũng thấy rồi còn gì. Mấy cái khói trắng hay hiệu ứng âm thanh, tất cả là do hiệu quả của <†Đôi cánh đen†> đấy”

“.....”

“Tại sao một người như anh ta lại mạnh như vậy, tôi hiểu điều ông muốn nói nhưng kẻ mạnh vẫn là kẻ mạnh. Nếu ông cứ bận tâm về điều đó thì sẽ thua đấy, thua chắc luôn.”

Saionji nói với biểu cảm phức tạp. Ngoài ra, cả cung cách nói chuyện của cô ấy cũng có phần hơi nặng nề.....Mà, một điều hiển nhiên thôi.

“Tóm lại thì, cấu thành ability của Kugasaki sẽ như sau. <Quản lý trị số>, <†Đôi cánh đen†> và <Huy động khẩn cấp> thông qua ai đó. Như Yuki đã nói lúc nãy, nếu muốn thắng game

này chúng ta phải đánh mạnh vào giai đoạn thu thập. Thế nên, cái ai đó ấy sẽ thuộc ability tấn công. Nghĩ đến đây tôi không cho rằng mình sai đâu.”

“À.....Nhận tiện thì, nếu đứng trên lập trường của Kugasaki thì bà sẽ làm thế nào”

“Ừm, cái đó tôi cũng thử nghĩ rồi. Chắc là, nhận dạng sai của GPS”

“GPS ?”

“Ừm. Game này là ta phải di chuyển đến tọa độ được hiển thị trên thiết bị để lấy thẻ đúng không ? Nếu thế thì tôi sẽ sử dụng <Thao tác vị trí tọa độ> . Một ability có thể thay đổi tùy ý tọa độ trên thiết bị. Khi di chuyển đến vị trí của thẻ, tôi sẽ lấy được các số mình thích mà chẳng cần phải tốn công tốn sức gì.”

“!? C, có cả loại ability ấy á !?”

“Chỉ trên 5 sao mới có thôi. Hơn nữa, nó cũng chỉ sử dụng được 5 lần trong một trận đấu.Nhưng vì game giới hạn tối đa 5 lá bài nên thế là quá đủ rồi. Và vì Kugasaki luôn tính đến nhiều phương án đánh nhanh thắng nhanh nên lần này chắc cũng không ngoại lệ.....Ngoài ra, tôi đã tính đến phương án khác như điều tra toàn bộ vị trí của thẻ bằng ability <Tìm kiếm> nhưng, nó không được thực tế cho lắm, nếu biết về vị trí hay tọa độ thì nó chỉ đơn giản là ability tìm kiếm địa điểm thôi.”

“.....? Vậy có gì không ổn ? Biết địa điểm cũng khá thuận lợi mà”

“Bởi vì phạm vi của game quá rộng. Toàn bộ khu 4 đấy, ông chỉ đi bộ thôi cũng hết ngày rồi. Nếu không biết đâu là con số mạnh được viết trong thẻ mà cứ di chuyển một cách mù quáng thì, như thế chẳng khác nào mò kim đáy bể cả. Vì chữ số có giá trị lên đến 20 nên thẻ từ 0 đến 9 chỉ đáng vứt đi. Sau cùng, ta vẫn buộc phải đợi đến đợt số thẻ được công khai. Nếu đã thế, sao ta không lấy ability thu thập thẻ nhanh chóng có phải hơn không ?”

“Ồ, ồ.....”

Bất giác, tôi trở nên thán phục trước ý kiến của Saionji.....Khi trò chuyện bình thường, cô ấy chẳng khác gì mấy cô gái bình thường hay giận dỗi, nhõng nhẽo, thế nhưng khi vào mode nữ hoàng thì cổ lại ngầu và cuốn hút đến không tưởng. Thật không công bằng mà, cảm xúc trong tôi như đang muốn cháy bùng lên vậy.

Tóm lại, ability tấn công mà Kugasaki sử dụng có thể là <Thao tác vị trí tọa độ> hoặc cái gì đó khác. Song, vì chỉ được chọn 3 ability nên chắc chắn hẳn sẽ không dùng đến loại phòng ngự. Và vì không thể tránh được cản trở bên phía mình nên có lẽ tôi sẽ thử tấn công một chút.

“Này Himeji. Về ability tấn công mà một sao có thể sử dụng thì, có cái nào hữu dụng trong game này không ?”

“.....Để em xem”

Trước câu hỏi của tôi, Himeji khẽ nhìn xuống rồi nói. lát sau, cô ấy ngẩng mặt lên, mái tóc bạch kim đung đưa nhẹ nhàng, cổ cất lên rằng.

“Với điều kiện ấy, có lẽ ability <Bug hiển thị> là thích hợp nhất”

“Bug hiển thị..... Ability kiểu làm bug hiển thị thiết bị của Kugasaki à ? Ví dụ như can thiệp vào chỉ số thẻ này, hay làm loạn tọa độ chẳng hạn”

“Đại khái đúng như anh nói, tuy nhiên sức mạnh tương ứng với một sao thì, không thể trông chờ vào hiệu quả cỡ đó đâu ạ. Cỡ như thay đổi được con số cuối trong tọa độ thôi cũng đã là may mắn rồi. Chỉ có điều, chừng đấy chắc cũng đủ để làm xáo trộn mục tiêu của đối phương nhỉ”

“Ừm.....ra vậy.”

Bằng hiệu quả của ability, tọa độ chiếu trên thiết bị của Kugasaki sẽ có sai lệch. Nếu hắn sử dụng ability kiểu <Thao tác vị trí tọa độ> thì, chắc chắn nó sẽ hụt. Nhờ vậy tôi có thể câu thêm được chút thời gian. Cũng không tệ lắm.

Hướng về phía thẳng tôi đang gạt gù, Himeji tiếp tục nói.

“Về mấy ability còn lại thì rất điển hình, thứ nhất, <may mắn> thuộc nhóm thao tác xác suất em nghĩ rất ổn. Nó có hiệu quả loại hình hỗ trợ, giúp cho những con số lớn dễ xuất hiện gần chủ nhân hơn. Hiệu lực vừa vặn với Lv1 và thích hợp với nội dung chiến lược”

“Phải rồi. Và cuối cùng là <quản lý trị số> nhỉ. Tuy chênh lệch về đẳng cấp nhưng việc có thể tăng giá trị thẻ bài là không thay đổi. Chỉ có điều, khác với <may mắn>, nhược điểm của nó là giá trị chỉnh sửa sẽ đưa ra tức thì nên khả năng lộ mình Lv thấp cũng rất cao”

“À, mà vấn đề đó chắc cứ giả vờ bỏ đi thôi”

Đúng là vấn đề làm sao để tránh ánh mắt nghi ngờ vẫn rất quan trọng. Trong phạm vi này chắc có thể giải quyết bằng diễn xuất được.

“Vậy em xin được điều chỉnh lại một chút”

Himeji giơ ngón tay lên khi tôi vừa nắm bắt được vấn đề.

“Giai đoạn thu thập <Trò chơi hai bảy thức riêng biệt>. Ngày mai, company chúng em sẽ trợ giúp cho anh hết mình, thế nên chủ nhân, anh hãy gây cản trở hành động của Kugasaki-sama bằng <Bug hiển thị> và cố gắng thu thập những con số lớn hết mức có thể nhờ ân huệ của <May mắn>. Nếu xem xét về sự chênh lệch trong <quản lý trị số>... Ừm, em mong rằng anh sẽ lấy được toàn bộ các con số đều lớn hơn 15.”

“Tất cả á.....tôi hiểu điều cô muốn nói nhưng...”

“Ý anh là không thể ?”

“Thì...không phải là thế sao ?”

“Em không biết. Vừa nãy em đã nói rằng sẽ hỗ trợ cho anh hết mình, Hết mình ở đây là hoàn toàn không có sự coi nhẹ hay dung thứ nào đâu ạ. Tối nay, em sẽ nhờ người phụ trách điện tử Kagaya-san can thiệp lên ứng dụng bản đồ, và thay thế bằng bản đồ giả đã qua sử dụng ở đây. Tuy em không rõ lắm nhưng đại khái tọa độ sẽ bị lệch so với thực tế, thế nên anh ta sẽ không thể thu thập được thẻ nếu cứ theo lối bản đồ ấy. Cho dù không can thiệp được lên thiết bị của 5 sao... nhưng ứng dụng bản đồ là thẩm quyền của đảo. Bằng quyền hạn của nhà Saionji, ta sẽ có thể xâm nhập được.”

“.....”

“Do đó, Kugasaki-sama sẽ không thể trông chờ vào <Thao tác vị trí tọa độ> mà phải tự thân vận động. Tọa độ hơi lệch một chút, trong thực tế ta vẫn thu thập được, tuy nhiên vì phạm vi của <Trò chơi 27 thức riêng biệt> quá rộng, mà Kugasaki-sama lại không có bằng lái nên, anh ta sẽ buộc phải dùng phương tiện giao thông công cộng.....Song, ngày mai tất cả các chuyến xe buýt hay tàu mà Kugasaki-sama lên sẽ dừng hoạt động để bảo dưỡng định kỳ. Vì sao ư, như em nói đấy thôi.”

Himeji lý giải về việc gian lận bằng giọng nói trong trẻo và khuôn mặt như vô cảm. Đôi mắt màu xanh dương của cô ấy vẫn luôn tỏa sáng và tràn đầy sức sống như mọi khi.

Thế nhưng, ở khoảnh khắc tiếp theo, khi tôi tưởng Himeji dừng lại rồi thì, bất chợt cô ấy đã khẽ lăm lăm.

“.....E, em xin lỗi chủ nhân. Liệu em có đang gây phiền cho anh không”

“Ế ? Không, ý cô là sao”

“Không ạ... Chỉ là em đã luôn ưu tiên cho sở thích của mình, với cả những thủ đoạn gian lận không mấy hay ho ấy. Đến cả bây giờ, em cũng chưa lần nào lắng nghe ý kiến của anh nữa.”

“À.....ra là thế”

Có vẻ như tại tôi cứ im lặng nên Himeji đã hiểu lầm rằng mình không muốn gian lận. Thực tế lại khác, tôi chỉ cảm thấy thất phục trước kế hoạch của cô ấy thôi.

Nhìn vào đôi mắt xanh dương của Himeji, tôi trả lời.

“Này nhé Himeji. Tôi không biết người khác nghĩ gì nhưng với tôi, cho dù có gian lận hay không gian lận thì cũng như nhau thôi. Nếu là để bảo vệ lời nói dối, để hoàn thành mục đích của mình, tôi sẽ làm bất cứ điều gì. Thế nên, tôi không hề có cảm xúc tiêu cực nào với cô đâu. Cô đã luôn giúp đỡ tôi, ngay cả lúc này tôi cũng thấy trông cô rất ngầu nữa. Mà...đại khái là vậy.”

“À.....vâng.....thế thì may quá”

Himeji khẽ mỉm cười như vừa được giải tỏa. Còn Saionji ngồi bên cạnh kháy đều tôi rằng “Khen con gái mà lại đi khen ngầu, đúng là...”. Thì tôi chỉ nói lên cảm xúc của mình thôi chứ sao.

E hèm. Hắng giọng một phát rồi Himeji tiếp tục câu chuyện.

“T, tóm lại, chiến lược ngày mai đến đây là hết. Có thể diễn biến sẽ không được suôn sẻ và tỉ lệ thắng chưa đến 50% đi nữa.Dẫu vậy, em sẽ không bao giờ bỏ cuộc.”

“Phải rồi. <Quản lý trị số>, <May mắn>, <Bug hiển thị>.... Ừm, tôi thấy cũng ổn đấy. Có lẽ đây là cách tối ưu nhất đối với Shinohara rồi.”

“Ồ, thấy bà nói vậy tôi cũng yên tâm phần nào.....À phải rồi Himeji. Tôi hỏi 1 câu được chứ ?”

Dù đã khá yên tâm khi Saionji nói vậy nhưng tôi vẫn còn 1 điều cần xác nhận.

“<Bug hiển thị> là ability đa dụng được phân phối công khai trên đảo học viện nhĩ. Giả sử, nếu tôi bảo rằng hãy tạo cho tôi một ability có hiệu quả giống vậy ở company thì sao ? Nếu được, tôi nghĩ ở giai đoạn công khai nó sẽ giúp chút ích lợi đấy.”

“? Vâng, tất nhiên là được ạ.....Nhưng em thấy nó có ý nghĩa gì đâu ? Như em đã nói lúc nãy, chiến trường chủ yếu của <Trò chơi 27 thức riêng biệt> là ở giai đoạn thu thập mà.”

“À. Tôi chỉ bảo vậy thôi. Cô cứ coi như nó là giải pháp đề phòng đi.”

“.....Em hiểu rồi. Nếu chủ nhân đã nói vậy thì.”

Vừa gật đầu Himeji vừa tỏ ra nghi vấn.

Cô ấy nhắm mắt lại như thể ngẫm về mấy lời tôi vừa nói. Một lúc sau, cô tiến lại gần tôi như vừa nhớ ra điều gì đó. Dừng lại trước chiếc ghế sofa tôi đang ngồi, Himeji vừa vén tóc bên tai vừa ngả xuống. Giờ khoảng cách giữa hai đứa gần đến nỗi tôi bắt đầu đập thành thịch.

Cô ấy thì thảo ở ngay trước mắt tôi rằng.

“Giờ em mới nhớ, chủ nhân. Hình như anh chưa cài đặt ability đa dụng nhĩ ?”

“.....! V, vâng, tôi không biết cài làm sao.....”

“VẬY, anh thử mở thiết bị ra đi. Nếu ấn vào cái icon ở góc dưới cùng bên trái màn hình thì, anh có thể truy cập vào cửa hàng chính thức của đảo học viện đó.”

Tiếp tục nói với tông giọng trong vắt, Himeji chỉ cho tôi từng thao tác tỉ mỉ trên thiết bị. Do tư thế cô ấy đứng và nhìn tay tôi nên cảm giác như trán hai đứa sắp cộng nhau vậy. Phần tóc xõa xuống của cô chạm vào cánh tay hơi nhột nhột, khi tôi thử ngược lên, bộ ngực đầy đặn ấn đằng sau lớp trang phục maid ngay lập tức đập vào mắt.....Và tất nhiên, tôi đểch thể nào ngẩng mặt lên được.

“.....Chủ nhân. Anh có nghe không thể ?”

“V, vâng ! Em đã không nghe gì luôn thưa cô !”

“Anh lắng nghe cẩn thận đi.....VẬY em sẽ giải thích lại từ đầu lần nữa.”

Himeji vừa bĩu môi vừa chỉ lại cho tôi phương pháp cài đặt ability thông dụng. Lần này tôi đã nhanh chóng cho vào đầu và cài đặt thành công.

“Vâng chủ nhân, xong rồi đây ạ. Còn về ability <Bug hiển thị> em sẽ chuẩn bị ngay, chắc phải mất đến vài tiếng để hoàn thành.....Sau đó là coi như xong.”

Nở nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt lãnh đạm, Himeji bước ra khỏi chỗ tôi rồi tọa tại vị trí thích hợp để hành lễ.

“Giờ em sẽ thông báo cho nhóm Kagaya-san. Mà, có thể sẽ chẳng may để lộ tiếng của Rina-sama nên em ra ngoài một chút.”

Trong khi gõ cộp cộp lên thiết bị, Himeji từ từ bước ra khỏi phòng.

Dõi theo tấm lưng cô ấy, khi tôi vừa chuẩn bị đứng dậy thì _____ ngay lập tức, vì lý do nào đó Saionji đã đỏ hết mặt mũi, cổ túm lấy tay tôi.

“Đ, đ.....đội đã Shinohara ! V, v, vừa nãy ! Vừa nãy là cái gì thế hả !?”

“Uwa !? Giật hết cả mình.....Vừa nãy là lúc nào, ý bà là sao ?”

“Vừa nãy là vừa nãy ấy ! Cuộc trao đổi của ông với Yuki.....T, tôi cảm thấy có mùi không đúng đắn. Không lẽ hai người, có mối quan hệ như thế !?”

“Hả ! L, làm quái gì có !? Cô chỉ dạy tôi cách thao tác thôi !”

“Nhưng, nhưng mà.....hai người đã gần nhau cực, cực kỳ ấy. Trước đây Yuki chưa bao giờ lại gần con trai như thế cả ? Vậy mà vừa nãy lại.....Thực sự, trông cô ấy như sắp sửa hôn ông đấy !”

“Làm quái gì có cái thực sự đấy !”

Tôi phản pháo lại lời Saionji. Tuy nhiên trước những lời của cô ấy, mặt tôi cũng có phần hơi nhuốm đỏ.

“Có lẽ, vì tôi là đối tác cần hỗ trợ nên chắc cô ấy không ý thức được thôi. Thế nên không phải mấy chuyện mờ ám như bà nghĩ đâu. Mà, đúng là so với ngày đầu thì Himeji đang ngày càng gần gũi hơn thật”

“T, thấy chưa, quả nhiên là tôi không sai mà ! Mô, thiết tình, ông đúng là đồ hút gái !”

“.....Mà sao bà lại khó chịu vậy ?”

“TÔI - KHÔNG - KHÓ - CHỊU”

Saionji hét lên với vẻ bức mình.

Nhân tiện.....từ nãy giờ cô ấy chẳng ngần ngại mà cứ túm lấy tôi, từ ngực cho đến quần áo, có thể nói khoảng cách còn gần hơn cả so với Himeji nữa. Cái ghế sofa thì rõ to nhưng cơ thể thì cứ dí sát lại, ngoài ra cặp đùi cực khêu gợi bên dưới cái quần short khiến tôi không thể ngược xuống được.....Thiết tình cái nhỏ này, nên tự biết bản thân mình đang sục xi như thế nào đi chứ (Dù cố tỏ ra bình tĩnh nhưng thực chất tim tôi đang đập loạn nhịp nãy giờ).

“Ừm.....Nè.....Shinohara”

Bỗng chốc giọng nói gắt gỏng và biểu cảm giận dữ của Saionji đã tiêu tan, cô ấy cất lên với vẻ lãnh đạm.

“Trông như ông đang suy nghĩ rất nghiêm túc về tôi ấy.....Ông không giận à ?”

“Giận.....bà á ? Sao lại giận ?”

“T, tại vì, nếu không có tôi thì ông đâu cần phải quyết đấu với Kugasaki. Tất nhiên, tôi nghĩ tất cả là do ông tự phát thôi nhưng, dù chỉ một chút, thực sự là dù chỉ một chút tôi đã cảm thấy hơi có lỗi.....Thế nên tôi mới muốn hỏi ông.”

Nói xong, Saionji hướng đôi mắt màu Ruby về phía tôi. Một đôi mắt có cảm giác bất an. Thấy thế, tôi liền lắc đầu vì biết rằng mọi chuyện không phải như cô ấy nghĩ.

“Tôi có giận gì đâu. Với lại ngay từ đầu tôi và bà đều là đồng phạm mà. Có thể nói Kugasaki chính là kẻ địch chung của chúng ta. Thế nên việc loại trừ hắn là đương nhiên rồi.”

“Tôi biết.....Nhưng....e-to, phải nói sao nhỉ.”

Trước câu nói của tôi, Saionji áp ứng trả lời. Cô ấy cũng đã từng làm vẻ mặt với những cảm xúc khó diễn tả ấy tại cuộc gặp mặt bí mật ba ngày trước. Mỗi khi nhắc tới cô tiêu thư thực sự kia là cô ấy lại do dự, ngập ngừng và mâu thuẫn trong lòng.....

“Xin lỗi. Ông cứ quên những gì tôi vừa nói đi.”

Sau vài giây phiền não, Saionji đã quyết định im lặng. Rốt cuộc cô ấy định nói gì, mặc dù rất hiếu kỳ nhưng tôi lại không thể ép buộc cô trả lời được. “Vây à”, tôi trả lời cho xong rồi ngừng truy cứu.

Cột kẹt...Không lâu sau, Himeji đã mở cánh cửa và quay trở lại phòng.

“Em đã hoàn tất thông báo đến <Company>. Về phương pháp di chuyển trong khu vực và cách liên lạc trong game, em sẽ thảo luận với Kagaya-san sau và thế là xong. Còn về sự trợ giúp của Rina-sama thì, cũng đến đây thôi nhưng...”

“Nhưng ?”

“Giờ đang là 5 rưỡi chiều. Đằng nào cũng cất công đến rồi nên, Rina-sama ở lại dùng bữa tối luôn nhé ?”

Liên quan đến nấu ăn, tay nghề của Himeji là không thể chê vào đâu được.

Ngoài ra, cô ấy còn cần thời gian rất chuẩn nữa....Tuy nhiên.

“Khò.....”

“.....Rina-sama ngủ mất rồi à.”

Từ khi bắt đầu nấu nướng khoảng 30 phút sau. Saionji đã cùng tôi ra phòng ăn, cô vừa gục trên bàn vừa tiếp tục ngáy.

“À. Chắc cô phải mệt mỏi lắm. Có nên đánh thức không.”

“Không sao đâu ạ. Chúng ta vẫn còn thời gian mà”

Khẽ lắc đầu. Himeji nhìn Saionji với biểu cảm phức tạp.

Dù hơi do dự nhưng tôi đã thử hỏi thẳng Himeji.

“Himeji này, sao cô lại tránh mặt nhỏ vậy. Không phải hai người quen nhau sao. Ấy thế mà lại không gặp nhau những một năm lận.....À, xin lỗi. Nếu cô không muốn thì không cần trả lời đâu.”

“.....”

Trước câu hỏi của tôi, Himeji chẳng nói chẳng rằng. Sau vài giây, cô ấy bắt đầu bước đi như để giữ khoảng cách với tôi. Cứ như thế, cô đi vòng quanh cái bàn và hướng sang Saionji.

Giữa chừng, cô ấy bắt đầu thổ lộ.

“Không. Người tránh mặt không phải em, mà là Rina-sama.....Là Rina cơ ạ”

“.....Gọi thẳng tên à ?”

“Vâng. Em và Rina là bạn cùng khóa mà. Trước đây, ngày nào hai đứa cũng gặp nhau. Nếu không tính đến Sarasa, có lẽ cậu ấy chính là người bạn thân nhất của em.”

“Ấy thế mà, cô lại bị tránh mặt sao ?”

“Vâng, Khoảng một năm trước, khi Sarasa mất tích, đột nhiên Rina trở nên lạnh nhạt với em. Ngay cả lúc nói chuyện cậu ấy cũng chẳng buồn nhìn vào mắt em nữa.”

Những cảm xúc vui buồn lẫn lộn như dấy lên trong lời nói của Himeji. Do đã quen hay do muốn kìm nén nó lại, tuy tôi không rõ lắm nhưng đối với cô ấy đây đúng là một câu chuyện buồn.

Trong khi nói, Himeji vẫn tiếp tục chậm rãi bước đi và chẳng mấy chốc đã tới chỗ Saionji.

“Nếu em không nhầm thì, dường như Rina đang che giấu điều gì đó. Không chỉ chuyện thể thân, một bí mật mà Rina buộc phải giấu cả em và nhà Saionji. Thế nhưng vì Rina rất thông minh, thế nên em không thể nào nhìn thấu được cậu ấy. Em không thể giúp ích cho Rina... Điều đó khiến em cảm thấy rất ân hận.”

Bởi vậy, em không thể cười khi ở cùng Rina như trước kia nữa. Vừa nói Himeji vừa buồn bã nhìn Saionji. Cô ấy đưa tay ra và nhẹ nhàng chải mái tóc dài màu đỏ tươi.

Còn đôi mắt màu xanh thì ngược lên nhìn tôi.

“Chuyện này, không liên quan đến quyết đấu hay company, mà là lòng ích kỷ của riêng em.”

“.....”

“Nếu như, nếu như chủ nhân có thể ở bên cạnh Rina. Không phải Saionji Sarasa hay bất kỳ ai, nếu như anh có thể ở bên cạnh Akabane Rina thì....em mong anh hãy bảo vệ cô ấy. Dù hơi ngang bướng và ương ngạnh nhưng thực ra cô ấy mỏng manh, yếu đuối hơn anh tưởng nhiều.”

Himeji nói với nụ cười gượng trên môi.

Xong cứ thế, cô ấy nhanh chóng quay trở lại bếp mà không định đợi tôi trả lời.

Chương 5: Thiên tài đối trá

“Giờ thì, giai đoạn thu thập của <Trò chơi 27 thức riêng biệt>, bắt đầu nyaaaaaa !!”

“ “ “Ooo” “ “

Chủ nhật ngày mùng 10 tháng 4. Tiếng hân hoan từ đám đông đến xem cuộc chiến của chúng tôi vào ngày nghỉ cùng với Kazami, người chịu trách nhiệm chủ trì đã đồng loạt vang lên.

Địa điểm thì, vẫn là sân vận động khu 4 sử dụng đợt trước. Tuy nhiên, khác với ngày hôm kia, sân có sức chứa trên 5 nghìn người này đã hoàn toàn được phủ kín. Không chỉ vậy, thông qua ứng dụng của Libra, những người xem trực tiếp trên mạng còn làm con số ấy tăng lên gấp bội. Đúng như tôi dự đoán, Kẻ mạnh nhất học viện VS quân bài chiến đấu của Kugasaki Seiran đã thu hút rất nhiều người xem.

“Nhỏ này vẫn cao hứng như mọi khi nhỉ”

Lời khai mạc của Kazami như đánh thẳng vào màng nhĩ tôi.Thực ra nơi tôi đang đứng lúc này là trước cổng học viện Eimei chứ không phải quảng trường kia. Như đã bàn bạc ngày hôm qua, <Trò chơi 27 thức riêng biệt> là game gồm 2 giai đoạn. Hiệp 1 là giai đoạn thu thập sẽ được tiến hành ở toàn bộ khu 4, và vì lẽ đó nên thời gian quyết đấu đã bị trì hoãn một lúc để quyết định vị trí xuất phát.

Tóm lại, do game bắt đầu rồi nên tôi phải nhanh chóng mở thiết bị, sự biến hóa đã hiện lên. Năm chiếc thẻ hiển thị trên bản đồ là 2 / 5 / 9 / 14 / 17. Song Nhờ có ability may mắn, tôi cảm thấy nó đang tập trung ở gần đây.

Sau khi xác nhận xong tình hình, cái tai nghe bên tai phải tôi liền vang lên.

[Hoàn thành kết nối ____ Chủ nhân, nếu ở trong tình huống thuận lợi, xin anh hãy trả lời.]

“À, tôi ổn. Dù bên trên có máy bay camera nhưng ở độ cao ấy tôi nghĩ nó không thu âm được đâu. <Bug hiển thị> tôi dùng rồi... Trước hết, tôi đi đến chỗ số 14 gần nhất nhé ?”

[Vâng. Tạm thời ta cứ thu thập 1 tấm thẻ, nếu có thể mới xuất hiện lớn hơn 17 thì ta sẽ đến đó, còn nhỏ hơn thì ta sẽ đến chỗ 17]

“Rõ rồi. Nhưng chỗ 17 khá xa ấy nhỉ. Tôi sử dụng xe buýt được không?”

[Vâng. Vừa đúng lúc con đường từ 14 đến 17 nằm trên tuyến xe buýt chạy xuyên suốt khu 4 a. Ngoài ra, anh hãy sử dụng xe buýt chuyên dụng, như thế ta sẽ đến được luôn nơi mình cần đến]

“Ô, ồ.....thấy cô vui như vậy, tôi thấy bất công quá.”

Trong khi chạy đến địa điểm chỉ định, tôi lăm bắm với nụ cười khổ. Dù không muốn phủ nhận đâu nhưng cái team này đúng là mạnh thật đấy. Lần này tôi được Himeji chỉ dẫn hẳn hoi, từ tai nghe tôi còn nghe được cả sự trầm lặng đặc ý (?) của cô mà.

Chạy được một lúc tôi nhận ra.

Chỉ vừa mới đây thôi 5 tấm thẻ vẫn còn phản chiếu trên màn hình, vậy mà một tấm trong số đó..... số 5 đã biến mất hoàn toàn. Game bắt đầu chưa được 5 phút nữa, đối phương đúng là nhanh tay thật.

Bất giác, tôi để lộ ra lời thông báo với giọng nói nghi hoặc, thấy vậy Himeji điềm tĩnh trả lời [Thế à].

[Đúng là nhanh thật nhỉ. Có lẽ anh ta đã xuất phát ở vị trí gần tọa độ của thẻ. Dù can thiệp lên tọa độ nhưng đến mức này ta đành phải gọi là sai sót trong tính toán thôi. Với lại ngay từ đầu thẻ cũng có thể nhìn thấy bằng mắt thông qua phản chiếu ảnh toàn ký. Do đó việc can thiệp lên bản đồ chỉ giúp ta câu thêm được chút thời gian.]

“Ừm.....à phải rồi. Tôi cũng chẳng ngạc nhiên mấy đâu”

[Vâng, chủ nhân.Tuy nhiên, giờ chắc chắn anh ta đã nhận ra vấn đề tọa độ bản đồ bị lệch rồi. Thế nên, chúng ta cần phải xem xét từ lúc này hành động tiếp theo của anh ta sẽ như thế nào, nhỉ]

Đúng vậy. Việc Kugasaki phủ tay chớp nhoáng là không sai, song con số bị lấy đi có giá trị khá thấp, chỉ “5” bọ. Nếu nhận ra kế hoạch của chúng tôi, hẳn sẽ không thể sử dụng <Thao tác tọa độ vị trí> một cách bất cẩn nữa. Theo đó, trong khoảng thời gian hẳn bị giữ chân, tôi sẽ đi thu thập những con số lớn hơn _____

[.....!]

Trong chớp mắt, thứ âm thanh như cát lên nhưng lại không phát ra tiếng đập vào tai tôi.

“Ế.....Himeji ? Này, cô sao thế ?”

[Kh, không ạ.....Em xin lỗi, em vừa xao lãng đôi chút. Thực ra vừa nãy, khi nhìn vào kênh phát sóng của Libra ở màn hình khác.....em thấy Kugasaki-sama đã thu được 2 tấm rồi]

“.....Hả ?”

Tôi bỗng đứng khựng lại trước tiếng nói hơi the thé của Himeji.

Kugasaki đã lấy được 2 thẻ rồi á ? Không đúng, thật kỳ lạ. Bởi vì thẻ hiển thị trên thiết bị mới chỉ mất có một tấm thôi. Ngoài 2 / 9 / 14 / 17 ra, cộng thêm tấm số 7 mới xuất hiện nữa. Trừ chiếc kia ra thì chưa có cái nào bị lấy hay mất đi cả.

“Ấy vậy mà, thẻ của Kugasaki lại đang tăng.....?”

[Vâng. Kazami của Libra đã nói vậy ạ. Dường như Kugasaki-sama đã thu thập tấm thẻ không được hiển thị trên thiết bị. Tấm thẻ của đối phương hiện trên màn hình bên cạnh là 5 và một tấm chưa xác định hiển thị Unknown ạ]

“Tấm chưa có thông tin..... Khoan, vậy tức là Kugasaki đã sử dụng <Tìm kiếm> ?”

Tôi khẽ nhau mày, lẩm bẩm trong bối rối.

<Tìm kiếm>, đó là ability điều tra tọa độ như Saionji đã nói. Không còn nghi ngờ gì nếu như hấn biết vị trí ngay từ đầu và lấy được tấm thẻ trước cả khi công bố thông tin. Ngoài ra, do lấy thẻ không có trên bản đồ nên hiển thị của màn hình sẽ không thay đổi.

[Đ, đúng là không có gì mâu thuẫn cả.....nhưng chiến lược đó không phải là sẽ không có hiệu quả mấy sao ? Hành động mà không hề biết số trong thẻ là bao nhiêu chỉ mang lại hiệu suất tồi tệ]

“À. Đúng là vậy nhưng.....”

Vừa để tay phải lên miệng tôi vừa gật đầu về nghi hoặc. Hiệu suất thấp. Đúng như cô ấy nói, <Quản lý trị số>, <†Đôi cánh đen†>, <Tìm kiếm>, sự kết hợp mang lại hiệu suất thu thập khá tệ. Song, nếu không có <Tìm kiếm> hấn sẽ không thể tạo ra tình huống này.

“<Quản lý trị số>.....Không lẽ tên Kugasaki ấy.....”

[Hò ? Người đã nghĩ ra đến đây rồi cơ à, 7 sao. Người cũng tinh tường đấy]

“.....Kugasaki !?”

Đột nhiên có một giọng nói khó chịu phát ra từ thiết bị khiến tôi phải trợn tròn mắt mũi.

Kugasaki Seiran _____ Kê 5 sao bám đuôi nữ hoàng. Hiện hấn ta đang có ưu thế hơn trong game nhờ chiến thuật không rõ ràng, vì lí do nào đó hấn đã bắt chuyện với tôi.

Sau khi xác nhận Himeji đã im lặng, tôi đáp trả hấn với chút dao động trong lòng.

“Ông anh.....làm thế nào liên lạc được. Còn chưa biết ID trên thiết bị của tôi cơ mà”

[Có vẻ như người đã hiểu lầm về tin đồn của mọi người rồi nhỉ, <†Đôi cánh đen†> của ta không phải ability loại “cường hóa diễn xuất”. Không chỉ sử dụng như thiết bị săn khẩu, nó còn có thể tái sinh giọng nói của ta đi rất xa và ngược lại. Tiện lợi không ?]

“Hê.....Thế, rốt cuộc ông anh có chuyện gì. Nếu muốn khoe khoang về ability của mình thì tôi cúp đây”

[Làm quái gì có chuyện đấy. Kuku.....Này 7 sao, người đã nghĩ vậy đúng không ? Dựa trên việc cấp độ <Quản lý trị số> của ta kém hơn nên nhất định ta sẽ phải hành động ở giai đoạn thu thập. Song, vì có <†Đôi cánh đen†> nên chắc chắn ta sẽ không dùng ability phòng ngự nhỉ. Và cuối cùng người cho rằng chẳng cần dùng <Xâm nhập vô hiệu> cũng đủ để phá tan chiến lược của ta.]

“.....”

Tuy đánh giá và suy nghĩ đôi bên không giống nhau nhưng đại khái nội dung hấn nói không sai.

Kugasaki tiếp tục tỏ ra hí hửng khi cho rằng nói trúng tim đen tôi.

[Kuku.....Quả nhiên là vậy à. Nếu thế thì để ta cho người biết một tin tốt. Suy nghĩ của người cơ bản không sai đâu, Hay đúng hơn, người đã bị ta dắt mũi, bị ta nắm thóp rồi]

“.....Ế ?”

[Gì, người vẫn chưa hiểu à 7 sao ? Ý ta là, ta đã đọc được toàn bộ chiến lược của người rồi. Ability tấn công của người sẽ chẳng có tác dụng gì đâu. Cứ như vậy chiến thắng hoàn hảo sẽ thuộc về ta, và thế là end game.Fu, người thấy vui không ?]

Kugasaki nói với giọng điệu chế giễu. Có lẽ hẳn đang âm mưu khích tướng để khiến tôi mất bình tĩnh đây, dù biết điều đó nhưng tôi vẫn không thể không nhăn mặt.

[Kuku_____Mà, chắc ta chỉ chơi đùa với người đến đây thôi. Vậy nhé Shinohara, còn 2 giây]

Nói xong, Kugasaki cắt liên lạc.....Còn 2 giây ? Khoảng thời gian ngắn ngủi ấy đã trôi qua nhưng tôi có thấy điều gì xảy ra đâu. Từ khi bắt đầu game đến giờ mới chỉ hết 10 phút, ngay cả đếm ngược cũng.....Mà khoan, 10 phút ?

“.....Kỳ thật đấy”

Vừa nhìn dòng thời gian trên thiết bị tôi vừa lẩm bẩm.

À, đúng rồi. Chính vì không có gì xảy ra cả nên nó mới kỳ. Hơn hết, thời điểm hiện tại là vừa tròn 10 phút từ khi bắt đầu game. Nói cách khác, đó là lúc thông tin thẻ tiếp tục được công khai giống như con số 7.

Ấy vậy mà, ứng dụng bản đồ trên thiết bị của tôi không xuất hiện thêm tấm thẻ nào cả.

“.....!”

Cảm giác bất an đột nhiên chạy dọc sống lưng, tôi liền mở kênh phát trực tiếp của Libra trên thiết bị. Ngay lập tức, đập vào mắt tôi chính là cận cảnh chiếc màn hình đang chiếu lên thẻ của hai người chơi.

Đáng nhẽ ra của tôi là 0, còn của Kugasaki sẽ là “5” và “Unknown”.

Tuy nhiên, màn hình được quay trực tiếp ấy lại hơi khác một chút.

[Là “5” và “10” nhì]

Nhanh chóng bắt liên lạc lại, Himeji cất lên với giọng nói hơi chút bối rối.

[Thế này tức là sao. Kugasaki-sama đã thu thập được “10”, nhưng thông tin lại không đưa lên, hơn nữa cái “Unknown” ấy nó ở đâu_____]

“Không, không phải thế.”

[.....Ế ?]

“Cái đấy không phải hiện tượng đặc biệt hay gì đâu. Chúng có liên kết với nhau cả đấy.....”Unknown” trên tấm thẻ của Kugasaki đã biến thành “10”. Không, phải nói chính xác là con số “Unknown” ấy chính là “10” “

[Em hiểu.....? Nhưng, tức là thông tin đã đưa ra sai ư?A]

“À, phải rồi. Vừa nãy sau khi game bắt đầu thì đã trải qua được mười phút, thế nhưng lại không có thông tin nào mới xuất hiện cả. Không, phải là trông nó như không xuất hiện chứ. Song, thực tế là nó đã được công khai hẳn hoi. Và đó là thông tin con số thẻ unknown trong bộ bài của Kugasaki.”

Đúng vậy. Ngay từ đầu nó đã là một phần của game rồi. Trường hợp người chơi sở hữu unknown, con số của thẻ sẽ được hiển thị vào thời điểm công khai thông tin. Còn những thẻ khác trên sàn đấu sẽ bị bỏ qua.

Nghĩ theo hướng này khá logic. Ngoài ra còn đọc được cả chiến lược của hắn nữa.

“Tóm lại, Kugasaki đang định điều tra toàn bộ vị trí của thẻ bằng <Tìm kiếm> rồi phồng tay trên. Nếu làm vậy, bộ bài của hắn sẽ liên tục hiển thị unknown và con số đó cứ mỗi 5 phút lại được công khai 1 lần. Ngoài ra, các thông tin khác sẽ hoàn toàn biến mất. 1 tấm 5 phút, 2 tấm 10 phút và 3 tấm là 15 phút. Nếu Kugasaki vẫn tiếp tục lấy Unknown, và vì thông tin chỉ hiển thị trên màn hình nên tôi sẽ buộc phải chiến đấu cho đến cuối cùng”

[.....! V, vậy là Kugasaki-sama đã muốn độc chiếm thẻ ngay từ đầu !?]

Giọng nói vang lên của Himeji có phần chao đảo.

Độc chiếm. À tất nhiên dựa theo phỏng đoán và nhìn vào tình hình thì đó chính là chiến lược của Kugasaki. Cứ liên tục lấy thẻ chưa được công khai và chặn mọi nguồn thông tin, hắn sẽ cưỡng chế chi phối toàn bộ thẻ trong khu vực.

“Ngoài ra.....như đã nói lúc nãy, dường như hắn không cho <Quản lý trị số> vào đâu. Bởi sự can thiệp bên phía ta hoàn toàn không hiệu quả mà, tôi nghĩ khung ability thứ 3 của hắn là loại phòng ngự.”

[Vứt bỏ <Quản lý trị số> để thêm phòng ngự.....Vâng, chuyện đó không hẳn là không thể nhưng, liệu anh ta có thể phân chia được không ? So với giai đoạn công khai, điều quan trọng không phải số thẻ mà là giá trị của thẻ. Hơn nữa, giới hạn tối đa trong bộ bài là 5 lá, thế nên nếu muốn lấy lá thứ 6 anh ta sẽ phải loại bỏ 1 lá đi.....Chất lượng quan trọng hơn số lượng nhiều đây ạ ?]

“Đúng là thế nhưng.....!”

Trước câu hỏi của Himeji, tôi cưỡng ép thúc giục đôi chân, vừa đi vừa trả lời.

“Giai đoạn công khai của <Trò chơi 27 thức riêng biệt> là số độ lớn con số được viết trong thẻ từ bộ bài với nhau. Và vì lặp đi lặp lại 5 lần nên muốn thắng ta phải qua ít nhất 3 lần _____. Nếu thế, giả sử như bộ bài của tôi chỉ có 2 lá và giai đoạn thu thập kết thúc luôn thì sao !?”

[A_____]

Lần này Himeji đã không thể thốt nên lời.Phải, sau cùng đây chính là điều Kugasaki đang nhắm tới. Nếu liên tục lụm 18 thẻ trong giai đoạn thu thập, ở thời điểm đó chiến thắng chắc chắn sẽ thuộc về hắn. Thế nên ngay từ đầu <Quản lý trị số> đã là không cần thiết, hắn chỉ sử dụng duy nhất ability <Tìm kiếm> và loại phòng ngự. Cứ như vậy, hắn sẽ tạo nên một diễn biến độc chiếm toàn bộ thẻ.

“.....Không ổn”

[Không xong rồi ạ, thưa chủ nhân. Vừa nãy em đã liên lạc với Kagaya-san nhưng, chiếc xe buýt chị ấy đang lái bị hạn chế giao thông và không thể đi tiếp ạ !]

“Hả ? Hạn chế giao thông.....?”

[Vâng. Tổ chức mà Kugasaki-sama đảm nhận vai trò Leader, con xe biểu tượng của <Ngã lưu thánh kỵ sĩ đoàn> từ sáng đến giờ cứ chạy quanh khu 4. Và để đối phó điều đó em đã ra tay trước nhưng.....Ngoài ra, em cũng đã hiểu vì sao anh ta lại thu thập thẻ nhanh một cách bí ẩn như thế rồi. Có lẽ, Kugasaki-sama đã lần theo dấu chân của <Ngã lưu thánh kỵ sĩ đoàn !]

“Cái !? Nhưng chẳng phải nếu có bên thứ 3 nhúng tay vào game thì.....À, ra vậy”

Phản bác lại theo phản xạ nhưng cuối cùng tôi đã nhận ra.....Như Saionji hôm qua đã nói, những học sinh được <Huy động khẩn cấp> sẽ được tính như người tham gia chứ không phải bên thứ ba. Hỗ trợ hay phân công nhiệm vụ hoàn toàn không bị tính là hành vi vi phạm.

[K, kế sách của em.....đã bị phá sản hết rồi.....]

Từ phía bên kia thiết bị, giọng nói của Himeji dần trở nên run rẩy và không còn mạnh mẽ như trước nữa.

[Không, không xong rồi, thưa chủ nhân. Nếu bị phong ấn gian lận thì em không thể làm gì được nữa. Nếu game này tiến triển thuận lợi thì ta đã có thể đánh chiến thắng một cách hoàn mỹ vậy mà]

“.....Không, vẫn chưa. Vẫn chưa kết thúc đâu”

[Từ giờ anh định làm gì, chủ nhân]

Cảm xúc của Himeji đột nhiên dâng trào một cách khó tả. Tuy nhiên, chỉ trong khoảnh khắc cô ấy đã nói nhỏ với tôi rằng [Em xin lỗi...]. Bị tác động mạnh bởi những lời nói ấy, bất giác tôi đã không thể thốt nên lời.

Đúng lúc, tôi đã đến địa điểm có tám thẻ thứ nhất. Con số 14. Không tệ nhưng, xe buýt bị triệt hết thẻ này đúng là ngoài dự đoán. Giờ qua con 17 bằng tàu thì có hơi... Khả năng sẽ bị Kugasaki, kẻ đang đi bằng ô tô kia đánh phủ đầu là rất cao.

Trong khi tôi mãi nghĩ về mấy thứ tiêu cực thì _____ vào khoảnh khắc ấy

“_____ Ô. Đây rồi đây rồi, Shinohara”

(Hế ? Ba, Ban gyaru-senpai !?)

Tại đằng sau tôi, chiếc xe máy phân khối lớn màu đen kịt đang đậu với tư thế hơi nghiêng. Và khi người điều khiển cỡi chiếc mũ bảo hiểm ra thì.....Không ai khác, chính là Ban gyaru-senpai, người đã quyết đấu game với tôi hôm kia.

“Sao chị lại ở đây, Ban.....à không senpai đi xe máy ?”

“Senpai đi xe máy gì.....Mà kệ đi. Tôi đến đây là vì có người đã nhờ như vậy. Rằng [nếu ra ngoài thì cô có thể chờ Shinohara luôn được không]”

“Nhờ.....? Ai cơ ?”

“Chả biết ? DM giả với người dùng ẩn danh gửi chị mày thế trên STOC mà”

“Ể.....thế nên chị mới đến tận đây sao.....À không, dù sao cũng không được. Nếu tôi theo chị là sẽ vi phạm ngay”

“Vi chị là bên thứ 3 ? Cái đó thì không có vấn đề gì đâu. Đây này, có hẳn giấy phép làm việc luôn.

Thực ra, hôm nay chị mày có nhiệm vụ lai người cùng với cộng sự đây. Tuy chưa quyết định tên cho em ấy nhưng, cậu cứ coi đây là dịch vụ taxi đi. Và giờ mới là vấn đề quan trọng này.....đã là taxi thì sẽ được tính như phương tiện giao thông công cộng. Thế nên việc sử dụng taxi trong game hoàn toàn không vi phạm luật.....Vừa nãy có bà Ichinose gì gì đó cấp cho chị giấy phép làm việc và đã được hội đồng phê duyệt rồi.”

“!?”

(H, hiệu trưởng á !? Trùng hợp.....chắc là không có chuyện đấy đâu nhì. Không lẽ bà đã đoán trước được tình hình.....?)

“Cơ mà, cậu đâu có rảnh để đứng đây tán dóc đâu đúng không ? Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, lên đi”

Chặn ngang dòng suy nghĩ của tôi, senpai ngồi trên xe rồi chỉ về chỗ ngồi phía sau. Vừa tỏ ra lưỡng lự đôi chút, tôi vừa leo lên con xe đen kịt ấy. Đội lên đầu chiếc mũ bảo hiểm được bà chị trao tận tay.... Và rồi ngay lập tức

“Lên rồi nhì. OK. Đừng ngại chị mày là con gái mà không dám, cứ ôm thẳng eo đi. Chị mày phóng một phát là đến ngay địa điểm chỉ định đây !”

(Oooooooooooooooooooooo)

Sau lời tuyên bố đầy hứng chí, con xe máy quái vật lao vút đi như gió.

Như thế này không có lý gì Kugasaki sẽ bắt kịp được. Trong khi mãi nghĩ như vậy, tôi đã đến nơi lúc nào chẳng hay.

“Vậy chị đi đây. Cậu đừng để thua game đấy, Shinohara”

“C, cảm ơn chị.....nhiều lắm”

Thực sự, đúng là một tốc độ không tưởng.

Giờ tôi đang ở rìa của khu 4, khu vực có cái quán nước mà tôi đã được Saionji gọi ra. Vùng đất biên giới gần khu 3. Tuy tôi không rõ có phải tại nơi này khá xa hay không mà màn hình quay trực tiếp ấy không thể tới được đây. Nếu đi tàu điện chắc sẽ rất mất thời gian.

Sau khi xác nhận tình hình xong, tôi thử mở bản đồ lại lần nữa, tọa độ chỉ định nằm bên trong một tòa nhà. Vị trí của tấm thẻ quanh khu tầng 3 hay 4 gì đấy.

Tôi đi bộ khoảng 1 phút và tìm kiếm tòa nhà ấy.

“.....Uwa”

Theo chỉ dẫn của Himeji (Dù tự nhiên ít nói đi nhưng cô ấy vẫn còn liên lạc với tôi), tôi đã có thể tìm thấy nó.....Tuy nhiên, phần lớn có hơi khác so với tưởng tượng của tôi. Đó đúng là tòa nhà thật nhưng dường như nó đã bị bỏ dở giữa chừng khi đang thi công. Những khung sắt được dựng lên đến độ cao 4 tầng trên công trường, bên ngoài tường thì phủ tấm bạt xanh.

Khi tôi thử chui qua tấm bạt và đi vào thì thấy bên trong là một khoảng không rất rộng. Bầu không khí tăm tối do thiếu ánh sáng và lỗ thông khí. Thử nhìn lên thì đập vào mắt tôi là tấm bạt xanh bản bản kia chứ không phải kiểu trần nhà cao.

Tức là, từ tầng trệt cho đến tầng cao nhất là một khoảng trống chứ không hề có tấm ngăn nào cả. Do tòa nhà có sảnh rộng hay do sàn nhà của các tầng sẽ được hoàn thành sau, tuy tôi không rõ lắm nhưng đại khái nó đang trong trạng thái kiểu bỏ dở như vậy. Ngoài ra, còn một thứ khác đập vào mắt tôi chính là cái cầu thang tạm thời ở bên tay phải.

Tôi nghĩ nó được dùng trong công việc.....Mà, nếu muốn đi lên thì tôi buộc phải dùng nó thôi.

“Yoshi”

Vừa do dự tôi vừa bước đôi chân lên cầu thang ấy. Cộp, Cùng với tiếng bước chân của tôi, tiếng bậc thang bằng nhôm cũng vang lên thứ âm thanh chẳng mấy hay ho. Cố gắng không để tâm đến nó, tôi đi qua tầng 1, tầng 2 và ngày càng lại gần vị trí có tấm thẻ.

[.....Kugasaki-sama đã thu được 7 lá rồi ạ]

Khoảnh khắc giọng nói của Himeji cất lên, tôi biết rằng mình không còn chút thời gian nào để thư thả nữa.

Tiếp tục leo trong sự nóng vội, cuối cùng tôi đã đến được tầng 3. Tuy nhiên.

“Ô, này.....đùa nhau à”

Tôi cất lên mấy lời cần nhắc. Từ bên dưới không thể thấy được nhưng ở cái tầng này... cầu thang từ tầng 3 lên tầng 4 nửa chừng đã bị hỏng hoàn toàn. Tuy phần bám tay vẫn còn nhưng bậc cầu thang thì không. Có lẽ do để lâu quá cộng thêm thời tiết mưa gió nên nó đã bị ăn mòn.

Song, bản thân tấm thẻ hiển thị trên hình ảnh 3D lập thể thì lại không xa lắm.

Bám vào phần tay cầm bằng tay trái, còn tay phải, cánh tay đeo thiết bị thì tôi hướng về phía trước. Vì không biết được khi nào phần bậc thang sẽ sụp, do nó còn mỗi phần chân trụ giữa cầu thang nên tôi buộc phải dồn hết trọng tâm lên phần tay cầm bên trái.

(Phù.....Bình tĩnh, bình tĩnh nào. Đây là tầng 3. Nếu ngã thì nguy hiểm thật nhưng chỉ cần mình chú ý thì sẽ không sao cả. Thế nên, phải bình tĩnh, bình.....)

Tuy nhiên, có lẽ nào đây chính là death flag không.

“Hé ?”

Ngay khoảnh khắc thiết bị thu được tấm thẻ đang hiển thị trên ảnh 3 chiều thì, rắc rắc... thứ âm thanh tuyệt vọng liên vang lên.

Đó chính là tiếng đổ vỡ ở phần tay cầm, tôi nhanh chóng bị ngã xuống và cơ thể bắt đầu rơi tự do trong khoảng không.

*

Ý thức tôi dần trở nên mờ đi.

Vì được che chắn nên tôi nghĩ phần đầu mình không va đập vào đâu cả. Thay vào đó, toàn thân tôi đang cảm thấy đau nhói, từ chân cho đến tay đều bị chảy máu. Cộng thêm cầu thang tạm thời vương vãi khắp nơi (Kết quả của sự đổ vỡ) nó đã tạo thành hiện trường trông như vụ tai nạn thảm khốc.

Do thiết bị trên tay đã văng ra khi tôi ngã nên hiện giờ tôi không biết thời gian đã kinh qua bao lâu rồi. Nếu liên lạc được với Himeji thì tốt quá, tiếc là cái tai nghe cũng biến đâu mất tiêu luôn.

“.....Ừ.....”

Dù đầu óc vẫn còn đang quay cuồng, nhưng trước hết tôi phải xác nhận xem tình trạng cơ thể mình đang ra sao. Cũng may không bị gãy xương chỗ nào cả. Chân hình như bị bong gân chút, tuy nhiên không hẳn là tôi không thể đi được nữa.

“Thế nên, chắc là vẫn ổn”

*

Vấn đề lúc này không phải tình trạng cơ thể tôi.

Mà là game. Không biết trận quyết đấu với Kugasaki sao rồi ? Vừa nãy tôi đã lấy được tấm thẻ số 17, nhưng hiện giờ tổng mới được 2 lá.2 lá, nếu Kugasaki mà thu thập xong 18 lá là coi như tôi xong đời.

“Vẫn còn quá sớm để kết thúc. <Quản lý trị số> chỉ có mình dùng, mà thẻ của mình hiện tại là 14 và 17. Nếu lấy thêm được tấm thứ 3 nữa mình sẽ chiếm được lợi thế.”

“___ Ổn cái đầu ông ấy, đồ ngốc”

“.....Ế ?”

Trong khi mãi độc thoại với dòng suy nghĩ của mình, đột nhiên có lời phủ định cắt ngang tôi.

Một giọng nói rất quen thuộc, khi tôi thử ngửa mặt lên thì thấy.... Cô nàng Saionji Sarasa đang đứng ở đó trong tư thế khoanh tay với vẻ mặt bất mãn.

“.....”

Sau khi nhìn tôi chằm chằm, cô ấy bỏ tư thế khoanh tay rồi từng bước từng bước tiến lại gần. Đứng ngay trước mắt xong ngồi xuống bên cạnh phía tay phải, Saionji khẽ quay đi tránh ánh nhìn của tôi rồi cất lời.

“.....E-to, chuyện là,.....không phải đâu”

“.....Không phải gì ?”

“Chuyện tôi ở đây ấy.Chắc ông đang hiểu lầm gì đúng không ? Không hẳn là tôi lo lắng cho ông nên mới đến đây đâu. Mà cũng không hẳn tôi gọi cho Urasaki-senpai là vì ông đâu. Tôi cũng không cảm thấy bất an khi nhận được tin nhắn từ chị ấy rằng [Cậu ta đi đến cái nơi trông không an toàn lắm, quý ngài nặc danh sao không đến thử đi] đâu đâu nhé. Ngoài ra tôi cũng chẳng phải kẻ nặc danh nào cả.

Thế nên... Phải, tất cả chỉ là ngẫu nhiên thôi. Trong khi đi dạo giết thời gian thì thế nào lại bắt gặp ông ở đây.”

“Hê, đúng là sự trùng hợp đến không tưởng nhỉ”

Bất giác tôi đã cười khò. Phong cách nói chuyện đậm chất Saionji.

Đang trong game mà tiếp xúc với cô ấy là một hành vi khá nguy hiểm. tuy nhiên như tôi đã xác nhận vừa nãy thì dường như cái máy bay ghi hình không thể chạy tới đây được. Ngoài ra, Saionji cũng thân nhiên lại gần mà không vướng bận xung quanh, có thể nói tình huống này tương đối an toàn.

“Này Saionji, bà biết mấy giờ rồi không ? Tôi bất tỉnh được bao lâu rồi ?”

“Tôi không biết ông bất tỉnh khi nào nhưng, game đã trải qua được khoảng 30 phút. Giai đoạn thu thập vẫn còn hơn một tiếng nữa nhưng, hầu hết thẻ đã bị lấy rồi .”

“Vậy à.....may quá, vẫn chưa kết thúc nhỉ. Tôi nhờ bà được không, Saionji. Bà có thể liên lạc với Ban gyaru-senpai một lần nữa không ?”

“.....Để làm gì ?”

“Rõ như ban ngày rồi còn gì ? Trong trạng thái này làm sao tôi chạy nổi nữa chứ. Nếu không nhanh thì Kugasaki sẽ độc chiếm hết thẻ mất.”

“.....Đồ ngốc !”

Chặn ngang lời tôi nói, Saionji không đứng dậy mà ngồi xổm đối diện với tôi. Đôi mắt màu Ruby của cô ấy như đang thấm đẫm nước mắt. Song đôi mắt đang nhìn thẳng vào tôi ấy không hề mất đi ý chí mạnh mẽ ẩn bên trong, cô ấy cất lời.

“Tôi đã nói vừa nãy rồi nhưng ông vẫn chưa thông sao ? Vậy để tôi nói lại lần nữa _____ Đồ ngốc đồ ngốc đồ ngốc, ông là đồ đại ngócccccccccc ! Nơi ông cần đến không phải chỗ mấy cái thẻ ấy mà là bệnh viện, ông cần phải đến bệnh viện ngoại trú ngay ! Tuy không đi cùng được nhưng tôi có thể gọi xe cấp cứu cho ông. Thế nên, dù chỉ một giây ông cũng không được chậm trễ mà đi khám ngay đi”

“.....”

Trước mấy lời nói rất nghiêm túc của cô ấy, bất giác tôi đã trở nên im bật. Saionji thực sự đang rất lo lắng cho tình trạng cơ thể tôi. Mà, tôi cũng có thể hiểu được tình hình khá tồi tệ của mình nhưng...Dẫu vậy.

“Không được. Chính bà mới là người đang nói gì ấy, Saionji. Tôi không được phép thua, thế nên giờ đâu phải lúc đi bệnh viện.”

“Lúc liếc gì !Aa mô, tôi không ngờ ông lại ngốc đến chừng này đây. Đã thế tôi sẽ nói thẳng luôn cho ông thông nào ____ Ông hãy đầu hàng ngay tại đây và ngay lập tức. Với cục diện này, điều kiện chiến thắng của ông đã thành bất khả thi rồi”

“.....Sao, lại có thể”

“A-ra, ông giận sao ? Nhưng tôi chỉ nói sự thật thôi”

“Không phải thế. Nếu tôi thua thì bà cũng hết đường đây ? Thế nên, dẫu cho bà có ghét tôi đi nữa nhưng giờ đâu phải lúc để nói mấy câu đấy”

Thay vì nói theo phản xạ, do đã quá ngỡ ngàng nên tôi đã đánh thẳng vào vấn đề của Saionji.

“Saionji Sarasa... cô tiểu thư thực sự ấy đã bị bắt cóc đúng không ? Và để tìm cách cứu cô ấy nên bà đã phải làm thế thân đúng không ? Bà đã liên tục chiến đấu như vậy trong suốt một năm trời đúng không ? Nếu thế thì đừng có vì mấy vết thương nhỏ con của tôi mà từ bỏ dễ dàng như vậy. Lời nói dối của bà không phải là của chỉ mình bà, bởi tôi với bà là đồng phạm. Nếu bà tự nhiên bỏ cuộc thì tôi cũng chẳng yên thân”

“.....”

“....Nếu là vì mục đích của bản thân, nếu là vì cô tiểu thư không quen biết kia, hay dù không nhiều nhưng nếu là vì bà thì ____ tôi sẽ không thua ở đây. Tôi sẽ không để mọi chuyện kết thúc chóng vánh như thế này. Thế nên, bà đừng có cản trở tôi bằng cái quyết tâm nửa vời với ấy nữa đi”

“.....Nửa vời gì, tôi không.....có.....”

Nói với giọng điệu run rẩy, đôi mắt của cô ấy bắt đầu rò rỉ ra những giọt lệ. Thực sự, biểu cảm kia như đang nói lên rằng Saionji có rất nhiều điều muốn giải bày, thế nhưng cô ấy lại chôn chặt chúng bằng lý trí của mình. Nhìn vào thân thể mỏng manh ấy, tôi nhớ tới lời Himeji đã nói, rằng cô gái đơn độc này đang chiến đấu một mình và che giấu điều gì đó với nhà Saionji. Một thứ gì đó rất quan trọng đối với cô ấy.

Không biết đã trải qua bao lâu rồi.

Cứ lưỡng lự như vậy một lúc, sau đó bỗng chốc Saionji tự nhiên gật đầu như thể đã chuẩn bị sẵn sàng. Cô ấy lẩm bẩm rằng.

“.....Tôi chỉ, nói dối thôi”

“Ế ?E-to, bà bảo gì cơ ?”

“.....Sao lúc nào ông cũng hỏi lại thế hả, Shinohara !? Tôi đã cất công dồn hết dũng khí rồi vậy mà !”

“Ế, lỗi của tôi á !? Vậy thì tôi xin lỗi ! Nhưng thực sự là tôi chẳng hiểu gì cả nên bà nói lại đi !”

“Đ, đã bảo là ____ !”

Saionji nhắm mắt lại như để chuẩn bị tâm lý cho lời truy cứu của tôi. Xong, khi đã sẵn sàng, cô ấy cất lên rằng.

*

“Chuyện Sarasa bị bắt cóc ! Tất cả chỉ là do tôi nói dối thôi !”

*

“_____ HẢ ?”

Chỉ trong khoảnh khắc, à không phải là đến một lúc sau tôi vẫn hoàn toàn không hiểu cô ấy đang nói gì.

“Đ, đợi đã Saionji. Ý bà là sao ?”

“Thì như tôi nói thôi. Sarasa ấy, cô tiểu thư thực sự Saionji Sarasa không hề bị bắt cóc. Hiện tại cô ấy vẫn đang khỏe mạnh và ngày ngày đến trường đều đặn. Mà, vì không thể giữ nguyên họ Saionji được nên cô ấy đã mượn tạm họ khẩu của tôi. Chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Sao lại chỉ có thế”

Tôi vắt não ra cố để hiểu trước tình huống này.

“.....Vậy tại sao ? Tại sao bà phải nói dối ?”

“Vì đó là mong muốn của Sarasa. Trước đây tôi nói rồi đúng không ? Từ thời trung học Sarasa đã luôn bị gia đình quản thúc, khi lên đến phổ thông thì cô ấy bị ép buộc phải tham gia trò đua xe do là người thừa kế nhà Saionji. Tuy nhiên, vào một ngày tôi đã thử hỏi cô ấy, trong lúc còn đang mơ ngủ, Sarasa đã trả lời rằng [Ước gì mình cũng được đến trường một cách bình thường nhỉ]”

“.....”

“Tất nhiên, vì Sarasa rất tốt bụng nên bình thường cô ấy sẽ không bao giờ nói vậy đâu. Vì Luôn chấp nhận và làm theo phương châm của gia đình nên... tôi biết những lời nói ấy được phát ra từ đáy lòng của Sarasa. Nè, ông cũng hiểu đúng không ? Không phải vì biết thế nên tôi mới muốn làm gì đó cho cô ấy. Không phải được cô ấy nhờ vả, mà cũng không hẳn tôi muốn cô ấy ngạc nhiên hay gì cả.Thế nên, tôi đã bắt cóc Sarasa. Hay đúng hơn, tôi đã làm cho giống như vụ bắt cóc và đưa cô ấy lên đất liền.

“Vớ nhà Saionji như vậy, bà đã làm một mình á ?”

“Đúng vậy. Bởi vì tôi là thiên tài mà. Ngoài ra người nhà Saionji, vì ai ai cũng nghe theo lời nói của Saionji Masamune, thế nên sẽ không có ai hợp tác với tôi để giúp cho kế hoạch bỏ trốn của Sarasa đâu”

“Dù vậy, nhưng còn Himeji thì sao ? Cô ấy cũng phục vụ cho nhà Saionji đúng không. Tôi nghe nói hai người rất thân nhau mà, thế nên chí ít nếu nhờ cô ấy giúp thì...”

“Tất nhiên là không được rồi, đồ ngốc”

Ngày hôm nay, chẳng biết cô ấy đã gọi tôi là đồ ngốc bao nhiêu lần rồi nữa. Ban đầu tôi cứ tưởng rằng cô đang nhế nhạo mình, nhưng nếu nghĩ theo chiều hướng đó là tiếp vị ngữ trong cung cách nói chuyện thì lại khá dễ thương.....Ừm, hay là không nhỉ ?

Saionji thở dài rồi tiếp tục nói trong tư thế ngồi xõm.

“Ông cũng biết đúng không ? Rằng Saionji Masamune rất nghiêm. Nếu ông phát hiện ra kế hoạch làm trái với phương châm nhà Saionji thì, chắc chắn những người liên quan sẽ bị xử phạt.”

“À...phải rồi”

“Hơn nữa, lời nói dối bị giới hạn thời gian. Trong hai năm, sau khi Sarasa tốt nghiệp thì nó sẽ tự động bị lộ. Thế nên làm sao tôi có thể để Yuki bị liên lụy vào chuyện này được. Chắc ông không biết đâu nhưng thực ra tôi rất yêu quý Yuki. Đối với tôi, cô ấy là một người bạn rất quan trọng, giống như Sarasa vậy. Bởi vậy tôi mới không thể nói, tôi không thể để Yuki vướng vào lời nói dối này. Ngoài ra, tôi cũng đang lừa dối cả Sarasa nữa. Rằng [đây chính là ngôi trường mà nhà Saionji đã quyết định chuyển cậu đến đó]”

Saionji bộc bạch về lời nói dối với giọng điệu như tự chế giễu bản thân. Đằng sau lời nói dối thể thân cho cô tiểu thư thực sự kia là một lời nói dối rất lớn khác. Và đối với cô ấy, nó là điều cốt lõi tuyệt đối không được để lộ cho ai biết.

Ấy vậy mà, Với giọng nói như sắp khóc của mình, Saionji thổ lộ hết với thằng tôi đang chẳng thể thốt nên lời này.

“Thế nên ông hãy đầu hàng đi. Đúng là nếu lời nói dối của tôi bị lộ thì Sarasa sẽ không thể thỏa mãn mong ước bản thân.... nhưng mà, tất cả đều là tội lỗi của tôi, thế nên tôi sẽ phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Yuki không liên quan gì đến vụ bắt cóc hết. Còn Sarasa thì chẳng biết gì về sự tình. Bởi vì một năm trước, sau tất cả mọi thứ tôi là người đã ngồi vào chiếc ghế 7 sao và lừa lấy tên Saionji Sarasa. Ngay cả ông, việc để bị lừa bởi một đứa như tôi cũng chỉ là người bị hại thôi. Vậy nên, ông đừng cố chấp nữa, hãy bỏ cuộc đi Shinohara. Nếu cứ tiếp tục thế này, không sớm thì muộn ông sẽ chết thật đó.”

Những lời nói như tiếng thét từ tận đáy lòng.

Chắc chắn, chắc chắn rằng từ khi bắt đầu lời nói dối một năm trước, Saionji đã định sẵn ra được viễn cảnh này. Trong trường hợp nó bị lộ, cô ấy sẽ tự mình lãnh toàn bộ trách nhiệm. Thế nên, cô ấy mới né tránh Himeji và một mình bảo vệ lời nói dối thứ hai.

Và sau tất cả mọi thứ, cô ấy còn muốn bảo vệ cả tôi nữa.

Vào thời điểm Saionji tiết lộ lời nói dối không được phép công khai, đó chính là bằng chứng cho hành động của cô ấy. Nếu cứ để thế này và kết thúc game, tôi và Saionji chắc chắn sẽ đặt dấu chấm hết. Dẫu vậy, cô ấy vẫn mạnh mẽ đối mặt với nó, vẫn tiếp tục nói với khuôn mặt trông như sắp khóc.

“.....”

Lắng nghe câu chuyện của Saionji cho đến cuối cùng, xong tôi khẽ cúi mặt xuống rồi chìm vào dòng suy nghĩ. Tấm lòng của Saionji. Tình huống phức tạp khi tôi bị cuốn vào. Tính ích kỷ để không làm liên lụy Himeji. Dựa trên mọi khía cạnh ấy, tôi nói.

“Nếu thế thì tôi hiểu rồi”

Tôi cất lên những lời hết sức đơn giản.

“.....Ế ?”

Saionji tròn mắt trước câu trả lời ngoài dự đoán của tôi. Chẳng bận tâm đến cô ấy, tôi tiếp tục.

“Khi nghe lời nói dối của bà trước đây, tôi đã nói rằng [chẳng giống bà chút nào] đúng không ? Lúc ấy tôi không hề có ý định giễu cợt bà đâu, mà là nói thật lòng đấy”

“Ế.... đ, đợi chút. Vậy ngay từ đầu ông đã biết đó là lời nói dối ?”

“À không, tuy không dám chắc 100% nhưng một người như bà mà chịu đi làm mọi nhừ khi bạn thân bị bắt cóc ư ? Đúng là ngu ngốc, bởi bà đâu phải là người thụ động như vậy. Dù đối với tôi chỉ là sự cố nhưng khi đối mặt bà đã nói thẳng hết ra luôn đúng không. Giả sử, cho dù

có là bị bắt cóc thật đi chẳng nữa, nhưng nếu là bà, chắc chắn bà sẽ dùng toàn lực để tóm thủ phạm.”

“A.....ừ, ừm. Có lẽ đúng như ông nói”

Nhìn chăm chăm vào mắt tôi, Saionji gật đầu. Cô gái đang đứng ở đằng đó đã liên tục lừa nhà Saionji hơn một năm trời, tôi cảm thấy sẽ thật tuyệt nếu mình cũng đồng ý với cô ấy. Bởi lẽ đối với cô, đã làm là không có gì bất khả thi cả.

Trước câu trả lời trên. tôi cười trên nhếch môi và tiếp tục nói.

“Đúng không ? Thế nên về vụ bắt cóc, tôi đã không tin cho lắm. Tuy nhiên, tôi hiểu lý do của bà. Để đáp ứng nguyện vọng của bạn thân, bà đã đánh lừa cả đảo học viện và nhà Saionji. Thiệt tình, đúng là không thể tin nổi mà. Cỡ như bà thì chẳng thể nào gọi tôi là đồ ngốc được đâu.”

“C, cái gì, ông đâu cần phải nói vậy. Đúng là tôi có coi ông như mấy thằng ngốc thật nhưng, đối với tôi nó _____”

“Tôi biết. Này Saionji, điều không thể tin nổi tôi nói lúc này không có ý phủ nhận bà đâu. Ngược lại, đó là một lời khen tôi thượng đấy. Đúng là tôi nghĩ câu chuyện của bà ngu ngốc thật nhưng, tôi có thể hiểu, có thể đồng cảm với bà, hơn nữa tôi còn thấy nó rất tuyệt nữa. Thế nên _____ thế nên là hãy để tôi gánh vác một phần lời nói dối của bà đi”

“Ế.....Ế ? Ý ông.....là sao ?”

“Nghĩa là chúng ta sẽ tiếp tục trò bịp bợm này thêm một lúc nữa”

Là cô ấy không hiểu, hay hiểu nhưng cô ấy không thể tin nổi... nói chung đối với một Saionji như vậy, tôi tuyên bố thắng thường rồi cười nhếch môi. À, chắc đến lúc rồi nhỉ. Từ trước đến giờ tôi luôn nhờ vả mấy mảnh khoe đơn giản gọi là gian lận từ Himeji. Nhưng chắc chỉ đến đây thôi. Nếu không bật mode nghiêm túc tôi sẽ thua game mất.

Bất chợt thay đổi công tắc trong bản thân, tôi nhìn lại vào đôi mắt màu ruby.

“Đã cất công đến tận đây rồi, tự dung bỏ cuộc giữa chừng thì tụt hứng lắm. Tôi chỉ vừa mới tới đảo học viện nên vẫn chưa hoàn thành mục tiêu của mình. Còn bà thì thực sự đâu muốn từ bỏ dễ dàng như vậy đúng không. Hơn nữa, bà cũng không muốn lôi kéo Himeji và cô tiểu thư kia vào lời nói dối chưa được công khai này đúng không. Vậy thì dễ thôi, cứ lấy tôi ra làm bia hứng đạn đi. Khác với bọn họ, tôi chẳng phải bạn bà, cũng chẳng phải đồng đội. Tất cả chỉ đơn giản là đồng phạm. Vì cùng là những kẻ dối trá như nhau nên hãy để tôi gánh vác cả lời nói dối của bà nữa.”

“A.....nhưng, nhưng mà....”

“Không nhưng nhị gì cả. Mà bà đừng hiểu lầm. Không phải vì bà nên tôi mới nói vậy đâu. Với tình huống gọi là “7 sao giả” đang liên kết với “mặt trái nhà Saionji - kẻ thống trị đảo”, đối với tôi nó khá thuận lợi. Nếu để lộ thì sẽ xảy ra vấn đề lớn thật, tuy nhiên tôi có thể thu thập được nhiều thông tin khi làm học sinh ở đây. Cái giá phải trả thế là quá rẻ rồi. Thế nên là Akabane à, bà cứ tiếp tục lợi dụng tôi đi, chẳng cần tỏ ra khách khí hay gì đâu. Đừng tự ôm một mình và cũng đừng tự ý bỏ cuộc. Cứ chia sẻ gánh nặng với tôi này, nếu không thì bà sẽ... Ừm, nói sao nhỉ, mất cân bằng chẳng ?”

“Shinohara.....”

Hắng giọng lại, Saionji nhìn tôi bằng đôi mắt rơm rớm những giọt lệ. Thời gian đang dần trôi qua tại nơi tàn tích yên ắng không có tiếng động, tại nơi chỉ có thể nghe thấy âm thanh phát ra từ hai đứa. Tôi cảm thấy giờ chẳng cần nói nhưng cả hai vẫn có thể thấu hiểu nhau. Từng

bước, ngay khi tôi đặt tay lên vai Saionji, cô ấy liền giật nảy lên một phát, mắt nhắm lại, còn khuôn mặt cứ thế từ từ tiến lại gần.

Lại gần, lại gần.....Ừm ?

“E-to.....A-no, Saionji-san ?”

“Hế ? Gì, chuyện gì, có gì lạ sao ? Tôi không biết đâu, đây là lần đầu tiên của tôi mà.”

“À, ra là lần đầu tiên của bà à. À mà không, cho dù có là lần đầu tiên nhưng bà cứ nhắm tịt mắt lại thế thì sao cầm máu được ?”

“.....Cầm máu ?”

“Ừ, là... cầm máu. Thì bà thấy đấy, tôi phải quay lại game ngay mà.Nếu không phải thì, cái lần đầu tiên bà nói ấy là s_____”

“T, t, t, t, t, tôi sẽ chữa cho ông ngay, thế nên cầm ông nói gì thêm nữa, đồ ngốc Shinohara”

“ÓE !?”

Vì lí do nào đó, tự nhiên Saionji đỏ mặt tía tai, cứ bô bô lên như thế làm mở rộng miệng vết thương ra thì sao.

*

Trải qua vài phút sau khi Himeji đến ngôi nhà bỏ hoang.

“Về tình hình lúc này.....Từ khi game bắt đầu đến nay đã trải qua được 40 phút. Và trong khoảng thời gian ấy Kugasaki-sama đã thu được 16 tấm thẻ ạ. Do đó, trên sân chơi hiện chỉ còn 2 lá và cả 2 đều là thẻ chưa có thông tin.”

Như bị câu đất bởi giọng nói buồn thiu của cô ấy, tôi cũng chẳng thể thốt nên lời. Tuy không hẳn ngoài dự đoán nhưng, ngược lại nếu giờ mà vẫn tỏ ra thư thả được thì đúng là kỳ quặc

“Hiện tôi đang có 2 lá 14 và 17. Còn Kugasaki thì có trên 5 lá. Nếu cứ tiếp tục thế này tôi chắc chắn sẽ thua.... giờ phải tính xem nên làm thế nào nhỉ.”

“Phải rồi. Trong tình huống này đi kiếm thẻ là điều không thể. Cho đến khi bắt đầu giai đoạn công khai chúng ta cần phải tìm cách đảo ngược tình thế”

“.....? A, a-no. Xin hãy đợi chút”

Đứng trước Saionji và tôi đang trong tư thế khoanh tay với vẻ mặt nghiêm nghị, Himeji ngập ngừng cất lên.

“2 người... không lẽ, vẫn chưa bỏ cuộc sao ? Sự trợ giúp của company đã bị chặn rồi, còn kế hoạch thì bị phá sản nữa....hai người nghĩ có thể thắng trong tình huống tuyệt vọng này ư ?”

“ “ Tất nhiên” “

“A.....”

Himeji tròn tròn đôi mắt xanh khi thấy chúng tôi đồng thanh.

Cứng đờ người ra một lúc... sau đó từ tận đáy lòng cô ấy đã nở nụ cười hạnh phúc.

“Fufu.....Em vô cùng ngạc nhiên. Thực sự, em đã rất ngạc nhiên trước lời nói không tưởng ấy. Cảm ơn anh, chủ nhân. Vì đã lắng nghe yêu cầu ích kỷ của em.”

“? Là sao Yuki, yêu cầu ích kỷ gì ?”

“Không có gì đâu Rina, cậu cứ quên những gì mình vừa nói đi.....Vậy em cũng sẽ tham gia nữa. Dù chủ nhân và bạn thân chưa từ bỏ nhưng bản thân lại buông xuôi thì, như thế chẳng ra dáng một maid tí nào nhỉ.”

“B, bạn thân.....Yu, Yuki thiết là”

Saionji phòng má cần nhân.

Vừa ngắm hai người họ, tôi vừa nhìn xuống màn hình thiết bị. Thứ đang được phản chiếu lên là cột ability tôi sở hữu trong game lần này. <Bug hiển thị> <Quản lý trị số> <May mắn> và dòng hiệu quả chi tiết.

Thực ra, tôi đã nảy ra một ý tưởng trong khi được Saionji chữa trị ban nãy. Nhưng trước đó thì.

“.....Này Saionji. Tôi muốn hỏi bà một chuyện là, có tồn tại loại ability nào có thể thay đổi luật game không ? Mà nếu có thì nó có phổ biến không ?”

“Ability thay đổi luật game.....là <Thao tác thông tin quy ước> nhỉ. Có thì cũng có và nó cũng rất nổi, tuy nhiên nó không toàn năng như ông tưởng đâu. Vì mới thay đổi vài con chữ thôi nhưng lại tốn quá nhiều dung lượng, hơn nữa cái ability chỉ dành cho mức rank trên 6 sao thôi.”

“À không, chuyện đó thì kệ đi. Cái quan trọng là nó có tồn tại.”

“Ế.....?”

“A, không lẽ nào”

Saionji nghiêng đầu thắc mắc. Quả nhiên là chỉ có những con người thích gian lận như Himeji thì mới có thể hiểu nhanh như vậy.

Đứng trước hai người chỉ có một phía gật đầu, tôi giải thích về chiến lược đảo ngược tình thế trong đầu mình.

Vấn đề mấu chốt sẽ nằm ở 3 điều sau.

Thứ nhất, ability thay đổi luật có tồn tại.

Thứ hai, ngoài <Bug hiển thị> thuộc nhóm ability phòng ngự được tôi sử dụng thì Kugasaki vẫn chưa biết các ability khác.

Và cuối cùng, tôi chính là “7 sao giả”.

“Ừm.....”

Saionji dần thay đổi khuôn mặt của mình khi nghe tôi trình bày.

“Ừm, tuy thuộc kiểu được ăn cả ngã về không nhưng nó rất đáng để làm thử.....Fufu, tôi đã rất ngạc nhiên đấy. Tôi không ngờ ông cũng nghĩ ra được mấy thứ hay ho như vậy”

“Bộ, bộ tôi không được thế à”

“A-ra, mấy thứ hay ho ở đây, tôi chắc chắn đó là lời khen tối thượng mà”

“.....Tôi cảm thấy được bà khen cứ sợ sợ sao ấy.....Cơ mà, cứ thế này thì không ổn. <Bug hiển thị> chỉ can thiệp lên hiển thị của thiết bị thôi. Thế nên ta phải mở rộng hiệu quả của nó ra thêm chút nữa _____. Hay đúng hơn, chúng ta phải update khẩn. Này Himeji, nếu thêm chức năng như tôi đã nói vừa nãy thì mất khoảng bao lâu. Thực sự, chuyện thắng bại này sẽ phụ thuộc hoàn toàn vào nó đó.”

“.....Phải rồi nhỉ”

Đặt tay lên môi, Himeji bắt đầu tính toán trong đầu. Tuy không thể thay đổi ability trong game nhưng ta có thể thay đổi bản chất của nó. Song nó không hề có giới hạn. Hạt giống đảo ngược tình thế siêu siêu nhỏ.

Sau vài giây, Himeji thở dài rồi cất lời.

“Vâng. Nếu kết hợp tổng lực của company lại, ta có thể kịp sát nút giai đoạn công khai.À không, em xin sửa lại chút. Phải là chắc chắn sẽ kịp ạ.”

“.....À. Cảm ơn cô nhé”

“Không ạ. Ngược lại em mới là người cần xin lỗi. Thưa chủ nhân.”

“Ừm ?”

“Em, dường như đã đánh giá sai tài năng của anh”

Mở lời với nụ cười trên môi. Sau khi cúi đầu hành lễ trong tư thế đẹp mắt, Himeji liền quay đi rồi liên lạc với company.

Khi mãi dõi theo tấm lưng cô ấy, đột nhiên Saionji đứng bên cạnh chọt chọt vào má tôi.

“Này”

“Hé ? Bà sao thế ?”

“Không. Tại tôi thấy ánh mắt ông cứ dâm dâm thôi.....Nè, ông thực sự sẽ ổn chứ ? Như tôi đã nói lúc nãy, Nếu ông đầu hàng bây giờ thì tất cả mọi tội lỗi tôi sẽ chịu. Ông càng ngoan cố thì địa vị xã hội của ông sẽ càng tệ thêm đó”

“Tôi biết. Cơ mà, tôi đã bảo làm là làm mà, bà đừng nói gì thêm nữa. Giờ còn nao núng thì chỉ tổ vác thêm phiền phức thôi.”

“Đ, đúng là vậy nhưng.....”

Nói xong, Saionji khẽ quay đi.....Có lẽ cô ấy lại cảm thấy bất an sau khi bàn xong chiến lược. Bởi lẽ, nếu cứ tiếp tục tôi sẽ không còn đường lui nữa. Trong trường hợp tôi thua game với Kugasaki, lời nói dối trong suốt một năm của cô ấy sẽ đổ sông đổ bể hết.

“.....Thiệt tình”

Thế nên tôi sẽ.

“Bà cứ yên tâm đi, Akabane. Cho dù tình huống lúc này có đang khôn đốn thế nào đi nữa, cho dù nhìn từ bên ngoài tôi chẳng khác như đang ngàn cân treo sợi tóc đi nữa, thế nhưng tất cả chỉ là sự thực mỏng manh không có chiều sâu thôi. Nghe này, vì mục đích ngắn ngắn ấy, chúng ta sẽ tiếp tục lừa dối cả đảo học viện”

Nhìn vào đôi mắt trong trẻo màu ruby, tôi tuyên bố cùng với nụ cười đều đặn.

“Vậy, làm sao mà ta lại không thể lừa một đối phương mới chỉ vồn vện 5 sao chứ ?”

*

*

“.....Aa. Tiếc quá. Thật đáng tiếc Shinohara Hiroto.”

Tại sân vận động điền kinh tổng hợp khu 4.

Ngay giữa trung tâm tập chung đến hơn 5000 khán giả, kẻ mặc áo choàng đen kịt - Kugasaki cất lên với giọng điệu mỉa mai.

“Tám chín phần ta đã nghĩ rằng đó chỉ là sự cố thôi, nhưng dù sao người cũng đã hạ gục nữ thần nên ta buộc phải cảnh giác. Ngoài ra, ta cũng rất kỳ vọng nữa. Quyết đấu game với kẻ sánh ngang nữ thần, đối với ta mà nói, không lý gì ta lại không phấn khích cả. Ta đã luôn chờ đợi ngày này lâu lắm rồi, còn người thì sao”

“.....”

Đối diện với Kugasaki, tôi chẳng nói chẳng rằng,

Bộ dạng của tôi lúc này, nói thẳng ra thì trông rất tả tơi. Cuốn băng toàn thân, chỉ riêng việc đứng thôi đã rất khó khăn, nếu không có Himeji hỗ trợ thì chắc tôi sẽ không thể đứng nổi. Tuy nhiên, cái tả tơi ấy không phải chỉ mỗi vẻ ngoài của tôi mà còn cả trong game nữa,

Kuku... Vừa nhìn vào màn ảnh thiết bị được phản chiếu lên, Kugasaki vừa cười vẻ đều đặn.

“Người thấy chứ, 7 sao. Ta có 5 tấm thẻ, còn người thì chỉ có 2 tấm. Giờ dù có làm thế nào người cũng không thể chạm tới điều kiện chiến thắng. Thiết tình, đúng là ta đã nhắm vào mục tiêu đó, nhưng không ngờ người lại lộn bầy thật, ta phục ta quá đi. Không những cố chấp gây cản trở cho ta, nếu người sử dụng ability Lv7 thì kết quả đã khác rồi.”

“.....À, thực sự thì đó là lựa chọn tốt nhất nhỉ”

Vì không phải 7 sao chính thức nên tôi không thể sử dụng phương pháp đó. Thế nhưng, tôi lại chẳng thể trả lời khác được.

“Kuku. Rốt cuộc thì chiến lược của ta đã thành công. Không thể nhắm tới chiến thắng bằng tấn công trực diện do khác biệt về <Quản lý trị số> thế nên, khi ta có biện pháp thích hợp thì người hoàn toàn không có cửa. Vậy phương pháp ấy là gì ? Nghĩ đến đây là ta sẽ hiểu ra ngay. Đó là ta chẳng cần phải đứng trên cùng đấu trường với đối phương làm gì cả.”

“Mà, đúng như vậy. Chiến lược game của ông anh rất hoàn hảo. Mới thấy lần đầu chắc sẽ rất khó để đối phó. À không, phải là không thể chứ nhỉ.”

“Cái đó thì chưa chắc. Ta đã thách đấu nữ thần không dưới 10 lần và kết quả như thế nào chắc người biết rồi đấy”

“Ờ”

Vì lý do nào đó, tôi đồng ý với lời phát ngôn của hắn nhưng lại chẳng mấy vui vẻ..... giờ mới nhớ, ngày hôm qua Saionji cũng có nhắc tới khả năng của <Tìm kiếm>. Vì chỉ là một sao nên tôi buộc phải thỏa hiệp nhiều điều, chứ thực chất mình tôi vẫn có thể cân được game này.

“.....”

Ngồi ở hàng ghế đầu chỗ khán đài, Saionji đang quan sát chúng tôi.

Quay lưng lại trước tầm nhìn của nữ thần, Kugasaki đẩy kính lên.

“Mà đẹp đi. Điều quan trọng nhất lúc này chỉ có một. Đó chính là việc ta thắng người là một sự thực không thể chối cãi. Người đã hiểu rồi chứ ? Kẻ mạnh nhất đảo học viện. Kuku. Cái danh hiệu ấy của người cũng chuẩn bị trôi theo dòng nước đi thôi.”

Cất lên với những lời nói sắc bén. Hình thức công bố của hắn chẳng khác nào lời tuyên án tử hình dành cho tôi. Sự oán ngời bảy sao. Tùy ở cách điều phối của Saionji Masamune mà có khả năng tôi sẽ mất tất cả.

Cứ cúi mặt xuống chẳng nói chẳng rằng, Kugasaki thấy tôi như vậy, hắn liền thờ dài rồi làm vẻ chán chường.

“Phù... Thế, người định làm sao Shinohara ? Người không còn cửa thắng nữa. Nếu vòng khai báo mà không có gì đột phá thì ta nghĩ người nên thẳng thắn tuyên bố đầu hàng đi ?”

“.....À, có lẽ đúng là thế nhỉ”

Vừa trả lời tôi vừa hướng về phía màn hình chỗ khán giả. Chiếc màn hình tinh thể lỏng đang chiếu lên bộ thẻ của tôi và Kugasaki. Sự thất bại hiện rõ mười mươi, trong khi nhìn vào nó với cảm giác như tự chế giễu bản thân, tôi dùng ngón tay vuốt lên thiết bị.

Tiếp theo tôi lựa chọn lệnh hủy thẻ.

Tuân theo thao tác của tôi, tấm thẻ thứ nhất đã biến mất khỏi thiết bị. Tiếp theo là tấm thứ hai. Sau khi xử lý một cách nhanh gọn lẹ, tôi tắt thiết bị. Đồng thời, màn hình tivi đang chiếu bên phần phía tôi đã tối om.

“.....Thế được chưa, Kugasaki ?”

“Fu..... Kuku, Ahahahaha ! À được thôi ! Thế là... thế là ta đã thắng !”

Tiêu hủy toàn bộ tám bài. Hành động của tôi dù có nhìn thế nào cũng là bỏ game, và khi thấy thế Kugasaki đã cười trong sung sướng. Hết lên lời tuyên bố chiến thắng. Tiếng cười hân hoan rộn ràng ấy như chọc thẳng vào tinh thần, tuy nhiên không vì thế mà tôi nao núng.

Bởi tôi biết rằng Himeji vẫn đang canh giờ. “Nhanh lên, nhanh lên” tiếng lẩm bẩm của cô ấy khẽ thoang thoảng qua tai tôi.

“Th, th, thế là. Với tư cách trọng tài tôi xin được tuyên bố quyết định cuối cùng.”

Bị áp đảo bởi tiếng cười lớn của Kugasaki, Kazami rụt rè tuyên bố với sự kỳ vọng như bị đập tắt. Lo lắng nhìn tôi trong thoáng chốc, sau đó cô ấy liền lắc đầu rồi với lấy cái micro.

“X, xin cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng tôi trong khoảng thời gian dài. Vì lý do nào đó mà máy bay ghi hình đã bị mất kiểm soát giữa chừng, hình ảnh thì không rõ ràng, còn Shinohara-kun thì tự nhiên phải băng bó toàn thân,... Quả là một sự cố phát thanh nguy hiểm, tuy nhiên, cuộc chiến giữa 5 sao với 7 sao số một học viện đã đến hồi kết.”

Kazami cất lên để trấn tĩnh sự ồn ào từ đám đông. Nhìn lại hiện trạng game cho đến lúc này, bằng giọng điệu nhanh nhạy và không còn hừng khởi, cô ấy công bố kết quả

“Người chiến thắng trong <Trò chơi 27 thức riêng biệt> chính là...”

“.....”

Trong khi mọi người chăm chú lắng nghe lời công bố của Kazami thì tôi chỉ cúi mặt xuống và chẳng nói chẳng rằng. Cô ấy mà kết thúc câu là coi như kết quả game sẽ được định đoạt.

(Mình không thể câu giờ lâu hơn được nữa)

Vừa nhìn vào thời gian hiển thị trên thiết bị, tôi vừa lẩm bẩm trong nội tâm. Nhanh lên... nhanh lên. Cảm xúc nơi con tim tôi như đang hoàn toàn kết nối với Himeji vậy. Hiện đã trải qua 25 phút sau khi kết thúc giai đoạn thu thập và di chuyển đến hội trường. Giờ việc trì hoãn game đang gặp rất nhiều khó khăn.

Cắn phần môi dưới, tôi để ngón tay lên tai nghe bên phải rồi cầu nguyện. Và chỉ trong khoảnh khắc.

[Đợi em lâu Hiro-kyun ! X, xong rồi]

“Ừc.....! Đợi đã trọng tài !”

“Kugasa.....Ế nya !?”

Trước giọng nói cất lên từ Kagaya-san, không nghĩ ngợi gì nhiều, tôi đã nhanh chóng cắt ngang lời nói của Kazami. Chỉ trong giây lát khi thiết bị trên tay tôi rung lên, thông báo hoàn thành cập nhật đã tới. Đúng thực sự là rất sát nút.

“Phù.....”

Khi mọi ánh nhìn đổ dồn vào Kazami với nhiều biểu cảm khác nhau, tôi thoát ra khỏi sự hỗ trợ của Himeji và từng bước tiến về phía trước. Giờ chẳng cần phải diễn trông như kẻ thua cuộc nữa. Tôi cười khểnh rồi cất lời.

“Này Kugasaki.... ông anh biết điều kiện kết thúc của <Trò chơi 27 thức riêng biệt> không ?”

“.....? Người đang trêu ta đây à ? Làm gì có chuyện ta lại không biết, là thắng 3 lần. Hay nói đơn giản thì ta phải dành chiến thắng ở giai đoạn công khai”

“Không, đó là điều kiện chiến thắng. Ý tôi hỏi là điều kiện để kết thúc game”

“Kết thúc.....?”

Kugasaki nhăn mặt như bị chọc tức. Hắn im lặng hồi lâu rồi lại tiếp tục nói.

“Hừm.....Nếu là kết thúc game thì điều quan trọng nhất, bộ bài của cả hai phải biến mất à. Và người chiến thắng sẽ được quyết định thông qua số lần thắng.....Vậy rốt cuộc ý người là sao ? Người đang cố câu giờ trong vô vọng đây à”

“Câu giờ ?.....Hà, đến giờ ông anh vẫn còn chưa thông à”

Theo lẽ thường thì nó đã kết thúc. Tuy nhiên...

Kugasaki làm vẻ mặt nghi ngờ và thao tác trên thiết bị, dường như hắn đã nhận ra thái độ của tôi khác hẳn khi nãy. Tuân theo chỉ thị của hắn, văn bản luật <Trò chơi 27 thức riêng biệt> được hiển thị trên màn hình trong hội trường. Trên đó tất nhiên có cả điều kiện kết thúc nữa.

Cụ thể là, thời điểm mà người chơi “bất kỳ” không còn bài thì giai đoạn công khai sẽ kết thúc, người chơi có số lần thắng ở thời điểm đó nhiều hơn sẽ là người giành chiến thắng trong <Trò chơi 27 thức riêng biệt> .

“.....Cái gì, đây ?”

Kugasaki cất lên ngay khi lướt qua dòng văn bản.

“Thời điểm người bất kỳ không còn bài sẽ kết thúc game ? Cái quái gì đây. Mình đâu có xây dựng chiến lược với cái luật kiểu này. R.....Rốt cuộc là sao. Thời điểm người bất kỳ không còn bài... thực sự đây mới là luật ư ?”

“Nó chẳng phải thực sự đâu, mà thực tế nó buộc phải như vậy. Trí nhớ của ông anh bị lộn tung phèo ư....mà nếu không thì họa chẳng không phải do bị ai đó can thiệp à ?”

“.....Cái !? Không lẽ người, đã sử dụng <Thao tác thông tin quy ước> !?”

Lời hét của Kugasaki cùng với vẻ mặt tái mét, đồng thời đám đông trong hội trường cũng vang lên.....<Thao tác thông tin quy ước>. Đó là ability mà Saionji chỉ cho tôi. Và tất nhiên, một ability uy lực như vậy sẽ thừa sức lật ngược tình thế.

Trong khi cảm nhận sự hiếu kỳ, hứng thú từ đám đông, tôi liền bật cười.

“Cảm giác được làm kẻ chiến thắng chỉ trong thời gian ngắn ngủi thế nào, Kugasaki ? Với luật này, thời điểm tôi bỏ đi lá bài của mình thì giai đoạn công khai đã kết thúc. Và cũng chính vì vậy việc so lần thắng với bộ bài của ông anh sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Điểm số 0 - 0 giữa đôi bên. Chắc phải làm lại từ đầu rồi Kugasaki nhỉ, ông anh cũng mua vui cho tôi lắm”

“Ng, người”

Không thể nào lường trước được bước ngoặt này, Kugasaki nhẩn mặt, dùng dùng nổi giận.

“Đừng có đùa với ta, đừng có đùa với ta, đừng có đùa với ta ! Chiến trường chính của <Trò chơi 27 thức riêng biệt> chính là giai đoạn thu thập. Cả người và ta đều biết điều đó, và ta đã giành chiến thắng trong việc đọc được vị của người ! Ấy vậy, đến tận lúc này sao người có thể lật ngược thế cờ.....?”

”Sao gì, là do ông anh đã đánh giá quá thiên cận về giai đoạn công khai thôi. Đúng là giai đoạn thu thập quan trọng thật, nhưng nó không hẳn là yếu tố quyết định thành bại”

“Th, thằng chó, mày lừa taoooooooooooooooooo !”

Không thể kìm nén thêm nữa, Kugasaki tức giận hất cái áo choàng đen của mình. Mà, ầu cũng là điều hiển nhiên. Bởi lời tuyên bố của tôi chẳng khác nào phủ nhận mọi công sức của hắn. Tự lúc nào đó, tình thế đã đảo ngược hoàn toàn.

Cô giật bờ má, sau đó Kugasaki nhìn về phía Saionji trong thoáng chốc. Sự tồn tại tuyệt đối đối với hắn. Không phải nữ hoàng mà là nữ thần.Nếu thua tôi, hắn sẽ không thể gặp cô ấy nữa, song dường như hắn đang muốn nhận thức rõ ràng lại điều kiện ấy. Lật cái áo choàng trở lại, Kugasaki đẩy gọng kính lên rồi cười nói.

“Kuku. Người quên rồi sao, kẻ mạnh nhất đảo học viện ? Vừa nãy đúng là ta đã hơi mất bình tĩnh, nhưng ta có <Huy động khẩn cấp>. Nếu tái đấu, ta chỉ cần thay đổi thành viên huy động là xong, hay đúng hơn kết quả hòa sẽ không bao giờ xảy ra.”

Kugasaki phun ra mấy lời nói với giọng điệu tự tin. À, đây chính là sự phát huy bản lĩnh của 5 sao - Kugasaki Seiran. Kẻ thao túng chiến thuật 300 này không hề tồn tại khái niệm về “góc chết”.

“Kuku.....Hahaha, được chứ ! Tuy ta chẳng thích thú gì việc hành hạ đối thủ đang bị thương nhưng, đã làm tới mức này mà còn rút lui thì, cái tư tưởng ấy chẳng hợp với ta chút nào. Hãy tự hào đi 7 sao ! Hãy trở thành viên đá lót đường cho hành trình tiến xa của ta đi !”

Chèn thêm cho diễn xuất nhờ cơn lốc thoáng qua bằng <†Đôi cánh đen†>, Kugasaki làm theo yêu cầu của tôi và tiêu hủy toàn bộ tấm thẻ. Cứ như vậy, trạng thái tái đấu sẽ được tiến hành.....Song, chắc ai cũng nghĩ vậy.

(A _____ May quá)

Nhìn vào quang cảnh ấy, tôi thở phào nhẹ nhõm. Ngay lập tức, người đang đứng bên cạnh hỗ trợ đỡ cho cơ thể tôi, Himeji cũng thở dài với khuôn mặt vô cảm. Còn người ngồi trong góc tầm nhìn tôi, Saionji đang há hốc mồm tỏ ra ngạc nhiên như không thể tin vào mắt mình.

“.....Sao thế ? Rốt cuộc người đang muốn gì, Shinohara Hiroto”

Thấy tôi chẳng nói chẳng rằng, Kugasaki nghi ngờ nhìn. Ngay tức khắc, vừa cười đầy ẩn ý, tôi vừa chỉ vào màn hình.

“Chẳng gì cả. Thế là tôi đã thắng”

“.....Cái gì ?”

“Ít nhất cũng phải quan sát kỹ hành động của đối phương đi, Kugasaki. Vừa nãy tôi mới chỉ vứt đi có một tấm thôi, khác với kẻ chẳng may suy nghĩ mà vứt đi toàn bộ cả 5 lá như ông anh.”

Phần phía màn hình đang tối bên tôi khi sáng lên, bộ bài đã được hiện ra. Và ở đằng đó vẫn còn sót một tấm. Đúng vậy. Ngay từ đầu tôi vốn chỉ bỏ đi có một lá thôi. Còn tám thứ hai thì,

ngay khi chấp nhận lệnh hủy bỏ tôi đã tất thiết bị luôn, do đó từ bên ngoài nhìn vào sẽ tưởng rằng tôi đã vứt đi hết bài của mình.

“Kh, không thể nào !?”

Kugasaki tỏ ra kinh ngạc tốt độ. Chết điếng người trong một lúc, sau đó hấn quơ quơ tay phải rồi phản pháo.

“Nh, nhưng ngươi đã thay đổi luật bằng <thao tác thông tin quy ước> đúng không ? Vì thẻ của ta đã về 0, nên dù ngươi có còn giữ thẻ đi nữa điểm số cũng chẳng giải quyết vấn đề gì ! Đến cái đây còn không hiểu, ngươi bị thiếu à !”

“Thay đổi luật, nhĩ....Đáng tiếc cho ông anh là tôi chẳng nhớ mình đã làm thế bao giờ cả. Đó chỉ là lầm tưởng của ông thôi. Nghe đây, điều tôi làm không phải thay đổi luật, mà là can thiệp lên màn hình hiển thị để cho nó giống vậy”

“_____A !?”

Cất lên như thể bị dồn vào bước đường cùng, lúc này Kugasaki đã hoàn toàn chết lặng.

Ngay từ đầu chuyện can thiệp lên luật đã là hư cấu rồi, bởi đứ a một sao như tôi sẽ không bao giờ có thể làm được. Cái tôi sử dụng là <Bug hiển thị> được cập nhật để có thể can thiệp lên hiển thị màn hình. Thực tế, tôi chỉ thay đổi đúng hai chữ trong văn bản luật thôi. Dù nhìn nó trông như can thiệp trực tiếp nhưng thực chất lại không phải thay đổi luật.

Ngoài ra, vì trên hệ thống tôi là 7 sao nên tôi đã lợi dụng điều đó làm lợi thế cho mình. Mà, nói rằng <Thao tác thông tin quy ước> là con át chủ bài của 7 sao cũng không sai nhĩ. Đã là mạnh nhất thì phải có vũ khí bí mật chứ.

.....Thế nên, Kugasaki mới hiểu lầm.

Dẫu cho luật không thực sự thay đổi, dẫu cho game sẽ không kết thúc khi cả hai cùng bỏ thẻ đi, ấy vậy mà trước lời khiêu khích của tôi hấn đã vứt đi sạch.

“.....Vây... ngay từ đầu tất cả chỉ là do ngươi diễn ? Ngươi giả vờ đầu hàng để khiến ta tưởng rằng mình đang chiếm ưu thế, sau đó ngươi giờ trò bịp bợm bằng cái ability ấy ? Về cấu thành ability và tính chất chiến thuật thì rõ ràng ta đã thắng. Nhưng chỉ với trò diễn tuồng của ngươi mà ngay lập tức đã lật ngược tình thế ?”

“Ồ, xin lỗi nhé. Đó gọi là sự nhanh nhạy và tài năng vượt trội. Nghe đây Kugasaki, nguyên nhân thất bại của ông anh chính là đã coi thường tôi. Chính vì quá tự tin vào giai đoạn thu thập nên ông anh mới cho rằng tôi sẽ không thể thắng.”

“....Ra vậy, ta đã, quá lơ là.....”

“Phải rồi. Nếu cảm thấy hối hận thì cứ kiểm điểm lại mình đến chết luôn đi. Một lần nữa, tại giai đoạn công khai của <Trò chơi 27 thức riêng biệt> tôi còn lá số 17. Giờ chẳng cần phải sử dụng <Quản lý trị số> nữa nhỉ. Thế ? Bên ông anh không còn lá nào đúng không ?”

Kugasaki thần thờ như không còn chút sức lực. Một cảnh tượng nói lên rằng số phận đã an bài.

“Thế nên tôi mới nói chiến thắng là của tôi. Mà thắng là điều hiển nhiên rồi nhỉ.”

Nói xong tôi cười nhếch môi, sân vận động bỗng chốc trở nên im re trong chốc lát. Không lâu sau, những tiếng hò hét bắt đầu vang lên. Bên phía Saionji thì, bờ môi màu anh đào của cô ấy đang run run, còn khuôn mặt trông như sắp khóc vậy.

Khi giọng nói khàn khàn của Himeji đập vào màng nhĩ mình, đồng thời sự căng thẳng kéo dài và sự áp vĩa bởi những tiếng hô hoan tại hội trường trong tôi đã hoàn toàn biến mất hẳn.

“Anh vất vả rồi, chủ nhân. Anh đã, rất ngầu đó”

教えて姫路さん その③

ゲーム

決闘で使用するアビリティって どんなもの？

ゲーム 《決闘》の勝敗を大きく左右するのがアビリティです。《決闘》ごとに三つまでセットすることができ、大きく攻撃、防御、補助の三種類に分類することができます。組み合わせは各自の裁量に委ねられていますので、その読み合いが勝負を決めてしまうこともあるほど重要な要素になっています。なお、ご主人様は、レベル1のアビリティしか使用できません。

アビリティの種類

① 攻撃アビリティ

自分の作戦の主軸になったり、相手への干渉を行ったりします。

EX.) 《加速》、《強制停止》、《無効貫通》、《位置座標操作》、《表示バグ》、《創造：Ex》

② 防御アビリティ

相手からの干渉を遮断します。他2つに比べて数は少ないですが、その分ハマると強力です。

EX.) 《干渉無効》、《反射》、《特殊結界》

③ 補助アビリティ

ゲーム データ 《決闘》の記録への直接干渉や攻撃アビリティの支援等を行います。

EX.) 《数値管理》、《安全装置》、《緊急動員》、《幸運》、《規約情報操作》

アビリティ強度 …… ランク 使用者の等級に応じてアビリティのレベルが上下します。もちろん、高ランク者ほど強力なアビリティを使用できます。

汎用アビリティ …… 学園島内で公布している一般的によく使われるアビリティのことです。レベルが高くなると、その効果も侮れなくなります。

違法アビリティ …… 学園島では本来所持及び使用が禁止されているアビリティです。見つければ大問題になりますが……え、わたしですか？ わたしは大丈夫ですよ。絶対に見つかりませんので。

Chi em với cô Himeji oi, Ability dùng trong quyết đấu là gì vậy ?

Ability là yếu tố rất lớn quyết định đến thành bại của game. Mỗi game ta có thể cài đặt 3 ability và nó được phân ra thành 3 loại chủ yếu là tấn công, phòng ngự, hỗ trợ. Vì được thiết

lập tùy ý theo cách sử dụng của mỗi người nên, việc đọc vị nhau cũng rất quan trọng. Ngoài ra, chủ nhân chỉ có thể sử dụng ability Lv1.

Loại ability:

1- Ability tấn công:

Điểm cốt lõi cho chiến lược của mỗi cá nhân và can thiệp lên đối phương.

Ví dụ: <Gia tốc>, <Đỉnh chỉ cường chế>, <Xâm nhập vô hiệu>, <Thao tác vị trí tọa độ>, <Bug hiển thị>, <Sáng tạo: Ex>

2- Ability phòng ngự:

Làm gián đoạn sự can thiệp từ đối phương. Số lượng so với hai loại kia tuy có hơi ít nhưng, ngược lại nó rất mạnh.

Ví dụ: <Vô hiệu can thiệp>, <Phản đòn>, <Kết giới đặc biệt>

3- Ability hỗ trợ:

Hỗ trợ cho ability tấn công và can thiệp trực tiếp lên dữ liệu game.

Ví dụ: <Quản lý trị số>, <Trang bị an toàn>, <Huy động khẩn cấp>, <May mắn>, <Thao tác thông tin quy ước>.

***Cường độ Ability:** Ứng với rank của người sử dụng thì cấp độ ability cũng sẽ khác. Người rank cao có thể sử dụng ability cấp cao hơn.

Ability chuyên dụng: Là ability được sử dụng một cách thường xuyên và đang được công khai trên đảo học viện. Hiệu quả của nó khi ở cấp độ cao là không thể coi thường đâu ạ.

Ability trái phép: Ability bị cấm sử dụng và cấm sở hữu trên đảo học viện. Nếu bị phát hiện thì sẽ xảy ra một vấn đề rất lớn nhưng.....Ế, em á ? Không sao đâu, bởi vì em sẽ không để ai biết đâu.

Chương kết

Vào buổi chiều thứ hai từ hôm quyết đấu game với Kugasaki.

Nghỉ học và hiện tôi đang nằm trên giường trong phòng mình chứ không phải bệnh viện.

Sau khi kết thúc game theo lời tuyên bố của Kazami, tôi đã được đưa đến bệnh viện ngay và kết quả chẩn đoán là chỉ bị thương nhẹ. Do để lại nhiều vết xước xát nên vẻ ngoài có hơi bê bết nhưng xương cốt tôi không có vấn đề gì cả.

Dù trong trạng thái không phải nhập viện nhưng tôi vẫn cần nghỉ ngơi vài ngày. Vậy nên, từ sáng đến giờ tôi chỉ thể này suốt.

“Chủ nhân, em pha trà rồi ạ”

Gõ cửa cộc cộc, Himeji liền bước vào phòng.

Từ từ lại gần tôi trong trang phục maid như mọi khi, Himeji đặt tách trà lên chiếc bàn bên đầu giường, sau đó cô ấy đứng ôm cái khay để trước ngực, khẽ đung đưa mái tóc bạch kim, cô ấy hỏi.

“Nó nóng lắm, hay để em thổi cho anh nhé ?”

“Hề ? À kh, không, tôi ổn. Cờ đây tôi tự làm được mà.”

“Nhưng bác sĩ bảo anh phải nghỉ ngơi cẩn thận mà”

“Chắc tôi sẽ nhờ cô nhưng chỉ trong trường hợp đến thờ cũng khó khăn thôi nhĩ”

Vừa nói tôi vừa ngồi dậy rồi nhận lấy tách trà Himeji đưa cho. Cơ mà, từ hôm qua đến giờ cô ấy cứ như vậy suốt. Bảo tôi rằng “Anh không cần phải lo cho em đâu” xong, cô ấy lại dính lấy tôi. Ngay cả lúc tắm cũng không tha nên tôi đã phải cầu cứu Kagaya-san.

Mà, âu cũng là tại mình nên tôi không thể trách Himeji được.

“.....Ngon”

Vừa cho lên miệng tách trà đen có vị ngọt dịu nhẹ, tôi vừa để lộ ra cảm nhận.

Thấy vậy, Himeji khẽ bật cười, tuy nhiên ngay sau đó cô ấy đã đổi chủ đề rằng “Nhắc mới nhớ”

“Vừa nãy Kugasaki-sama có gửi quà thăm bệnh đây ạ. Em nghĩ là loại shake goods nhưng nó cũng chỉ đơn giản là hoa quả bình thường thôi. Lát nữa em sẽ gọt cho anh.”

“Kugasaki á. Hề, hẳn cũng chu đáo ra phết nhĩ”

“Chu đáo ạ. E-to, vậy chủ nhân, anh có muốn xem bức thư được gửi kèm theo không ? Nó là một siêu phẩm với hơn 150 trang giấy đây ạ.”

“A, à, e-to”

“Nhân tiện thì, em đã tóm tắt lại các ý chính thành một bản ngắn gọn rồi, chỉ ba dòng”

“Himeji muôn năm”

Viết nguyên bài văn chỉ trong một đêm, năng lực cỡ như giải thưởng gương mặt mới trong làng light novel này đúng là khủng thật. Cơ mà, nếu đọc chắc tôi sẽ khủng hoảng tinh thần mất. Cảm thấy biết ơn cô nàng maid siêu ưu tú từ tận đáy lòng, tôi thử ngó qua bức thư bản tóm tắt

của Kugasaki.

(Xém xét tới kết quả lần này, ta đã buộc phải công nhận rằng người là một 7 sao thực sự. Tuy nhiên, ta sẽ không bàn đến chuyện người và nữ thần ai mạnh hơn. Bởi nữ thần là đẳng tôi cao đứng trên đỉnh vạn vật. Là sự tồn tại duy nhất. Có thể nói, người là đối thủ rất xứng tầm với ta)

“.....”

“A-no, tuy giọng vẫn có hơi quá khích nhưng em nghĩ Kugasaki-sama đang khen anh đấy ạ. Giống như Rina, anh ấy là kiểu người có tính tự phụ rất cao”.

Nếu nhận đăng ký quyết đấu tiếp thì mấy mảnh khoe kiểu vậy chắc sẽ không xài được nữa. Tuy tôi chẳng muốn thua đâu nhưng về sau chắc sẽ càng phiền phức hơn đây. Để giảm bớt gánh nặng cho company, tôi cũng cần phải tham gia chiến đấu.

Vừa nghĩ tôi vừa lắc đầu. Và đúng lúc ấy.

“Ừm ?”

Bất chợt, thiết bị tôi đặt trên đầu giường tự nhiên rung lên.

Khi thử ngó sang thì tôi thấy có một tin nhắn được gửi đến.

“Eto, à ré ?”

Tôi nhanh chóng với lấy thiết bị để xác nhận nội dung, song do ngón tay tự nhiên chạm vào màn hình hay sao mà hiển thị đã tự động thay đổi. Trang profile của Shinohara Hiroto, tức tôi. Ngoài có một điểm kì dị ra thì tất cả đều bình thường. Ở cái chỗ ngôi sao đỏ tôi cướp từ Saionji đã tăng thêm một ngôi sao.

Ngoài ra nó còn có màu nữa. Không thể nào sai được, đó chính là ngôi sao màu chàm của Kugasaki.

Do đánh lừa hệ thống là mình 7 sao nên tôi cứ tưởng số sao sẽ không tăng cho dù có thắng ai ... Ấy vậy mà cái hiện tượng trái ngược này là sao đây.

“.....”

Tôi khẽ nheo mắt.... mà kệ đi, chắc hiệu trưởng sẽ biết điều gì đó. Khi nào rảnh đi hỏi bà là xong.

Lấy lại bình tĩnh, tôi thử xác nhận tin nhắn ban nãy, nó có ghi là.

[Shinohara ông có nhà không. Nếu được thì tí tiện đường tôi ghé qua nhé. Không hẳn là tôi muốn đi thăm ông hay gì đâu]

*

“Cũng tròn một ngày rồi nhỉ. Ông sao rồi Shinohara”

Sau vài phút, Saionji đã xuất hiện với bộ dạng cải trang giống như ngày hôm kia. Khi biết trong phòng chỉ có tôi và Himeji, cô ấy liền cởi mũ trùm đầu xuống và để lộ ra mái tóc đỏ dài tuyệt đẹp. Ngập ngừng trong thoáng chốc, cô ấy cởi luôn cả áo khoác.

Ẩn bên trong là bộ đồng phục Ouka quen thuộc. Vì cảm thấy bồi hồi khi lần đầu cô ấy bước vào phòng mình, nên tôi đã vừa trả lời vừa quay mặt đi.

“Sao thì... tôi nói trong tin nhắn rồi còn gì. Không có chuyện gì lớn đâu”

“Tôi biết. Nhưng vì là vấn đề của ông mà, làm sao tôi biết được ông có nói thật hay không. Thế nên tôi mới đến tận nơi để chứng kiến tận mắt. Mà... nếu ông khỏe thì tốt rồi”

Nói xong, Saionji ngay lập tức ngồi xuống phần bên trái giường chỗ tôi nằm ngủ. Nhìn cô ấy, Himeji cất lên như sực nhớ ra rằng “Rina cũng dùng trà nhé” rồi rời khỏi phòng.

Nhúc nhích nhúc nhích trên giường, bất giác Saionji đã đưa mặt lại gần tôi.

“Giờ mới nhớ, nè Shinohara. Tôi có chuyện muốn nói với ông.”

“Chuyện muốn nói ? Gì thế ?”

“Đầu tiên là tài năng của ông... ông đang che giấu thực lực đúng không. Màn trình diễn lật ngược tình thế ngày hôm qua ông không hề sử dụng đến mảnh gian lận nào cả, ngoài ra ông cũng chẳng nói gì với ai nữa. Như vậy có khác nào gã một sao diệt người không lồ đâu.”

“Gì chứ. Tôi chẳng biết bà đang khen hay đang dối nữa.”

“Lòng tôi phức tạp lắm. Nếu đứng trên lập trường của ông, tôi không nghĩ mình có thể thắng cái game ấy đâu. Thế nên, thực sự mà nói tôi đã thấy ông rất tuyệt. Ngoài ra trông còn rất tinh vi nữa”

“Bà thành thật quá rồi”

Bất giác tôi đã cười khò. Mu... còn Saionji thì bĩu môi, cơ mà trông cô ấy không có vẻ gì là giận cả.

“Thế ? Bà còn điều gì nữa ?”

“Ế ? À, còn một điều nữa là câu chuyện ngày hôm qua. Sau khi tôi kể chuyện của mình xong ông đã rất hiếu kỳ đúng không ?”

“? À thì cũng đúng”

Không thể đọc được ý đồ câu hỏi của cô ấy nên tôi cứ gật đầu tạm bợ.

Ngay lập tức, Saionji liền tấn công và nở nụ cười như muốn trêu chọc.

“Né, rốt cuộc thế tức là sao ? Ông đã nói rằng mình rất hứng thú đúng không ? Quả nhiên là ông đã vì một đứa đang cố gắng giúp bạn bè như tôi đúng không ? Ông đã rung động đúng không ? Nè nè nè nè, thế tức là sao hả Shinohara”

“.....Ph, phiền quá.....”

Do bị Saionji dồn vào đường cùng với vẻ hí hửng, tôi đã bật lại theo phản xạ. Đại khái thì đúng như cô ấy nói nhưng mấy hành động thừa thãi của cô đúng là tởm thật. Nhỏ này chắc chắn là chuyên gia cà khịa.

(Cơ mà nhỏ cũng rất sắc bén nữa.....Thiệt tình)

Tuy không biết vì sao cô ấy lại cố tình chọc ngoáy vào vấn đề trên nhưng tôi nghĩ tám chín phần là do muốn ghẹo thằng này. Còn nếu thực sự cố nhắm vào nó thì đó lại là vấn đề khác.

Phải, thực ra tôi có lý do khi nhận chia sẻ gánh vác lời nói dối của Saionji. Việc tôi thấy cô ấy dễ thương thì cũng có nhưng không chỉ mỗi thế. Cái lúc mà cô sử dụng từ bất cóc, tôi cảm thấy có một chút sự nặng nề trong câu nói. Ngoài ra còn cả người con gái mà mình không nhớ nhiều lắm, người con gái tôi đang tìm kiếm trên hòn đảo này.

Thế nên, bất giác cảm xúc trong tôi đã dâng trào quá mức cần thiết.

(Nhưng mà, chắc không cần phải kể đến mức ấy với nhỏ không liên quan này đâu nhỉ)

Không chỉ Saionji, tôi không nghĩ mình sẽ nói vấn đề này cho bất cứ ai khác. Rằng vì người bạn thuở nhỏ, hay đúng hơn là mối tình đầu của mình mà đến tận đây thì, không biết họ sẽ cười sao nữa.

“.....Thế còn bà thì sao ?”

“Sao là sao ?”

“Bà có nói là để đáp ứng nguyện vọng của bạn bè ấy, thế rồi nảy ra cái ý tưởng bắt cóc không bình thường này. Hay là thế ? Bà lại định nói vì mình là thiên tài sao ?”

“À, ừm.....fufu, đó là bí mật. Bởi vì nó là câu chuyện liên quan đến mối tình đầu của tôi mà !”

“.....Hê.....À, bà lấy hộ tôi cái tẩy trên bàn được không ?”

“? Ể, đây ! Ở này, ô-ông không có tí hứng thú gì luôn á ! N, này, sao ông lại không hỏi tôi cái gì hết vậy ! Ông cứ tự nhiên như thiên thần ấy, thế là tôi cũng tự nhiên lấy cho ông cục tẩy luôn !”

“Không, bởi vì mối tình đầu của bà thì.....Có á ? Có cả chuyện đấy luôn ? Mà thay vì hỏi thế tôi thấy sờ cục tẩy này còn vui hơn”

“Làm quái gì có chuyện đấy !? Tất nhiên là tôi có rồi ! Nó quan trọng như ẩn số x nhé ! Câu chuyện về người mối tình đầu của tôi ngẫu gặp hàng trăm triệu lần so với ông !”

“Bà muốn kể nó đến mức nào vậy.....Cho dù hẳn có ngẫu gặp 5 nghìn nghìn tỷ đi nữa tôi cũng chẳng có hứng thú với mấy gã mình không quen biết đâu”

“A, a-ra Shinohara, không lẽ ông đang ghen sao ? Ông không thể chịu được khi tôi nhắc đến đứa con trai khác nhi !”

“Không, bà tự tin đến mức nào vậy.....? Đã thế để tôi cho bà biết. Người bạn thuở nhỏ mối tình đầu của tôi, cô ấy dễ thương gấp mấy triệu lần bà nhé. Thế nên đừng có tự đắc”

“Cái _____ !”

Ngay khi tôi nói xong. Saionji trợn tròn đôi mắt màu ruby nhìn tôi trừng trừng. Mà, tôi cũng chỉ ba hoa một tí để ăn miếng trả miếng thôi. Tuy nhiên, việc người bạn thuở nhỏ của tôi là cô gái siêu dễ thương thì không sai. Bởi những gì còn sót lại trong ký ức của tôi chính là vẻ dễ thương của cô ấy. Một người đẹp có thể sánh ngang với đại mỹ nữ như Saionji (dù nhỏ chỉ được cái mặt thôi)

.....Mà khoan, tự nhiên câu chuyện bị lái theo hướng gì ấy nhỉ

(Ừm. Liên quan tới lời nói dối của mình với Saionji thì lần tới hai đứa sẽ phải tiếp tục hợp tác với nhau, chỉ nghĩ đến đây thôi đã thấy bất an rồi. Dù có nhìn kiểu gì mình cũng chẳng hợp với nhỏ tẹo nào cả)

Vừa nghĩ vậy tôi vừa thở dài. Chỉ mới thiết lập quan hệ đồng phạm tạm thời mà lúc nào cũng khía nhau. Cái thái độ ngưỡng mộ tôi vừa nãy của cô ấy hóa chẳng cũng chỉ là bonus event không hơn không kém.

“Mô.....Bị ông trêu người tự nhiên tôi cảm thấy nhục nhã quá trời”

Saionji vừa lằm bằm với khuôn mặt phồng lên vừa lắc đầu. Khi thử nghĩa qua với nửa con mắt, tôi thấy cô ấy cũng đang nhìn mình y hệt như vậy. Cùng lườm nhau ở khoảng cách siêu gần, sau đó cả hai cùng đồng thời cất lên “hừm” rồi quay đi.

Vừa đúng lúc, Himeji đã quay trở lại phòng. Ngay khi mở cửa ra, cô ấy chết lặng, nhím chăm chăm vào chúng tôi trong bộ dạng ấy.

Song vì lý do nào đó, cô đã bĩu môi rồi nói.

“E-to.....Hai người đúng là thân nhau thật nhi”

""“Chỗ nào chứ !?””

Tôi không hiểu nổi Himeji dựa vào đâu mà lại kết luận được như vậy.

*

*

<Nổi bật nhất ! Bốn chiến thắng liên tiếp của Shinohara Hiroto !>

<Trưa ngày hôm qua, một trận chiến siêu kinh điển với hơn 20000 khán giả đã được tổ chức. “Phượng hoàng” Kugasaki Seiran VS “Tân binh mạnh nhất” Shinohara Hiroto. Trận quyết đấu giữa rank 5 sao và 7 sao>

<(Tóm lược) Không cần phải bàn cãi về kết cục trận đấu. Sau khi đánh bại nữ hoàng, Shinohara Hiroto tiếp tục hạ gục cường địch khác. Ngoài ra, không có bất cứ sự cố nào xảy ra trong trận đấu cả, màn trình diễn lật ngược tình thế một cách ngoạn mục như đã đánh mạnh vào tâm lý người xem>

<Như vậy là Shinohara Hiroto đã dành chiến thắng 4 lần chỉ sau một tuần nhập học. Nhịp độ nhanh đến mức không bình thường nay chưa hề có trong số liệu lịch sử 20 năm của đảo học viện>

<Với sự vượt trội nhờ kỹ năng ma quái, Shinohara Hiroto đã bắt đầu sinh ra nhóm tín đồ cuồng nhiệt. Giờ thì, chúng ta hãy cùng phân tích phong cách game lần này của cậu ta nào>

“Ừm, khá là hot ậy nhỉ”

Hiệu trưởng học viện tư lập Eimei (Anh Minh). Tại căn phòng mà những học sinh bình thường sẽ không thể vào, Ichinose Natsume đang vừa đọc bài phóng sự mới trên LNN vừa nói lên cảm tưởng của mình.

“.....”

Người đang quay đi phớt lờ và không trả lời ấy chính là một cô nàng maid. Thường ngày cô cũng không hay thể hiện cảm xúc gì mấy nhưng lúc này tâm trạng cô đang không được tốt lắm.

Vậy nên, thay vì gật đầu hưởng ứng, cô chỉ chào hỏi một cái cho xong.

“Lâu rồi không gặp. Và, đã để cô đợi lâu, quý cô cáo già.”

“Này, trước hết cô không nghĩ từ quý cô vừa rồi ấy là kính ngữ à”

“Không, nhìn thấy người quen của chủ nhân và bạn thân, dù sao đi nữa cũng chỉ khiến tôi cảm thấy ghen tị thôi, ngoài ra tôi không có tấm lòng thành kính nào với cô cả. Thế nên nó không như cô nghĩ đâu.”

“Hiểu rồi. Xin lỗi đã hỏi thừa. Mà sao cô không ngồi xuống đi.”

“.....Vâng”

Bị thúc giục bởi chủ căn phòng, cô nàng bận bộ trang phục maid - Himeji Shirayuki nhanh chóng ngồi xuống ghế sofa. Sofa ở phòng hiệu trưởng thuộc loại cao cấp và rất êm, thế nhưng Shirayuki lại tỏ ra khó chịu và chẳng mấy thích thú gì.

“E-to. Vậy hôm nay cô có chuyện gì. Nếu là xử lý vấn đề hậu game thì nó đã xong rồi mà ?”

“Phải rồi, đúng như cô nói. Thế nhưng, đơn giản là tôi chỉ muốn chia sẻ chút thông tin thôi”

Vừa nói bằng giọng điệu thân thiện, Ichinose vừa đặt lên trước mặt Shirayuki tách trà mà cô lấy ở đâu đó ra. Shirayuki liếc một cái bằng đôi mắt màu xanh trong trẻo của mình rồi cô làm

một ngum theo phép lễ nghĩa. Đối với cô độ ngọt ngào quyết ấy thật không công bằng, cô nghĩ rằng chắc mình cần phải dạy cho bà cô kia cách pha trà thực thụ là như thế nào.

Như nhìn thấu tâm can của Shirayuki, Ichinose vừa cười hí hửng vừa ngồi vắt chéo chân hình chữ X. Cô nói.

“Này Shirayuki. Có một vấn đề. Đến nay, chủ nhân của cô, Shinohara Hiroto đã trải qua được 4 trận game rồi nhỉ, thế nhưng cấp độ hiện tại của cậu ta cô nghĩ đang là bao nhiêu. Không phải rank giả mà là rank thực sự ấy.”

“Ế ? Vì giả làm 7 sao nên số sao sẽ không tăng, vậy không phải hiện đang là một sao à ? Chắc cô không định bảo sẽ lên 4 sao đâu nhỉ”

“Kuku. Tất nhiên là không. Cấp độ thực sự của Shinohara Hiroto hiện đang là 2 sao.”

“.....Sao lại thế ?”

Bất chợt. Shirayuki nghiêng đầu tỏ ra thắc mắc. Có cả chuyện đấy nữa ư ? Cô đã luôn cho rằng, ngoài việc đánh lừa hệ thống là mình 7 sao, đứng trên đỉnh cao và trị vì tất cả thì, số sao cũng sẽ không bao giờ tăng lên.

“Thực ra vụ này tôi cũng mới thấy lần đầu thôi. Có lẽ tất cả là do thông số của sao nhuộm màu. Trường hợp người sở hữu sao nhuộm màu thua trận, ngôi sao ấy sẽ bị cướp mất ngay lập tức nhỉ.”

“Vâng”

“Theo lẽ đó, nó đã sinh ra sự mâu thuẫn trong trường hợp lần này. Tuy số sao không thể tăng lên do hệ thống nhưng, ngôi sao màu chàm của Kugasaki sẽ buộc phải bị cướp bởi Shinohara.

Thực ra, nó đã phát sinh một vấn đề gọi là [xử lý ngoại lệ], trường hợp thắng người sở hữu ngôi sao nhuộm màu trong trạng thái không thể tăng sao thì, thay vì ngôi sao bình thường nó sẽ đổi lại bằng ngôi sao nhuộm màu. Dù không thể tăng số sao bình thường nhưng ngược lại ta có thể up rank bằng ngôi sao đặc biệt.”

“.....Ra vậy, Ồ nhưng mà...”

“Đúng rồi đấy Shirayuki. Trường hợp của Shinohara thậm chí còn hơn cả thế nữa. Bởi vì cậu ta chỉ sở hữu ngôi sao đơn màu chứ không hề có ngôi sao bình thường nào cả. Trong trường hợp này, nói tóm gọn là không cách nào có thể xử lý được, và số sao cũng chỉ đơn thuần là cứ thế tăng lên... Kuku, cậu ta đúng là đặc biệt của đặc biệt. Hiện Shinohara đang sở hữu hai ngôi sao nhuộm màu là đỏ và chàm.”

“...Haa”

Cẩn thận lắng nghe câu chuyện của Ichinose, Shirayuki để lộ ra tiếng thở dài chán nản.

“Kuku... Gì chứ, cô không thấy nó có gì thú vị sao ? Tôi thì lại đang rất hứng thú đây.”

“Đáng tiếc cho cô vì tôi là con gái mà.....Hơn nữa, việc sở hữu hai màu đúng là hiếm thật nhưng mới 2 sao thì sự trợ giúp của <company> vẫn không có gì thay đổi cả. Thế nên, tôi không hiểu nổi sao cô lại cất công nói chuyện đó ra để làm gì”

“Thế à ? Vậy cô nên suy nghĩ kỹ thêm chút nữa đi. 2 ngôi sao nhuộm màu mà không hề có ngôi sao thường. Nếu cậu ta tiếp tục giành chiến thắng game với những người sở hữu ngôi sao nhuộm màu khác thì sao ?”

“? Eto... theo như cô nói thì chắc sẽ tăng lên thành 3 ngôi sao nhuộm màu”

“Phải. Vậy nếu ta tiếp tục lặp lại 4 lần như thế.....à không 5 lần thì sao ?”

“Tất cả còn lại 7 ngôi sao nhuộm màu nữa, ngoài ra nếu cứ tăng thêm 1 thì.....? Kh, không, nhưng mà”

Ichinose nở nụ cười ranh mãnh, như hiểu được lời cô muốn nói, Shirayuki khẽ dao động và cố gắng tìm kiếm lý lẽ phản biện... Song, dù có nghĩ thế nào cô cũng không thể đáp trả được mà chỉ lẩm bẩm “Nhưng mà”. Do tiền đề tiếp tục thu thập các ngôi sao nhuộm màu còn lại trên đảo học viện là quá liều lĩnh. Tuy nhiên câu chuyện dựa trên lý thuyết ấy, nếu thành hiện thực thì vấn đề tăng sao khi đã đạt 7 sao sẽ không còn là ngoại lệ. Và khi ấy, một 8 sao chưa có tiền lệ sẽ ra đời.

Nắm bắt rõ tâm lý Shirayuki, Ichinose tiếp tục nói với vẻ hiểu chiến.

“Tôi thì chỉ cho rằng đây là điều kiện thôi. Về lời đồn được tương truyền trên hòn đảo này, [học sinh ưu tú tham gia game đoạt sao đạt tư cách trở thành người thừa kế nhà Saionji, và hiệu trưởng nuôi dưỡng nhân vật đó sẽ được nhậm chức trưởng hội đồng kí tới] đúng không? Cho đến nay vì không có bất cứ trường hợp ngoại lệ nào nên vấn đề đó chỉ đọng lại thành một câu chuyện không tưởng. Tuy nhiên, nếu có một người siêu ưu tú trên 7 sao xuất hiện thì sẽ thế nào?”

“Không lẽ, cô nghĩ chủ nhân làm được sao? Chuyện đó..... là không thể.”

“Không, tôi đâu có nói vậy, Cho dù cậu ta có sử dụng thủ đoạn gì nhưng chiến tích hiện tại vẫn là, 4 trận game 4 lần thắng. Trong đó, còn có 2 người là nữ hoàng và Kugasaki Seiran. Thiết tình, tình huống này chỉ có thể nói là quá dị. Kuku..... Này Shirayuki, cô vẫn nghĩ đây là ngẫu nhiên ư?”

Bị công kích bởi Ichinose, Shirayuki không thể thốt nên lời.

Company đã sử dụng các trò gian lận để giúp cho cậu ta không thua trận, không chỉ thế các trận game cho đến giờ cậu ta cũng không dùng ability nào trong phạm vi 7 sao cả. Thế nên, có thể nói rằng, nếu trở thành 7 sao thì, đó chắc chắn là năng lực chính thống của cậu.

Ngoài ra, tài năng mà cậu đã cho mọi người thấy ở hiệp hai của <Trò chơi 27 thức riêng biệt> đã vượt quá sức tưởng tượng của Shirayuki. Năng lực tự phát, năng lực suy tính linh hoạt khi biết tự do kết hợp với thủ đoạn gian lận. Nếu đó là năng lực thực sự của cậu ta thì, tất cả giả định cho đến nay sẽ không còn là giả định nữa, nó sẽ trở thành sự thật không thể chối cãi.

“... Không lẽ cô đã thấy trước chuyện này, nên đã mời mọc chủ nhân?”

“Kuku, ai biết. Trước hết, dù tôi có sửa điểm ở kỳ thi nhưng việc Eimei muốn có cậu ta thì vẫn là sự thật. Tuy kết quả kiểm tra có hơi nát thật nhưng ngay từ đầu thứ tôi tìm kiếm ở Shinohara không phải ở thành tích học tập. Giá trị thực sự của cậu ta nằm ở điểm khác cơ.”

“Giá trị thực sự? Vậy là cô đã.....”

“Đúng vậy, tôi đang lợi dụng cậu ta, để phục vụ cho tham vọng của mình. Cơ mà cô đừng hiểu lầm, gọi là lợi dụng nhưng tôi chẳng có ác ý gì đâu. Hơn nữa, Shinohara cũng dần nhận ra rồi.”

“....Dần nhận ra?”

“Phải. Tức là cả hai đang lợi dụng lẫn nhau. Cậu ta đến hòn đảo là vì có mục đích riêng, cho dù phải làm kẻ lừa đảo nhưng cậu ta vẫn muốn tiếp tục ở lại. Còn tôi sẽ vì tôi, thế nên tôi không nghĩ mình sẽ giải phóng cho trường hợp dị thường như Shinohara đâu. Với lại, cả hai đều có những lợi ích và tổn hại nhất định mà.”

“.....”

Nghe xong, Shirayuki khẽ nuốt hơi. Cô thầm nghĩ. _____ Aa, dường như mình đã không đánh giá cao cậu ấy. Bởi vì, mấy ngày trước mình không nghĩ rằng lại có người có thể đứng đối đáp với ả cáo già ấy như vậy.

“Song, dù nói vậy thôi nhưng chưa chắc đã thuận buồm xuôi gió.”

Nheo mắt nhìn một Shirayuki đang dao động, Ichinose tiếp tục nói.

“Giả sử, điều kiện để lên 8 sao như vừa nãy là đúng thì, mỗi lần tăng sao cũng đồng nghĩa với việc Shinohara sẽ tăng thêm kẻ địch. Giờ các nhóm khác cũng bắt đầu hành động rồi, sau cùng tất cả chỉ là vấn đề thời gian thôi. Một ngày nào đó, nếu được nửa chặng mà gục ngã thì, lúc ấy cậu ta sẽ không thể hoàn thành mục tiêu của mình. Và chắc chắn sẽ bị vùi dập luôn chứ không chừng.

Hiện con đường phía trước đang rất chông gai và gian nan. Vậy cô tính sao ?”

Nói xong, Ichinose nhìn Shirayuki bằng con mắt với đầy thách thức. Một ánh mắt như nhìn thấu mọi tâm can trong cô. Bất giác, cô đã trở nên nao núng trong giây lát, dẫu vậy đối với cô, đây không phải là vấn đề gì lớn cả. Bởi lúc trước cô đã từng nói rồi, và lúc này câu trả lời cũng chỉ có một duy nhất.

Sururur.....,Hít một hơi thật sâu.

Shirayuki nhìn thẳng vào mắt Ichinose rồi trả lời không chút do dự

“Về chuyện đó thì cô không cần phải lo. Tôi sẽ luôn ở bên cạnh chủ nhân bất cứ lúc nào.”

Ngoại truyện

Vào giờ nghỉ trưa.

Trong lúc tôi đang ngồi chơi game trên ghế sofa tại phòng khách.

“_____ Chủ nhân, em pha trà rồi”

Người vừa cất tiếng gọi là cô gái siêu dễ thương mặc bộ trang phục maid màu trắng đen.

Himeji Shirayuki. Vì xảy ra vài sự cố nên hiện cô nàng maid ấy đang tá túc tại đây, vừa chăm sóc vừa đóng vai trò làm người hỗ trợ cho tôi. Từ trước đến nay cô ấy rất hiếm khi tiếp xúc với người khác giới, bởi vậy mà cô vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định với tôi. Về tính cách thì có thể nói cô nàng khá là thuần khiết, trong sáng, thuộc kiểu người luôn tận tâm trong cuộc sống cũng như trong công việc. Cô gái ở một cấp độ đối với tôi cứ như thiên thần vậy.

Đặt tách trà lên trước mặt tôi, cô ấy khẽ nghiêng đầu và dùng đưa mái tóc bạch kim của mình.

“Anh đang chơi game gì thế ?”

“Ừm ? À, thì là... cái trò mới ra mắt gần đây. Tôi mới mua hồi trước khi lên đảo học viện, cơ mà vì xảy ra nhiều chuyện nên chưa có cơ hội đụng vào nó.”

“Ra vậy.....”

“...Không lẽ, cô cũng có hứng thú sao ? Tôi thấy cô có vẻ khá là chăm chú.”

“À, không, em xin lỗi.....Chỉ là em hiếm khi được thấy mấy cái đấy”

Himeji trả lời với vẻ ngượng ngùng. Thứ tôi đang cầm chỉ là loại máy game cầm tay bình thường thôi, song đối với cô ấy hình ảnh này lại rất xa lạ.

“E-to... này, cô thấy không ? Nhân vật cầm súng và kiếm trên màn hình đang hiện lên này. Đây là thành viên tổ đội đang thao tác của tôi, ở đằng xa kia là quái vật. Chúng ta sẽ dùng các nhân vật này và đánh bại chúng.”

“Cái thứ trông như viên ngọc ánh sáng mà nhân vật nữ phóng ra ấy là gì vậy ạ ?”

“Ma thuật đó. À không, với game này thì phải là dị năng chứ nhỉ....? Nói tóm lại thì đó là hiện tượng siêu nhiên.”

“Có cả thế nữa ạ... Vậy còn sinh vật này thì sao ?”

“Chắc cũng thế thôi. Vì đang trong cốt truyện mà nên tôi không rõ chi tiết lắm, cơ mà chắc là kiểu tích tụ theo thiên hướng ngược lại giống như hiện tượng siêu nhiên lúc nãy ý”

“.....(Gật gật).....”

Vừa lắng nghe tôi nói, Himeji vừa nhìn chăm chăm vào máy game. Tuy biểu cảm chẳng có gì thay đổi nhưng, nếu nhìn kỹ thì dường như đôi con ngươi màu xanh của cô ấy đang dõi theo từng nhất cử nhất động của các nhân vật và cảnh chiến đấu. Và từ lúc nào đó cô đã ngồi xuống bên cạnh tôi, vai sát bên vai.

...Tôi thì không sao đâu nhưng...

“N, này Himeji. Chúng ta đang khá gần nhau đấy....Cô ổn chứ ?”

“Ế ? !!! ? ! ? ! ? ! ? ! ? !”

Himeji tỏ ra cứng đờ trong khoảnh khắc, sau đó cô ấy liền đứng phắt dậy, lắc đầu mấy phát rồi quay đi.

“E, em xin lỗi.....!”

Cất lên trong bối rối, Himeji vội vã chạy đi mất tiêu.